

„Un basm superb,
care îți taie respirația!”
Library Journal

A woman with dark hair in an updo, wearing a bright yellow off-the-shoulder gown with a full skirt and a gold chain detail down the back, looks back over her right shoulder. She is in a magical, ethereal setting with soft purple and pink light flares and a blurred background of a castle or palace. In the lower left, a small figure in a purple cloak is visible.

PACT
cu
DUCESA

Tessa
DARE

SERIA „O FATA ȘI UN DUCE“

După întoarcerea din război, ducele de Ashbury nu a avut prea multe de făcut în afară de a le băga frica în oase nelegiuitorilor Londrei. Însă acum a mai apărut ceva de care trebuie să se ocupe: să își asigure un moștenitor. Ceea ce înseamnă că are nevoie de o soție. Când Emma Gladstone, fiica unui vicar, ajunsă croitoreasă, apare în casa lui pretinzând banii pentru rochia de mireasă a fostei lui logodnice, el se hotărăște pe loc că este numai bună să-i ofere un copil.

Condițiile pe care le pune sunt cât se poate de clare: vor fi soț și soție doar noaptea, fără sărutări și la adăpostul întunericului; fără întrebări despre cicatricile lăsate de război și, cel mai important, odată ce ea rămâne însărcinată, relația lor ia sfârșit. Însă Emma nu e genul de femeie care se lasă ușor sedusă, așa că vine și ea cu propriile reguli: vor cina împreună în fiecare seară, timp în care vor sta de vorbă și se vor putea tachina după bunul-plac.

Însă ceea ce îi ia pe amândoi prin surprindere e faptul că, odată ce ea reușește să-l descopere pe bărbatul care se ascunde în spatele cicatricilor, nimic nu mai poate sta în calea iubirii.

„În Top 10 «Cele mai bune povești de dragoste» din 2017.“

Entertainment Weekly

Tessa Dare este autoarea a 17 romane care au devenit bestselleruri *New York Times* și *USA Today*. Cărțile sale au câștigat numeroase premii, inclusiv prestigiosul premiu RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America, și au fost traduse în 16 limbi.

TESSA DARE

Pact cu ducesa

Traducere din limba engleză
Larisa Din

LITERA[®]
2019

Capitolul 1

Până la vârsta de douăzeci și doi de ani, Emma Gladstone învățase mai multe lecții de viață.

Prinții fermecători nu erau întotdeauna ceea ce păreau la început. Eroii în armuri strălucitoare nu mai erau la modă de pe vremea cruciadelor. Și dacă zânele bune chiar existau, a ei era cât se poate de întârziată.

De cele mai multe ori, o fată nu avea încotro decât să se salveze de una singură.

Ca, de exemplu, în după-amiaza aceea.

Casa familiei Ashbury se întindea la picioarele ei, ocupând o bună parte din piața Mayfair, un loc foarte sofisticat. O casă elegantă. Enormă.

Înfricoșătoare.

Înghiți în sec. Nu putea să renunțe acum. Ar putea face asta. Odată, mersese de una singură prin Londra, în toiul iernii. Nu avea de gând să se lase pradă disperării și foamei. Reușise să-și găsească un loc de muncă și să înceapă o nouă viață în oraș. Acum, șase ani mai târziu, ar fi preferat să înghită până la ultimul ac din magazinul de îmbrăcăminte al doamnei Bisette înainte de a se întoarce cu coada între picioare la tatăl ei.

După toate cele prin care trecuse, ce o costa să bată la ușa unui duce?

Ei bine, nimic. Absolut nimic. Venise momentul să pășească cu fruntea sus prin porțile înalte, să urce treptele de granit – serios, erau doar vreo sută – și să bată la ușa aceea imensă, frumos sculptată.

„Bună ziua. Numele meu este Emma Gladstone. Am venit să-l văd pe misteriosul și pustnicul duce de Ashbury. Nu, nu mă cunoaște. Nu, nu m-a invitat să vin astăzi aici. Nu am nimic la mine. Și dacă nu mă lăsați să intru, mâine s-ar putea să nu am nici măcar un acoperiș deasupra capului.”

Dumnezeule, povestea asta nu urma să aibă un final fericit.

Se opri, se întoarse cu spatele spre poartă și ocoli piața pentru a zecea oară, scuturând brațele goale pe sub pelerină.

Trebuia măcar să încerce.

Se opri din nou, se îndreptă cu fața spre poartă și trase adânc aer în piept. Închise ochii, încercând să își liniștească bătăile inimii.

Era târziu. Nimeni nu avea să vină în ajutorul ei. Nu mai era timp de ezitări, nu mai putea să dea înapoi.

Pe locuri. Fiți gata.

Start.

De la biroul său din bibliotecă, Ashbury auzi un sunet ciudat. Să fi fost oare ciocănelul de la intrare?

Se auzi din nou.

Da, chiar era ciocănelul de la intrare.

Mai rău decât atât, era chiar ciocănelul de la intrarea casei sale.

La naiba, ce repede circulau bârfele. Se întorsese în oraș de-abia de câteva săptămâni. Uitase că vorbele în Londra se împrăștiu mai repede decât ciuma. Nu avea nici timp, nici răbdare pentru oaspeți. Khan urma să aibă grijă să-i trimită la plimbare.

Băgă tocul în călimara cu cerneală și își continuă scrisoarea către avocatul lui cel inutil.

Nu știu ce naiba ai făcut în ultimul an, dar finanțele mele sunt la pământ. Vreau să-l dai imediat afară pe administratorul moșiei din Yorkshire. Spune-i arhitectului că vreau să văd planurile pentru noua moară, în cel mai scurt timp. Și mai avem de rezolvat o chestiune urgentă.

Ash ezită, cu penița în aer. Nu-i venea să creadă că avea să pună cuvintele pe hârtie. Dar nu avea încotro, trebuia să o facă. Așa că scrise:

Am nevoie de o soție.

Probabil că se cuvenea să-și prezinte clar așteptările: o femeie tânără, gata să-i facă copii, dintr-o familie respectabilă, care să aibă

nevoie disperată de bani, o femeie dispusă să împartă patul cu un bărbat îngrozitor.

Pe scurt, cineva disperat.

Doamne, cât de deprimant! Nu, mai bine să spună doar atât: „Am nevoie de o soție“.

Khan apărură în pragul ușii.

– Excelență, îmi pare rău să vă deranjez, dar o domnișoară e aici să vă vadă. E îmbrăcată într-o rochie de mireasă.

Ash se uită lung la majordomul său, după care coborî privirea spre bucata de hârtie și, în cele din urmă, se uită din nou la majordom.

Ce ciudat! Poate că avocații săi nu erau chiar atât de inutili precum crezuse el. Lăsă tocul pe masă și se așeză cu picioarele pe birou, ascunzându-se în umbră.

– Poftește-o înăuntru, te rog.

O tânără îmbrăcată în alb păși în cameră.

Lui Ash îi alunecă cizma de pe birou. Se dădu pe spate, lovindu-se de perete, aproape căzând de pe scaun. Un teanc de hârtii alunecă de pe un raft din apropiere, plutind pe podea ca niște fulgi de zăpadă.

Era orbit.

Nu de frumusețea ei – deși poate că era frumoasă, doar că era imposibil să-ți dai seama pentru că era îmbrăcată cu o rochie îngrozitoare, plină de perle, dantelă, strasuri și mărgele.

Dumnezeule! Nu era obișnuit să se afle în prezența a ceva chiar mai respingător decât aspectul său fizic.

Își sprijini cotul drept pe brațul scaunului și își ridică vârful degetelor spre frunte, ascunzându-și cicatricile de pe față. De data asta nu o făcea ca să protejeze sensibilitățile slujitorilor săi, nici măcar ca să-și ferească propria mândrie. Încerca pur și simplu să se protejeze de... *chestia* aceea.

– Excelență, nu vreau să vă deranjez, zise tânăra, fără să-și ridice privirea din podea.

– Sper să n-o faci.

– Dar adevărul e că sunt disperată.

– Pot să înțeleg.

– Am nevoie să fiu plătită pentru munca mea, și asta cât mai repede.

Urmară câteva clipe de tăcere.

– Pentru... munca ta? întrebă Ash.

– Sunt croitoreasă. Eu am confecționat rochia asta, zise ea, trecându-și mâinile peste oribilitatea cu care era îmbrăcată, pentru domnișoara Worthing.

Pentru domnișoara Worthing.

Ah, da, totul începea să aibă sens. Monstruozitatea aceea albă de satin fusese comandată pentru fosta logodnică a lui Ash. Da, fără doar și poate Annabelle Worthing avusese întotdeauna gusturi îngrozitoare, atât în materie de rochii, cât și în materie de pretendenți.

– După ce ați pus capăt logodnei, domnișoara n-a mai venit să-și ridice rochia. Dumneaei a cumpărat mătasea, dantela și toate cele trebuincioase, doar că nu m-a plătit pentru munca mea. Așa că am rămas fără plată. Am încercat să merg la dumneaei acasă, dar nu m-a primit. Nu mi-a răspuns nimeni la scrisorile pe care vi le-am trimis. M-am gândit că dacă apar așa în fața dumneavoastră, zise ea, strângându-și faldurile rochiei, nu veți avea cum să mă ignorați.

– Ai avut dreptate, răspunse el, zâmbind. Dumnezeule, rochia asta arată de parcă ar fi explodat atelierul peste tine.

– Domnișoara Worthing și-a dorit o rochie demnă de o ducesă.

– Rochia asta e demnă pentru un candelabru de salon.

– Ei bine, logodnica dumneavoastră avea... gusturi extravagante. Ash se foi ușor în scaun.

– Nici măcar nu știu unde să mă uit. Parcă a vomitat un unicorn pe tine. Parcă ar fi un monstru de zăpadă care mișună prin munții Himalaya.

Fata ridică privirea spre tavan și oftă.

– Ce? zise el. Doar n-ai de gând să-mi spui că-ți place.

– Nu contează dacă e pe gustul meu, Excelență. Sunt mândră de munca mea, indiferent de rezultat și am lucrat luni întregi la rochia asta.

Acum că trecuse peste șocul inițial al ținutei, Ash își îndreptă atenția spre tânăra înghițită de rochia aceea.

Prin comparație cu rochia, era foarte frumoasă.

Un ten palid. Buze rozalii. Gene lungi. Spatele drept.

– Am lucrat o săptămână doar la broderie, ca să fie perfectă, spuse ea, trecându-și mâna pe decolteul rochiei.

Ash îi urmări degetele, doar că nu broderia fu cea care îi captă atenția. Era, la urma urmei, bărbat. Îi admiră sânii micuți, ispititori,

prinși sub corsetul neiertător. Îl ispitiră aproape la fel de mult ca determinarea care îi umplea pieptul.

Ridică privirea, admirându-i gâtul subțire și părul castaniu, prins într-un fel de coc. Orice bărbat ar fi vrut să-și treacă degetele prin părul ei, să-l elibereze.

„Ashbury, stăpânește-te.”

Nu avea cum să fie chiar atât de frumoasă. Arăta astfel în contrast cu rochia aceea respingătoare. În plus, petrecuse atâta vreme în izolare. Da, despre asta era vorba.

– Excelență, zise ea, nu mai am cărbune să arunc în sobă, mai am doar câțiva cartofi putreziți cu care să-mi astâmpăr foamea, iar mâine trebuie să-mi plătesc chiria. Proprietarul a amenințat că mă aruncă în stradă dacă nu plătesc toată suma. Am nevoie să-mi primesc banii. E o chestiune urgentă, spuse ea, rămânând cu mâna întinsă. Două lire, trei șilingi, vă rog.

Ash își duse mâinile la piept și se uită lung la ea.

– Domnișoară...

– Gladstone. Emma Gladstone.

– Domnișoară Gladstone, văd că nu înțelegi prea bine ce înseamnă să dai buzna peste un duce care preferă să trăiască izolat de restul lumii. Ar trebui să fii intimidată, chiar înfricoșată. Cu toate acestea, îmi pari foarte hotărâtă, deloc temătoare. Ești sigură că ești o simplă croitoreasă?

Emma ridică palmele, iar Ash observă bătăturile și zgârieturile de pe degetele ei. O dovadă de necontestat, își zise el. Cu toate astea, era încă intrigat.

– Totuși, îmi vine greu să cred că te-ai născut în sărăcie. Ești prea stăpână pe tine și pari să ai o dantură îngrijită. Presupun că ai rămas orfană la o vârstă fragedă, în urma unui eveniment tragic.

– Nu, Excelență.

– Încearcă cineva să te șantajeze?

– Nu, răspunse ea.

– Încerci cumva să le porți de grijă mai multor copii abandonați, motiv pentru care te șantajează cineva?

– Nu.

– Gata, știu, zise el, triumfător. Tatăl tău e un ticălos. E la închisoarea datornicilor. Sau își aruncă banii pe băutură și femei.

– Tatăl meu este vicar. În Hertfordshire.

Ash se încruntă. Nu avea nici un sens. Vicarii erau oameni respectabili, din familii bune.

– Și cum se face că o fiică de vicar ajunge să-și strice degetele în croitorie?

În clipa aceea, ceva se schimbă în atitudinea ei. Fata își duse mâna la ureche.

– Uneori, viața ia o întorsătură neașteptată.

– Asta nu spune multe.

Soarta era o vrăjitoare nemiloasă, veșnic la pândă. Ash o știa prea bine. Se foi în scaun și luă o cutie din spatele biroului.

– Îmi pare rău, zise ea, încercând să se liniștească. Domnișoara Worthing mi s-a părut o tânără drăguță, probabil că nu i-a fost ușor după ce ați rupt logodna.

Ash începu să numere banii.

– Dacă chiar ai cunoscut-o, sunt sigur că știi că nu e deloc așa.

– Atunci poate că e mai bine că nu v-ați căsătorit cu ea.

– Da, am avut noroc să-mi distrug chipul înainte de nuntă. Mare ghinion ar fi fost dacă aș fi pățit ce-am pățit după nuntă.

– Distrus? Excelență, îmi pare rău să spun asta, dar sunt sigură că nu poate să fie chiar atât de rău.

Ash închise cutia cu un zgomot puternic.

– Annabelle Worthing era disperată să se mărite cu un bărbat cu titlu nobiliar și avere. Eu sunt duce și sunt incredibil de bogat. Cu toate astea, a hotărât să mă părăsească. Fața mea chiar este distrusă.

În clipa aceea se ridică în picioare și își întoarse chipul rănit spre ea, fără să se ferească. Biroul său se afla în colțul cel mai întunecat al încăperii, în mod intenționat. Draperiile groase, de catifea, de la ferestre, îl ascundeau de lumina soarelui. Dar cicatricile acelea dramatice de pe chipul lui ar fi putut să fie ascunse doar de un întuneric profund. Cele câteva bucăți de carne care reușiseră să scape din ghearele flăcărilor fuseseră spintecate mai apoi de bisturiul medicului, de săptămânile îngrozitoare care urmaseră după aceea, de febră și supurație. De la tâmpile și până la șold, partea dreaptă a trupului său era o înșiruire de cicatrici și arsuri urâte.

Domnișoara Gladstone rămase în tăcere. Ciudat era că nu dăduse înapoi, că nu începuse să vomite sau să fugă din cameră. O reacție diferită, plăcută, față de ceea ce era obișnuit.

Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Războiul. Următoarea întrebare.

După câteva clipe de tăcere, fata spuse:

-- Îmi puteți da banii, vă rog?

Ash întinse mâna, oferindu-i plata.

Limma dădu să ia banii, dar în clipa aceea el încleștă pumnul în jurul monedelor.

După ce îmi dai rochia.

Poftim?

Dacă tot am de gând să te plătesc pentru munca ta, normal e să-ți primesc rochia.

- Pentru ce?

Ash ridică din umeri.

- Nu știu încă. Poate că am s-o donez unor dansatoare de operă reșite la pensie. Poate că am s-o arunc pe fundul Tamisei ca să se bucură țiparii de ea. Sau poate că am s-o atârni în fața casei ca să țin la distanță spiritele rele. Am fel de fel de variante.

Excelență... pot să o trimit mâine. Dar eu am nevoie de bani astăzi.

- Domnișoară Gladstone, în cazul ăsta, deja ar fi vorba de un împrumut, spuse el. Iar eu nu acord împrumuturi.

-- Vreți rochia în clipa asta?

-- Doar dacă vrei și tu banii în clipa asta.

Limma se uită lung la el, cu ochii ei negri, acuzatori.

Ash nu se arătă câtuși de puțin afectat.

Trăia un adevărat iad după ce avusese neșansa să fie desfigurat pe câmpul de luptă. Nu avea pe cine să dea vina, nu avea pe cine să se răzbune. Rana lăsase în urma ei o amărăciune usturătoare, care îl împingea să sară la gâtul oricui îi ieșea în cale. Nu, nu era un bărbat violent. Poate doar dacă cineva o merita cu adevărat. De cele mai multe ori, avea pur și simplu o plăcere perversă din a fi un adevărat mitocan.

Dacă tot arăta ca un monstru, putea la fel de bine să-și intre în rol.

Din păcate, croitoreasa nu avea de gând să-i facă jocul. Nimic din ceea ce îi spusese nu părea să o intimideze și, dacă nu dăduse încă bir cu fugiții, era puțin probabil să o facă de acum încolo.

Prea bine.

Tocmai se pregătea să-i înmâneze banii și să-și ia rămas-bun de la ea și de la rochia aceea hidoasă. Dar înainte să apuce să o facă, fata oftă și spuse:

– Fie.

Își duse mâinile pe lateral și începu să deschidă un rând de nasturi ascunși în cusătura corsajului. Unul câte unul. Pe măsură ce corsajul se slăbi, sânii ei încleștați începură să se relaxeze și să-și reia forma lor naturală. Mânele îi căzură de pe umeri, dezvăluind țesătura subțire a cămășutei de dedesubt.

O șuviță de păr castaniu îi alunecă din coc, mângâindu-i clavicula.

„Dumnezeule.”

– Oprește-te.

Fata înlemni și ridică privirea.

– Să mă opresc?

„Nu mă întreba de două ori”, își zise Ash, blestemându-și zilele.

– Oprește-te.

Lui Ash nu-i venea să creadă că avusese decența să o oprească. Fusese pe punctul de a se bucura de un spectacol privat, la prețul de doar două lire și trei șilingi. Mult mai mult decât prețul obișnuit, dar un târg bun când era vorba despre o fată așa de frumoasă.

În plus de asta, era fiica unui vicar. Întotdeauna visase să ispitească o fată de vicar. Ce bărbat nu avusese astfel de fantezii? Cu toate astea, nu era atât de diabolic încât să se ajungă la asta prin șantaj.

În clipa aceea un gând încolți în mintea lui. Poate că ar fi putut totuși să-și satisfacă această fantezie, prin alte mijloace, mai puțin diabolice. O privi pe Emma Gladstone cu alți ochi, gândindu-se la lista aceea de cerințe așternute în scrisoarea întreruptă.

Era tânără și sănătoasă. Era educată. Se trăgea dintr-o familie bună și era dispusă să se dezbrace în fața lui.

Și, mai presus de orice, era disperată.

Da, fata aceea era persoana potrivită.

Era chiar mai mult decât potrivită.

Pact cu ducesa

– Domnișoară Gladstone, ai o alegere de făcut. Pot să-ți plătesc cele două lire și trei șilingi, zise el, punând monedele pe masă, urmărind-o cum se uita lung la ele. Sau, mai spuse el, pot să te fac ducesă.

Capitolul 2

„Ducesă?”

Emma răsufală ușurată că măcar acum avea un motiv pentru care să se holbeze la el.

Din clipa în care ducele îi dezvăluise amploarea cicatricilor sale, încercase din greu să nu se holbeze la el. După care începuse să-și facă griji că probabil i s-ar fi părut chiar mai nepolitic să nu se uite deloc la el. Drept urmare, își mutase privirea de pe chipul lui spre covor și apoi la monedele de pe birou. Aproape că o luase cu ameteală.

Acum avea cea mai bună scuză ca să îl studieze pe îndelete.

Contrastul era extrem. După cum era de așteptat, partea rănită a feței atrăgea atenția mai întâi de toate. Avea un aspect torturat și furios, cu o arsură extinsă după ureche și deasupra liniei părului. Mai rău decât atât era că partea aceea brăzdată contrasta puternic cu profilul său neatins. Cealaltă jumătate de față era chipeșă, cu aerul bărbaților îngâmfaiți și intransigenți, care se credeau invincibili.

Emmei bărbatul acela nu i se păru o apariție înfricoșătoare, cu toate că nu putea să nege că era surprinzător. Nu, își zise ea, „surprinzător” nu era cuvântul potrivit.

Frapant.

Era frapant.

De parcă un fulger i-ar fi brăzdat trupul în două, iar energia încă trosnea în jurul lui. Emma i-o simți din cealaltă parte a camerei și simți fiori pe șira spinării.

– Excelență, mi-e teamă că n-am auzit bine.

– Am spus că te voi face ducesă.

– Doar nu-mi propuneți să devin ducesă... prin căsătorie?

– Nicidecum. Intenționez să-mi folosesc influența vastă în Camera Lorzilor pentru a răsturna legile privind întâiul născut, după care să-l conving pe prințul regent să creeze un nou titlu și un ducat. După toate acestea, am de gând să-l conving să o numească ducesă

pe fiica unui vicar din Hertfordshire. Bineînțeles că prin căsătorie, domnișoară Gladstone.

Emma scoase un râset forțat, singurul răspuns plauzibil. Era o glumă, fără doar și poate.

— Doar nu încercați să-mi spuneți că vreți să mă cereți în căsătorie.

El oftă, iritat.

— Domnișoară, eu sunt duce. Nu îți cer să te căsătorești cu mine. Mă ofer să mă căsătoresc cu tine. E cu totul altceva.

Emma dădu să spună ceva, dar se opri.

— Am nevoie de un moștenitor, spuse el. Despre asta este vorba.

Emma se concentră pe cuvintele lui, pe felul în care le rostise.

„Despre asta e vorba.”

— Dacă ar fi să mor mâine, toată averea mea o să ajungă la vărul meu, un tâmpit iremediabil. Nu m-am dus pe continent ca să lupt să protejez Anglia de tirani și nu am supraviețuit acestui eveniment, zise el făcând un gest spre chipul său, doar ca să mă întorc acasă și să văd cum viețile arendașilor mei sunt distruse. Ceea ce înseamnă că legile acelea ale întâiului născut, de vreme ce nu intenționez să le răstorn, îmi impun să mă căsătoresc și să produc un fiu.

Se îndreptă spre ea cu pași măsurați. Emma rămase fermă pe poziții, hotărâtă să nu cedeze în fața lui. Cu cât el era mai nonșalant, cu atât ea simțea că-i bate inima mai tare în piept.

Chipul lui poate că era frapant, dar în rest...?

Era splendid.

În încercarea de a-și distra atenția, Emma se concentră pe singurul lucru la care se pricepea cel mai bine: ținuta lui. Ducele purta o haină perfect croită pe umerii lați, îmbrățișându-i conturul brațelor. Lâna era de cea mai bună calitate, frumos țesută și vopsită. Cu toate acestea, stilul nu era tocmai actual, modelul acesta fusese la modă cu doi ani în urmă, iar manșetele erau puțin tocite la...

— Domnișoară Gladstone, știu la ce te gândești.

Emma se îndoia sincer că putea să ghicească ce-i trecea prin minte.

— Nu-ți vine să crezi. Cum ar putea o femeie în poziția ta să urce la un astfel de rang? Nu am să neg că te vei simți dată la o parte și invidiată de doamnele care se învârt în cercurile noastre, dar sunt sigur că vei găsi consolare în avantajele materiale. O casă elegantă, conturi

generoase la cele mai bune magazine, o avere însemnată după moartea mea. Vei putea să mergi în vizite, la cumpărături. Să te implici în activități caritabile, dacă-ți vei dori. Pe timpul zilei vei fi liberă să faci tot ce-ți dorești, zise el, după care rosti cuvintele acelea pe o voce întunecată: Dar nopțile le vei petrece cu mine.

Nu știa ce să spună. Simți un val de căldură din cap până-n picioare.

— Să te aștepti să-ți vizitez patul în fiecare seară, mai puțin când ești bolnavă sau indispusă, până când se va confirma sarcina.

Emma încercă din nou să înțeleagă această conversație. După ce luă în calcul toate posibilitățile, o singură variantă i se păru cea mai plauzibilă.

Ducele nu purta doar răni fizice. Era bolnav la cap.

— Excelență, vă simțiți rău?

— Nu, deloc.

— Poate ar fi mai bine să vă întindeți. Să vorbesc cu majordomul dumneavoastră să trimită după medic?

Ducele îi aruncă o privire nedumerită.

— Ai nevoie de un doctor?

— Poate că da, răspunse Emma ducându-și o mână la cap.

Simțea că se învârtea camera cu ea.

Dar dacă nu era bolnav... Oare încerca să o convingă să devină amanta lui? Dumnezeu! Poate că fi dăduse impresia greșită prin acordul ei de a se dezbrăca în fața lui.

— Excelență... Nici nu știa cum să pună problema. Încercați să mă ademeniți în patul dumneavoastră?

— Da. Noapte de noapte. Chiar mai devreme am spus-o. Ești atentă la mine?

— Atentă sunt, șopti ea, mai mult pentru sine. Doar că nu înțeleg.

— Am să vorbesc cu avocatul meu să întocmească actele, zise el întorcându-se la birou. Putem să ne căsătorim chiar luni.

— Excelență, nu cred că...

— Atunci, marți.

— Excelență, nu pot să...

— Ei bine, mi-e teamă că am un program destul de încărcat restul săptămânii, zise el, verificându-și agenda. Să mă gândesc, să beau, turneul de badminton...

— Nu.

— Nu? repetă el.

— Da.

— Da sau nu, domnișoară Gladstone? Hotărăște-te!

Emma se răsuci, aruncând o privire prin încăpere. Ce naiba se întâmpla aici? Se simțea ca un detectiv care încerca să elucideze un mister: „Emma Gladstone și cazul demnității pierdute”

Rămase cu privirea îndreptată spre ceas. Trecuse deja de ora patru. Trebuia să plece, să ducă rochia înapoi, să își plătească chiria și apoi să se ducă la piață.

Deja ajunsese până aici, nu mai putea să dea înapoi.

Își îndreptă spatele și spuse:

— Excelență, ați comparat munca mea cu vomă de unicorn. Mi-ați cerut să mă dezbrac pentru bani, după care mi-ați propus în mod absurd să mă faceți ducesă, cu condiția să vă vizitez patul luni. Această discuție mi se pare lipsită de sens și umilitoare. Singura concluzie logică e că încercați să vă bateți joc de mine.

Ducele ridică pur și simplu din umeri.

— Trăiesc în izolare, trebuie să mă amuz și eu cumva.

— Cum rămâne cu programul dumneavoastră de băutură și badminton? Nu vă este suficient? Deja își pierduse răbdarea. Îi plăcea să fie tachinată și nu se lua foarte în serios, dar nu avea de gând să fie ținta glumelor lui malițioase. Încep să-mi dau seama de ce v-a părăsit domnișoara Worthing. Sunteți cât de poate de...

— Hidos, sugeră el. Respingător. Monstruos.

— Exasperant.

— Carevasăzică, sunt criticat pentru personalitatea mea? zise el, amuzat. Ce îmbucurător.

Emma își duse mâinile la cap.

— Excelență, nu vreau să vă mai rețin. O să mă apropii de birou să-mi iau banii, după care am să plec. În regulă?

Se apropie cu pași mărunți de birou și se opri la câțiva pași de el. Fără să-și desprindă ochii de la el, luă cele două lire și trei șilingi de pe masă. Făcu apoi o reverență scurtă și dădu să plece.

El o prinse de încheietura mâinii.

— Nu pleca.

Emma se întoarse și îl privi uluită.

Atingerea lui fusese electrizantă. Ca atunci când pui mâna pe mânerul de la o ușă într-o zi rece și uscată. Scânteind cu o forță care nu aparținea nici unuia dintre ei, ci care exista doar în spațiul dintre ei. Șocul o făcu să înlemnească. Rămase cu sufletul la gură. Se simți expusă – nu la suprafață, ci în interiorul ei.

Ducele păru și el luat pe nepregătite. O străpunse cu ochii lui albaștri, după care aruncă o privire confuză spre propria mână, de parcă nu era sigur cum de ajunsese să o prindă de braț.

Preț de o clipă, inima Emmei inventă cele mai nebunești fantezii. Că el era altfel decât bărbatul cinic și acru care părea să fie. Că sub masca aceea rănită, se afla un om – un om rănit și singur –, care rămăsese neschimbat în esența sa.

„Nu, Emma. Știi prea bine că inima ta e nechibzuită.”

El îi dădu drumul, spunându-i cu un zâmbet strâmb pe buze:

– Nu poți pleca acum, domnișoară Gladstone. Tocmai am început să ne simțim bine.

– Nu mă interesează jocul ăsta.

Încercă să își recapete stăpânirea de sine. Își încleștă pumnul în jurul banilor, își apucă faldurile rochiei cu cealaltă mână și porni grăbită spre ușă.

– Nu te obosi să-ți iei rămas-bun, spuse el.

„Nici nu aveam de gând să o fac.”

– Nici eu n-am s-o fac. Știm amândoi prea bine că o să te întorci.

Emma se opri, pentru o clipă. Ducele chiar se aștepta ca ei să se vadă din nou?

Dumnezeule! Emma nu avea de gând să accepte una ca asta.

Nici în ruptul capului.

– Cum am putut să fac una ca asta? Domnișoara Palmer se afla în atelierul doamnei Bissette, așteptând ca Emma să-i măsoare talia. Sunt din ce în ce mai plinuță. Cred că am cam exagerat cu prăjiturile.

Emma se îndoia profund. Era deja a doua oară în luna aceea când Davina Palmer venea la atelier să-și lărgească o rochie, iar Emma era croitoreasa ei de multă vreme. Nu o văzuse niciodată îngrășându-se atât de tare și cu siguranță nu așa de rapid.

Nu prăjiturile erau de vină.

Bineînțeles, nu se cuvenea ca Emma să spună ceva. Doar că o simpatiza pe domnișoara Palmer. Era singura fică a unui magnat al transporturilor maritime și moștenitoarea întregii averi a acestuia. Puțin răsfățată și protejată, dar avea o strălucire specială. Era genul de client care îi făcea Emmei întotdeauna ziua mai bună decât mai rea, ceea ce nu era deloc ușor. Majoritatea doamnelor care intrau în atelier de-abia dacă îi aruncau o privire.

Astăzi, când întâlni ochii domnișoarei Palmer, nu zări nici o strălucire în ei. Doar groază. Era evident că sârmana fată avea nevoie de un confident.

– În câte luni? întrebă încet Emma.

Domnișoara Palmer izbucni în lacrimi.

– Aproape patru, cred.

– Domnul știe?

– Nu-i pot spune. E pictor. L-am cunoscut când a venit la noi acasă ca să facă portretul câinilor noștri și am... Nu mai contează. A plecat. S-a dus în Albania în căutarea „inspirației romantice”, orice o vrea să însemne asta.

„Înseamnă că e un ticălos”, își zise Emma.

– Dar familia ta? Le-ai spus?

– Nu, răspunse ea, clătinând hotărâtă din cap. Am mai rămas doar eu și *papa*. Are așteptări atât de mari de la mine. Dacă ar ști că am fost atât de nechibzuită... n-o să mă mai privească niciodată cu aceiași ochi, zise ea, îngropându-și fața în palme, suspinând ușor. N-aș putea să suport una ca asta.

Emma o îmbrățișă, mângâind-o pe spate, liniștitor.

– Draga de tine. Îmi pare atât de rău.

– Nu știu ce să fac. Sunt atât de înspăimântată, zise ea, eliberându-se din îmbrățișare. Nu pot să cresc un copil de una singură. M-am tot gândit să găsesc o familie, la țară, care să aibă grijă de copil. Poate că aș putea să-l vizitez din când în când. Știu că se mai face așa. Domnișoara Palmer își puse mâna pe burtă și coborî privirea. Dar mă îngraș pe zi ce trece. N-am să mai pot ține sarcina ascunsă mult timp.

Emma îi oferă fetei o batistă.

– Oare ai putea să mergi să stai la cineva? O prietenă, poate o verișoară? La țară sau pe continent... N-ai pe nimeni care să aibă grijă de tine până naști?

— N-am pe nimeni. În orice caz, nimeni care să-mi păstreze secretul, zise ea strângând batista în pumn. Dumnezeuule, de ce am fost atât de proastă? Știam că fac o greșală, dar era atât de romantic. Mi-a spus să sunt muza lui. M-a făcut să mă simt...

„Prețuită. Dorită. Iubită.”

Domnișoara Palmer nu trebuia să explice. Emma știa exact ce sentimente o încercau.

— Nu fi așa dură cu tine. Nu ești prima femeie care își pune încrederea în bărbatul nepotrivit, și nu vei fi nici ultima.

Și totuși, femeia era întotdeauna cea care plătea prețul.

Emma nu se aflase în situația dificilă a domnișoarei Palmer, dar și ea fusese pedepsită pentru simpla greșală de a-și urma inima. Amintirile încă erau dureroase. Iar gândul de a o vedea pe fata aceea pătimind de aceeași soartă nemiloasă? Gândul acela o înfură mai mult decât orice.

— Emma, se auzi vocea doamnei Bissette de partea cealaltă a draperiei. Tivul domnișoarei Edwina nu se va coase singur.

— O clipă, doamnă, răspunse ea, după care îi șopti domnișoarei Palmer: Întoarce-te săptămâna viitoare după rochia modificată și mai vorbim atunci. Dacă te pot ajuta în vreun fel, am s-o fac.

— Nu-ți pot cere una ca asta.

— Nu trebuie să-mi ceri. Emma era hotărâtă. Conștiința ei nu avea să o lase liniștită. O luă pe domnișoara Palmer de mână și îi spuse: Orice s-ar întâmpla, nu ești singură. Promit.

În după-amiaza aceea, gândurile Emmei erau atât de împrăstiate, încât nimic nu se lega. Fu nevoită să descoasă tivul domnișoarei Edwina și să-l refacă de două ori.

În cele din urmă, se făcu ora închiderii.

— Ieși în seara asta? o întrebă colega ei, după ce doamna Bissette se retrase în apartamentul ei de la etaj. E seara de dans.

— Nu în seara asta, Fanny. Mergi fără mine.

Fanny nu încercă să o convingă și ieși imediat pe ușă.

Poată că altă dată s-ar fi putut bucura de o seară de dans, dar nu în seara aceea. Pe lângă faptul că era îngrijorată în privința domnișoarei Palmer, încă încerca să-și revină după întâlnirea ei de la Ashbury House.

Ducele probabil că încă se amuza pe seama ei. Un duce căsătorit cu o croitoreasă? Ha-ha-ha. Ce glumă bună!

Cum îndrăznise să îi propună una ca asta? Chiar așa, cum îndrăznise?

Emma alungă amintirea, spunându-și că nu avea rost să se mai gândească la el. Avea lucruri mai importante de făcut.

Luă o lumânare din sertarul doamnei Bissette, o așeză pe tejghea și o aprinse cu cremenea cât putu de silențios. Scormoni după o bucată de hârtie maro, o netezi cu mâinile și luă un creion, mestecându-i capătul, gânditoare. Linia taliei începuse să coboare sezonul acela, îndepărtându-se de siluetele Empire. Nu avea să-i fie ușor să ascundă o burtă de gravidă, dar Emma avea să facă tot posibilul.

Puse creionul pe hârtie și începu să schițeze. Domnișoara Palmer avea nevoie de un corset mai larg în partea de jos... poate o rochie cu nasturi mici în interiorul taliei, pentru a strânge sau a deschide faldurile fustei. O mică pelerină era obligatorie, cu multe broderii care să atragă privirea în sus.

Fusese atât de absorbită de sarcina aceea, că nu observase cum trecuse timpul până când cineva bătu la ușă.

Cioc-cioc. Cioc-cioc.

Emma sări ca arsă și ascunse schițele în buzunar.

— Am închis.

Dar bătăile se auziră tot mai insistent.

Cioc-cioc. Cioc-cioc.

Emma oftă și se îndreptă spre ușă. Întoarse cheia în broască și deschise ușa doar doi centimetri.

— Îmi pare rău, dar mă tem că am închis deja...

— Nu și pentru mine.

Bărbatul acela o dădu la o parte și intră hotărât pe ușă. Purta o pelerină neagră și un joben cu borul lăsat în jos, care îi ascundea cea mai mare parte a feței. Cu toate acestea, îl recunoscuse într-o clipită. Cunoștea un singur bărbat care ar fi dat dovadă de un comportament atât de îngâmfat.

Ducele de Ashbury.

— Domnișoară Gladstone, o salută el, înclinând ușor din cap. Ți-am spus că ne vom reîntâlni.

Oh, Doamne.

Emma închise ușa și întoarse cheia. Pentru moment, nu avea ce altceva să facă. Nu putea să o lase larg deschisă și să riște să fie văzută singură cu un domn.

– Excelență, nu pot să primesc vizitatori după program.

– Nu sunt vizitator, ci un client, zise el plimbându-se în jurul magazinului întunecat, împungând un manechin cu bastonul. Am nevoie de o vestă nouă.

– Acesta este un magazin de rochii. Nu oferim îmbrăcăminte pentru bărbați.

– Prea bine, zise el. În cazul acesta, am venit să comand o rochie.

– Pentru cine?

– Ce contează? răspunse el, irascibil. Pentru o femeie deosebit de urâtă, cam de mărimea mea.

Dumnezeule, ce voia bărbatul acela de la ea? Nu îi ajunsese cât își bătuse joc de ea cu o zi în urmă? Doar nu venise să ia rochia domnișoarei Worthing.

Oricare ar fi fost scopul lui, Emma intenționa să primească ceva în schimb. Astăzi, era bine-venit să îi întoarcă umilința.

Trase o cutie în mijlocul podelei, cea pe care stăteau doamnele când le verifica tivul și îi făcu semn să urce.

– Hopa sus.

Ducele o privi șocat.

– Dacă ziceți că vreți o rochie...

– Nu o vreau pentru *mine*.

– Dacă prietena dumneavoastră urâtă și de mărimea unui duce vrea o rochie, voi avea nevoie de măsurători. Pentru mâneci, talie, tiv. Bust, completă ea, uitându-se lung la el.

Gata. Fără doar și poate avea să dea înapoi.

În schimb, colțul neatins al gurii lui se ridică amuzat. Lăsă bastonul deoparte. Își scoase jobenul. Apoi mantia și mănușile. După care, haina. Fără să-și ia privirea de la ea, se cocoță pe cutie și ridică brațele de lângă corp, cu palmele în sus. Ca actor pe o scenă, așteptând aplauze.

– Ei bine? zise el. Aștept.

Emma își scoase centimetrul. Acum că pornise această mică farsă și nu mai putea să dea înapoi.

– De unde ați știut să veniți aici? întrebă ea, suspicioasă. M-ați urmărit?

– Sunt duce. Bineînțeles că nu te-am urmărit. Am trimis pe *cineva* după tine. E cu totul altceva.

Emma dădu din cap, desfășurând centimetrul.

Da-mi la fel de neplăcut.

Neplăcut? Ieri ai refuzat o viață de bunăstare în schimbul a două lire și trei șilingi, după care ai fugit ca arsă din casa mea. Nu ți-a trecut prin minte că poate am venit în căutarea ta ca să mă asigur că ești bine?

Emma îi aruncă o privire sceptică.

– Nu spun că de *asta* sunt aici. Doar că ar putea exista și varianta asta.

Emma se mută în spatele lui și își întinse centimetrul de la umărul său stâng la încheietura mâinii, aparent măsurând lungimea mânecii. În realitate, încerca pur și simplu să ignore apropierea de el. Doar un singur strat de material fin și elegant stătea între atingerea ei și trupul lui și nu avea de gând să re trăiască șocul acela vibrant pe care îl împărtășiseră în bibliotecă.

„Nu poți pleca acum. Tocmai am început să ne simțim bine.”

Măsură distanța dintre umeri. Trase aer în piept și simți mirosul lui masculin de săpun de ras și colonie, lucru care nu făcea altceva decât să o tulbure și mai tare.

– Văd că nu-ți notezi măsurătorile, spuse el.

– Nu-i nevoie. Le țin minte.

Din păcate. Fie că și-o dorea sau nu, Emma știa că întâlnirea aceasta avea să rămână întipărită în memoria ei pentru totdeauna. Sau, dacă nu pentru totdeauna, cel puțin până când avea să fie îndeajuns de bătrână și slăbită ca să mai țină minte altfel de conversații.

Întoarse centimetrul pe verticală și îl lipi de ceafa lui. O greșală. Acum, la toate amintirile acelea nedorite avea să adauge și senzația părului său. Avea textură de catifea scumpă, elegantă.

„Catifea, Emma? Vorbești serios?”

– Aproape am terminat. Mai trebuie să vă măsoz pieptul. Ținu de capătul centimetrului pe o parte a pieptului, după care îl înconjură în direcția opusă, trăgând banda peste vesta lui de satin, de-a lungul pieptului, până ce întâlnește celălalt capăt.

Strânse centimetrul. Ducele tresări.

Bun.

Acum măcar avea bestia în lesă.

Și, atunci, de ce se simțea ca și cum ea ar fi fost prizoniera lui?

Pact cu ducesa

Nu cicatricile lui erau cele care o intimidau. Din contră. Când era atât de aproape de ea, privirea ei nu putea să îi vadă ambele jumătăți de chip în același timp. Trebuia să aleagă o parte.

Iar Emma știa prea bine care era partea care o captiva cu adevărat. Existau două abordări diferite în realizarea unei rochii reușite. Fie să încerci să găsești defectele și să le ascunzi, fie să scoți la suprafață frumusețea ascunsă. Întotdeauna crezuse în cea de-a doua metodă, alegere pe care o regreta în clipa aceea.

„Emma, nu face una ca asta. Nu te lăsa pradă inimii, o să te prindă în strânsoarea ei.”

Dar era deja prea târziu. Acum, când se uita la el, vedea pur și simplu un bărbat. Unul cu doi ochi albaștri captivanți și cu o inimă ascunsă bătând într-un ritm puternic, sfidător.

Un bărbat cu nevoi. Dorințe.

Un bărbat care o apucase de mână cu o zi în urmă și care acum...

Și care acum dădea toate semnele că voia să o sărute.

Capitolul 3

Ash nu-și dorise niciodată mai mult să sărute o femeie.

Simțea o nevoie disperată de a o săruta. Ar fi vrut să devoreze dulceața rozalie a acelor buze, să o lase fără cuvinte. Să-i dea o lecție sau două. Să o lase fără suflare. Să o tulbure până în măduva oaselor.

Voia, desigur, să facă mai mult decât atât. În timp ce se aplecă ușor spre ea, putu să arunce o privire spre decolteul ei, spre sânii aceia ispititori care promiteau atâta plăcere.

„Frumusețea lui Venus.”

Cu câțiva ani în urmă, nu s-ar fi abținut să o sărute. Ar fi sedus-o cu cadouri și tachinări spirituale. Iar ea ar fi venit de bunăvoie, chiar și cu nerăbdare, în patul lui, unde s-ar fi bucurat unul de altul. Pe îndelete.

Dar asta fusese în trecut. Șarmul lui fusese înlocuit de furie mistuitoare, iar chipul său atrăgător trecuse prin multe schimbări. Nici o femeie nu ar fi acceptat să fie sedusă de sărutările unei brute aspre și desfigurate.

Nu mai conta. Nu avea nevoie de o amantă, ci de o soție. Planul era să se însoare cu ea, să o aducă în patul lui și, odată ce avea să-i poarte în pântec moștenitorul, să o trimită la țară. Sfârșit.

Își îndreptă spatele, arcuindu-și sprânceana în mod sardonice. Mare noroc că încă mai avea o sprânceană intactă. Ce duce era acela care nu putea să-și arcuiască sprânceana în mod sardonice?

Emma lăsă centimetrul deoparte.

– Vino să-ți alegi materialul pentru rochie și ar trebui să coman-
dăm cinci metri. Ți-aș sugera un brocart roz pentru tenul tău.

– Chiar așa? zise el. Eu mă gândeam la o nuanță de piersică.

Emma îi luă jobenul, mânia, mânușile și bastonul și i le aruncă în brațe.

– Și acum am să te rog să pleci. Trebuie să ajung acasă.

– Putem face ambele lucruri deodată. Te conduc acasă. Trăsura mea e chiar afară.

– Mulțumesc, dar prefer să merg pe jos.

– Și mai bine. Picioarele mele sunt chiar mai la îndemână decât trăsura.

Emma se îndreaptă spre ieșirea din spate a magazinului. Ash își luă haina, pelerina, mănușile și jobenul, după care o urmă pe o alee mizerabilă și urât mirositoare. O prinse repede din urmă cu pasul lui lung.

Pașii Emmei răsunau iritat pe pietrele de pavaj.

– N-am de gând să fiu amanta dumneavoastră. Corpul meu nu este de vânzare.

– Nu e tocmai adevărat. Ești croitoreasă, nu-i așa? Cel puțin degetele tale sunt de vânzare.

– Dacă nu cunoașteți diferența dintre degetele unei femei și pântecul ei, chiar nu aș avea de ce să împart un pat cu dumneavoastră.

Ash rămase șocat, după care izbucni în râs. Un sunet ciudat și neplăcut. Probabil că se dezobișnuise să facă asta.

– Cunosc prea bine diferența, zise el, luând-o de mână neînmănusată și trecându-și degetul mare peste vârfurile degetelor ei. Poți să fii sigură că n-am să le confund.

Simți o bățătură pe degetul arătător, iar lucrul acesta îl supără. Fiica unui domn respectabil ar trebui să aibă mâini catifelate, dar viața fusese dură cu ea. Simți un impuls tulburător de a-i duce mâna la buze ca să-i sărute degetele obosite.

Emma rămase cu răsuflarea tăiată, de parcă i-ar fi citit gândurile. Sau poate că propriile ei gânduri o surprinseseră.

Își retrase mâna.

– Ce încercați să faceți? Vreți pur și simplu să continuați să mă torturați?

– Nicidecum. Deși bănuiesc că, în timp, se va ajunge inevitabil și la asta.

Emma pufni nervoasă.

Atitudinea ei reuși să-l stârnească. Bineînțeles, nu avea de gând să i-o spună. O observă cum tremura, încercând să se încălzească.

– Unde ți-e pelerina?

– Am uitat-o ieri la dumneavoastră acasă.

– Ei bine, sper ca asta să te învețe minte, să nu mai faci ieșiri dramatice.

Ash își dădu jos pelerina și i-o puse pe umeri, trăgând de capete până o făcu să semene cu un pinguin.

— Hai, zise el, apucând-o de umeri și îndemnând-o să meargă mai repede.

Faptul că îi oferise pelerina nu era un simplu gest galant. Era o chestiune de autoprotecție. Avea mănuși, dar pielea era prea fină, prea delicată. Fără bariera pelerinei, risca să o simtă mai aproape. Nu avea de gând să retrăiască șocul acela electric care îl răscolise în bibliotecă.

— Acum poate o să mă ascuți cu atenție. Nu-mi amintesc să-ți fi propus să fii amanta mea. Cred că am folosit cuvântul „ducesă”. Nu m-aș fi obosit să vin până aici, zise el, gesticulând spre împrejurimi, pentru vreun alt scop.

— Doar nu vorbiți serios. Nu mi se pare cinstit, sincer.

Ash rămase câteva clipe în tăcere.

— Gata, ai terminat de înșiruit adverbe? Nu aș vrea să te întrerup.

Micuțul său penguin se foi neliniștit.

Ash era și el neliniștit. Judecând după încăpățânarea ei era imposibil ca un bărbat ca el să-și dorească să fie cu ea, probabil că altcineva o făcuse să se simtă nedorită. Iar gândul *acela* îl enervă la culme.

— Emma, ascultă-mă.

Dumnezeule, deja se gândea la ea ca la Emma. Un nume mic, încăpățânat. I se potrivea.

— Răspunsul este da, continuă el. Vorbesc serios. Cinstit, sincer, corespunzător. Vreau să fii a mea, pe de-a-ntregul.

Emma își pierdu echilibrul, mai să cadă în nas în căruciorul unui negustor de mere.

Reuși să se echilibreze, dar nu înainte ca ducele să o prindă. Nu se grăbi să îi dea drumul. În schimb, o strânse și mai mult și o conduse în jurul căruciorului, strecurându-și trupul între ea și o trăsură.

Avea un mers rapid, iar Emma încercă să țină pasul cu el. La drept vorbind, se străduise să țină pasul cu el de când intrase în biblioteca lui. Încercase din răputeri să-i înțeleagă intențiile, să țină pasul cu șicanele lui. Încercând să-și stăpânească reacțiile propriului trup. Era obositor. Părea să aibă de-a face cu o sală de sport, nu cu un bărbat.

— Dacă într-adevăr vă doriți o soție, spuse ea, sunt sigură că puteți găsi multe femei, femei din familii bune, dispuse să se căsătorească cu dumneavoastră.

– Da, dar asta presupune să stau să le *caut*. În felul ăsta, m-ai scuti de un efort.

Emma îi aruncă o privire usturătoare.

– Vă auziți ce spuneți? Chiar nu vă dați seama cât de jignitoare e propunerea dumneavoastră?

– Mie mi se pare una avantajoasă. Îți ofer un titlu și o avere. Tot ce trebuie să faci este să mă aștepți în pat, în întuneric, după care să petreci nouă luni umflându-te ca o căpușă. Ce femeie ar refuza o astfel de propunere?

– Chiar așa, ce femeie ar putea să refuze o astfel de propunere? Poate doar una care nu vrea să se simtă ca o iapă de prăsilă.

Coborâra de pe trotuar și traversară strada.

– O iapă. Interesant. Nu aş putea spunc că mă deranjează comparația. Dacă tu ești o iapă, înseamnă că eu aş fi un cal de prăsilă.

– Și iată nedreptatea din lume într-o expresie.

Ash făcu abstracție de cuvintele ei.

– De fapt, dacă stau să mă gândesc mai bine, prefer cuvântul „armăsar”.

– Lăsați caii! exclamă ea, nervoasă. Nu înțeleg cum ați putea sugera să ne căsătorim. Nu știm mai nimic unul despre celălalt. Și, din puținul cât am ajuns să ne cunoaștem, nu ne simpatizăm deloc.

– Nu știu cum se procedează în sătucul tău când un bărbat îi face curte unei femei, dar în societatea mea, căsătoria este o chestiune bazată pe două criterii: fertilitate și finanțe. Îți propun o căsătorie de conveniență. Tu trăiești în sărăcie, pe când eu, zise el, ducându-și mâna la piept, am foarte mulți bani. Am nevoie de un moștenitor, iar tu, spuse el, făcând semn spre ea, ai capacitatea de a-mi purta în pântec un copil. Nu este nevoie să ne simpatizăm. De îndată ce copilul este conceput, vom merge fiecare pe drumul său.

– Fiecare pe drumul său?

– Vei avea propria casă la țară. Nu voi mai avea nevoie de tine după aceea.

Odată ajunși pe o stradă mai aglomerată, Ash își trase jobenul pe față și ridică gulerul hainei. Deja se lăsase întunericul, dar luna strălucea cu putere. Era evident că nu voia să atragă atenția asupra sa. În clipa aceea Emma îl compătimi, fără să vrea.

– Asta pentru că presupuneți că acest copil teoretic ar fi băiat, spuse ea. Dar dacă veți avea o fată? Sau cinci?

Ash ridică din umeri.

– Ești fică de vicar. Roagă-te pentru un băiat.

– Sunteți îngrozitor.

– Dacă tot suntem la capitolul cu defecte personale, tu ești irațională. Lași mândria să-ți întunece rațiunea. Hai să nu ne mai certăm și să ajungem odată la singura concluzie inevitabilă.

– Da, concluzia mea este că această conversație nu are nici o noimă. Nu înțeleg de ce vă comportați de parcă vă veți căsători cu mine.

– Iar eu nu înțeleg de ce continui să te comporti de parcă n-ai de gând să o faci.

– Sunteți duce. Eu sunt croitoreasă. Ce altceva ar mai fi de spus?

Ash întinse mâna și începu să numere pe degete.

– Ești o femeie tânără și sănătoasă. Ești fiica unui domn respectabil. Ești educată. Ești destul de drăguță, lucru care nu mă preocupă, dar un copil ar trebui să aibă cel puțin un părinte care să nu arate ca un monstru, zise el, ajuns la ultimul său deget. Și ești deja aici. Acestea sunt toate cerințele mele. Așa că ai să te căsătorești cu mine.

Emma îl privi șocată. Era, probabil, cea mai neinspirată cerere în căsătorie pe care și-ar fi putut-o imagina vreodată. Avea de-a face cu un bărbat cinic, insensibil, arogant și nepoliticos.

Unul cu care avea să se căsătorească, fără doar și poate.

Oricât de incredibil părea totul, contrar a tot ceea ce știa despre societate, bărbatul acela chiar părea să îi facă o cerere sinceră în căsătorie. Ar fi fost nebună să îl refuze.

Croitoresele nu aveau prea multe perspective pe termen lung. Anii lungi de trudă aveau să-și spună cuvântul pe ochii și mâinile ei. Emma știa că cea mai bună șansă, poate chiar singura ei șansă la o viață liniștită, era să se căsătorească. Ar fi fost nesăbuită să refuze cererea în căsătorie a unui duce, chiar și dacă ar fi fost vorba despre un septuagenar murdar și țintuit la pat.

Iar ducele acesta nu era deloc așa. În ciuda *numeroaselor* sale defecte, Ashbury era un bărbat puternic, în floarea vârstei, și mirosea îmbătător. Îi oferea o viață liniștită, cel puțin un copil...

Și o casă.

O casă în care să trăiască în tihnă, la țară, ceea ce avea să-i permită să o ajute pe domnișoara Palmer, într-o perioadă în care sărmana fată nu avea pe nimeni altcineva.

Ducele se opri brusc din mers.

– Sfântă Cruce! Nu e bine.

„La naiba.” Asta avea s-o învețe minte să nu viseze cu ochii deschiși, nici măcar pentru o secundă. Ducele se trezise, în cele din urmă, la realitate. Acum avea să o alunge, și ea urma să ajungă o bătrână pe docuri, cârpind cămășile marinarilor pentru câțiva bănuți, povestindu-le despre cum ratase ocazia să fie ducesă.

– Am ajuns în mijlocul parcului St. James, spuse el.

– Chiar așa? zise ea, uitându-se în jurul ei. Zări iarba veștejită, ramurile goale ale copacilor. Aveți dreptate. Ce este Sfânta Cruce?

– Crucea lui Hristos. Și te numești fică de vicar? Tatăl tău ar intra în pământ de rușine.

– Credeți-mă, nu ar fi prima oară.

– În fine, unde locuiești?

– Într-o mansardă, la două case de atelier.

– Și, atunci, de ce am venit până aici?

Emma își mușcă buzele.

– Pentru că speram să scap de dumneavoastră. Dar m-am răzgândit.

– Cred și eu. Cu un pufnet nerăbdător, o trase lângă el, punându-i ușor mână pe spate. Ai habar ce pușlamale umblă noapte prin parcul ăsta?

– Nu chiar.

– Roagă-te să nu afli niciodată.

– De-abia ce a început să se însereze. Sunt sigură că vom fi ...

Doar că nu mai apucă să-și termine fraza. Doi bărbați apărură din întuneric, de parcă ducele îi angajase să vină tocmai în momentul acela ca să îi demonstreze că avea dreptate.

Și, după expresia de pe chipul lor, cei doi bărbați veniseră să-și primească plata.

Capitolul 4

Ash ura faptul că avea întotdeauna dreptate.

Se puse între cei doi bărbați și Emma, cu o mână pe ea și cu bastonul în cealaltă.

– Ei bine? se răsti el. Hai, spuneți-mi ce vreți, ca să vă zic să vă duceți naibii și să ne vedem de viețile noastre. Am alte lucruri de făcut în seara asta.

– Dă-ne punga, șefu'. Ceasurile și inelele.

– Duceți-vă naibii! Poftim, am spus-o. Ați văzut ce ușor a fost? zise el, apucând-o pe Emma pe după umeri. Pe noi să ne scuzați.

Cel de-al doilea bărbat scoase un cuțit.

– Nu. Dacă aș fi în locul vostru, aș sta locului.

– Sper și eu, răspunse Ash, pe un ton sec. Altfel s-ar putea să-ți faci singur rău.

Omul cu cuțitul sări spre el, împungând înspre coastele lui Ash.

– Ține-ți gura și dă-ne toți banii dacă nu vrei să-ți retez gâtul de față cu mândra ta.

Mândra lui?

– Domnișoară, nu-ți fă probleme, îi spuse celălalt bărbat scoțând o frânghie. Te scăpăm bucuroși de domnu' ăsta.

Un mârâit sălbatic se auzi dinspre Ash.

– Pe dracu', mormăi Ash, fluturându-și bastonul ca pe o sabie, iar cei doi bărbați făcură un pas în spate. Dacă vă atingeți de ea, o să plătiți cu prețul vieții, neisprăviților.

Supărarea lăsase loc mâniei, iar mânia se transformase într-o furie primară, până ce văzu negru în fața ochilor.

Lama sclipi în întuneric. Bărbatul se năpusti asupra lui, dar Ash se feri, împingând-o pe Emma în spatele lui. Cu o lovitură nimicitoare, îl aruncă pe atacator în genunchi. Cuțitul ateriză în iarbă.

Făcu stânga împrejur și își ridică din nou bastonul, pregătindu-se să-și înfrunte și celălalt inamic, cu o lovitură amplă, cât să-i zdrobească oasele.

Dar nu mai apucă să o facă pentru că o rafală de vânt îi zbură jobenul de pe cap.

La unison, cei doi tâlhari săriră ca arși.

– Doamne sfinte! șopti unul dintre ei.

– Dumnezeuule, ai milă de noi! exclamă celălalt, târându-se în patru labe. E chiar diavolul.

Ash rămase locului, fumegând de o furie care îi ardea plămâinii și ținându-și bastonul gata de atac. Cu toate acestea, nu părea că mai era nevoie să recurgă la violența. După o tăcere tensionată, coborî bastonul.

– Valea!

Nici unul dintre ei nu îndrăzni să facă vreo mișcare.

– Valea! urlă el. Fugiți cu coada-ntre picioare ca niște jigodii ce sunteți sau o să implorați să ajungeți față în față cu diavolul.

Cei doi tâlhari o luară imediat la sănătoasa. Nici o altă victorie nu fusese vreodată mai tristă.

La întoarcerea sa în Londra, Ash trăsesese nădejde că poate nu arăta chiar *atât* de monstruos pe cât își imaginase în urma puținelor sale interacțiuni cu cei din jur. Poate că Annabelle era pur și simplu o fință superficială, care punea preț pe aparențe mai presus de orice. Poate că vechii săi prieteni fuseseră cu adevărat prea ocupați să îl viziteze mai mult de o dată, poate că majoritatea servitorilor săi chiar fuseseră nevoiți să se îngrijească de rude de departe, care se îmbolnăviseră peste noapte.

Poate că cicatricile nu erau atât de îngrozitoare.

Se mințise singur. Era clar. Înfățișarea lui era la fel de respingătoare precum se temea, poate chiar mai rău. Bărbații aceștia pe care tocmai îi alungase ca pe niște șobolani în canal erau tâlhari de cea mai joasă speță. Chiar se aștepta ca o femeie tânără, drăguță și fermecătoare să accepte bucuroasă cererea lui în căsătorie?

Toată lumea l-ar vorbi de rău. Nici o femeie întreagă la minte nu ar accepta în ruptul capului să fie cu el. Avea să se întoarcă și să constate că Emma fugise. Era sigur de asta.

Doar că se înșelase.

O găsi tot acolo, cu o creangă în mână, uitându-se după cei doi tâlhari. Pelerina îi alunecase de pe umeri. Respirația ei furioasă lăsa norișori în aerul rece.

În cele din urmă, lăsă creanga, după care se duse să-i ia jobenul care căzuse la câțiva metri distanță.

— Ești bine?

Ash o privi uluit. Întrebarea ei nu-și avea rostul. Totul părea atât de ireal.

Fata aceea nu doar că alesese să nu fugă, dar părea gata îl *apere*, oricât de absurd ar fi părut asta. Nu știa ce să facă cu ea și nu avea nici cea mai mică idee ce să facă cu el însuși. Se simțea pur și simplu...

Simțea. Pur și simplu. Toate felurile de emoții, și toate deodată.

Pentru început, se simțea vag insultat de simpla idee că ar putea să aibă *nevoie* de ajutor din partea unei fete atât de plăpânde. Iar gândul acela aproape că îl mână să o ia pe sus, să îi arate cine proteja pe cine. În plus de asta, îl încerca o emoție timidă, greu de descris, care îl făcea să-și dorească să renunțe la mândrie, să-și lase capul în poala ei și să plângă.

Gândul acela era, desigur, de neconceput. Nu avea să se întâmple niciodată. Cu toate acestea, decizia fusese luată. Fata își pecetluse singură soartă.

Dacă chiar avusese vreodată de gând să scape de el, își ratase șansa.

De data asta nu avea de gând să o lase să fugă nici în ruptul capului.

Emma simți o schimbare în atitudinea lui. Îi observă maxilarului încordat, respirația furioasă. Nu mai zări nici o sclipire albastruie în ochii lui. Doar o privire întunecată, rece.

Fusese intens de la bun început, dar de data asta... o privi cu atâtă intensitate, încât nici nu găsea cuvintele potrivite să descrie acel sentiment. Dar îl simți. Ah, da, simți acea energie intensă. Simți cum i se ridică părul pe ceafă și toți nervii îi erau întinși la maximum.

Corpul ei știa că ceva avea să se întâmple.

Mintea ei nu avea nici cea mai mică idee ce anume urma să se întâmple, dar știa că dezlănțuise în el o putere incredibilă.

— Poftim jobenul, spuse ea.

De parcă ar fi fost nevoie să explice că obiectul în formă de joben din mâna ei era într-adevăr un joben și nu, să spunem, încheietura unei oi.

Ash luă jobenul.

Își luă și pelerina de pe iarba uscată.

După care o luă pe ea.

Nu îi oferi brațul, cum se cuvenea din partea unui domn respectabil, ci o prinse de cot și o trase după el spre stradă.

— Îmi pare rău că a trebuit să fii martoră la asta.

— Mie nu-mi pare rău, șopti ea.

Nu că era bucuroasă că fuseseră atacați de tâlhari. Fusesse o situație înspăimântătoare, o experiență pe care nu-și dorea să o repete. Totuși, acum că reușiseră să scape nevătămați, știa că putea să retrăiască oricând întâmplarea aceea și să-și amintească senzația care o încercase când el sărise să o apere și precizia plină de furie cu care îi alungase pe cei doi tâlhari.

Nimeni nu o mai protejase vreodată astfel.

Atracția pe care o simțea față de el înainte, o atracție pe cât de nedorită, pe atât de reală, tocmai se intensificase.

— Eu sunt cea care ar trebui să-ți ceară scuze, spuse ea. A fost vina mea. Nu am fi ajuns în parc dacă...

— Dacă aș fi fost cu băgare de seamă. E vina mea, zise el, conducând-o afară din parc, fără alte explicații. Ieșiră pe stradă și chemă o birjă. Să te duci imediat acasă. O să trimit o trăsură după tine mâine. Să-ți strângi toate lucrurile.

Emma rămase fără suflare.

— Stai puțin. Ce vrei să spui cu asta?

— Trăsura o să te ducă la un hotel. Poate la Mivart.

Mivart era cel mai elegant hotel din Mayfair. Emma fusese o singură dată acolo ca să aranjeze tivul unei rochii pentru o baroneasă austriacă venită în vizită în Londra. Nu-i trecuse niciodată prin minte că avea să stea într-un astfel de loc.

— O să trimit după tine de îndată ce avocații vor termina de întocmit contractele. Ducele deschise portiera birjei și o împinse înăuntru. Ne vom căsători la Ashbury House.

— Dar... dar...

Ash se duse să stea de vorbă cu birjarul, după care veni să-i închidă portiera.

— De fapt, nu te mai obosi să-ți împachetezi lucrurile. Îți voi cumpăra altele noi. N-am nevoie de cartofi mucegăiți.

Emma apucă să-și vâre gheata în portieră, înainte ca el s-o închidă.

Pact cu ducesa

– Stai puțin.

– Ce mai e acum?

Ce întrebare bună. Emma nu avea nici cea mai mică idee ce să-i spună. Totul se întâmpla atât de repede. Prea repede. Viața ei fusese dată peste cap și nu voia să o oprească, dar avea nevoie să se agațe de ceva.

– Insist... Insist să aduc cu mine o pisică.

– O pisică? pufni el, cu un dezgust evident.

– Da, o pisică. Pisica mea.

„Emma, nebunol! Dar tu nici măcar nu ai o pisică.”

Avea să-și găsească una, își spuse ea. Dacă tot avea de gând să intre într-o căsătorie care nu promitea nici o urmă de afecțiune, dacă tot avea să locuiască în casa aceea mare și elegantă, avea nevoie măcar de un aliat. Se putea ceva mai bun decât un pisoi jucăuș, cu ochi mari?

– Pentru o mireasă de conveniență, deja ai început să-mi dai bătăi de cap. Îi împinse piciorul înăuntru, împungând-o cu degetul, înainte de a închide portiera. Pisica asta a ta ar face bine să fie cuminte.

Capitolul 5

Pisica aceea era cea mai murdară și urâtă creatură pe care Ashbury o văzuse vreodată, mai puțin în rarele ocazii când se privea în oglindă. Nu era decât o adunătură de oase împachetate într-o blănă cenușie și, fără îndoială, plină de purici.

Mireasa lui strângea bestia la piept cu ambele mâini, purtând-o ca pe un fel de buchet de fată bătrână.

Perfect. Cum era vorba aia? Ceva vechi, ceva nou, ceva împrumutat și ceva care să urle.

Ash se uită lung la bestia aceea.

Creatura şuieră zgomotos.

Antipatia părea să fie reciprocă.

– Are un nume? o întreabă el.

Emma tresări, parcă speriată de întrebare.

– Poftim?

– Pisica asta a ta. Are vreun nume?

– Ah. Da. Nădragi. Îl cheamă Nădragi.

– Nădragi?

– Da, nu m-ai auzit? zise ea, fără să dea semne că avea să lase creatura din brațe. În schimb, aruncă o privire în jurul ei. Unde ne vom rosti jurămintele? Îl bibliotecă?

– Doar n-ai de gând să ții chestia aia în brațe toată ceremonia.

– Dar dacă-l las pe jos, mi-e teamă că o să fugă. În plus, vrea să ne fie martor. Nu-i așa, Nădragi? spuse ea, întorcând mâța cu fața la ea și făcându-se că îi dă un pupic. El este ducele de Ashbury. Nu-i așa că te bucuri să-l cunoști? Emma luă lăbuța creaturii și o flutură în aer, ca și cum ar fi vrut să-l salute. E foarte prietenos.

Ghearele pisicii fluturară cu răutate prin aer.

Da. Cu siguranță era foarte prietenos.

Ash întinse mâna, luă animalul din strânsoarea ei și îl puse pe podea. Fiara cenușie o luă imediat la sănătoasa.

— Casa asta e enormă, îi spuse ea. O să-mi ia o veșnicie să-l gădesc.

— Să sperăm.

Își aranjă haina și se întoarse să-și privească mai bine mireasa. Cea mai mare greșală a pisicii fusese că acoperise o fată atât de frumoasă. Până atunci, o văzuse doar în două feluri: mai întâi, într-o rochie de o urâțenie rar întâlnită, după care în uniforma ei modestă de croitoreasă.

Rochia cu care era îmbrăcată în dimineața aceea era simplă, dar era o adevărată plăcere să te uiți la ea. Era o rochie de lână într-o nuanță bogată și frumoasă de albastru. Îi venea perfect. Nu era de mirare, probabil că și-o confecționase singură, dar rochia aceea îi îmbrățișa perfect formele. Mânele erau lungi și adăugase o bucată de dantelă fină la încheieturi. Atât de drăguță, atât de discretă.

Era fermecătoare.

Nu, Nu. „Fermecătoare?” Chiar îi venise în minte un astfel de cuvânt? Ash nu era genul de bărbat care să se lase vreodată fermecat. Niciodată. Bleah!

Era excitat, atâta tot. Dornic să-și întrerupă o lungă pauză de celibat. Singurul motiv pentru care îi plăcea rochia ei era pentru că avea să arate bine pe jos.

Păcat că nu urma să apuce să o vadă aruncată pe podea. Avea să o găsească în întuneric în camera ei în seara aceea.

Buzele ei trandafirii dădură să spună ceva. La naiba, asta însemna că nu-și mai luase ochii de la ele. Și că nici nu auzise ce-i spusese.

— Preotul ne așteaptă în salon, spuse el.

Ea ezită.

Se pregătea să o audă spunând ceva de genul: „Nu pot să fac una ca asta” sau „Ce a fost în capul meu?” sau „Mulțumesc, dar prefer să fac foamea fără un acoperiș deasupra capului”.

— Unde este salonul?

Ash răsuflă ușurat și îi oferi brațul.

— Pe aici.

Nu avea un pas tocmai hotărât, dar nici nu era de așteptat. Fără îndoială că și-ar fi dorit să se căsătorească din iubire, și el era pe punctul de a fura visul acela din degetele ei micuțe, înroșite de muncă, înlocuind mirele fermecător și frumos din visele ei cu un monstru antipatic.

În clipa aceea se simți vinovat.

Nu, trebuia să treacă peste asta. Războiul îl învățase două lucruri. În primul rând, viața era trecătoare. În al doilea rând, datoria nu era. Dacă urma să moară fără un moștenitor, vărul lui cel neisprăvit avea să îi fure pământul, fără să țină cont de altceva decât de bunăstarea și de îmbogățirea proprie. Iar Ash nu avea de gând să îi lase la greu miile de oameni care depindeau de el.

Ar fi însemnat să trădeze amintirea tatălui său, iar gândul acela îl rănea profund.

De îndată ce pășiră în salon, înțelese ironia sorții.

El era cel care se căsătorea din dragoste.

Doar că nu din dragoste pentru ea.

Nu era tocmai nunta visurilor ei. Își imaginase o nuntă în biserică, firește, alături de prieteni, vecini și rude. Visase să poarte panglici roz și o cunună de flori pe cap. Dar adevărul era că renunțase la astfel de fantezii cu mulți ani în urmă.

În salon nu găsi nici oaspeți, nici flori. Se văzu față în față doar cu preotul, cu majordomul, cu menajera și cu un teanc de documente care așteptau să fie semnate. Emma răsfoi paginile, intimidată. Singura soluție era să înceapă cu începutul.

Ajunsesse de-abia la jumătatea celei de-a doua pagini, când ducele exclamă nerăbdător:

– Ce faci? Doar n-ai de gând să le citești?

– Bineînțeles că o să le citesc. Nu semnez nimic fără să citesc înainte. Tu așa procedezi?

– Nu, dar asta pentru că eu chiar aș putea să am ceva de pierdut.

Emma, în schimb, nu avea nimic de pierdut. Era clar că asta încerca să îi spună. Adevărul era că avea dreptate. Deja lăsase în urmă atelierul de croitorie, mansarda și cele mai multe dintre lucrurile ei.

Ducele o lăsă să citească și se duse în celălalt colț al salonului, luând camera la pas. Ceva îi spunea Emmei că și el era la fel de neliștit ca ea.

Nu, era imposibil. Probabil că voia pur și simplu să treacă la treabă.

– Domnișoară Gladstone, aveți nevoie de ajutor? se auzi o voce din apropiere. Știu cât de complicată poate fi această hârțogărie.

Ridică privirea și îl văzu pe majordom în dreapta ei. Îl întâlnise în urmă cu două zile. Cum îl chema? Parcă domnul Khan.

Dar își amintea cu siguranță că-i plăcuse de el încă din prima clipă. Avea o piele de bronz, un ușor accent indian și un păr argintiu cu o cărare pe mijloc la fel de dreaptă ca postura lui. Se purtase frumos cu ea, chiar dacă apăruse neinvitată la ușa lor. Ba chiar păruse încântat să o vadă.

– Ducele nu este de regulă așa, îi mărturisi Khan, întinzându-i mai multe hârtii.

– Chiar așa? întrebă Emma cu speranță în suflet.

– De obicei, e mult mai rău, zise el, aruncând o privire peste umăr, dându-i un teanc de documente. E singuratic și nu are de gând să se schimbe. Nu are încredere în nimeni, dar îi respectă pe cei care îi țin piept. Ceea ce mă face să cred că din cauza asta sunteți astăzi aici. E supărat, plin de resentimente, plictisit și trăiește în dureri, chiar dacă nu vrea să recunoască. Fie o să-l ajutați să își revină, fie o să vă pună el la pământ.

Emma rămase cu gura uscată.

– Dar să știți că întregul personal este de partea dumneavoastră, zise el.

– Da? Mulțumesc.

Emma nu avea nici cea mai mică idee ce presupunea să facă „să își revină” un duce rănit, dar nu avea nici urmă de îndoială că nu putea să o facă. Cu toate acestea, dacă Khan voia să fie de partea ei, nu avea să refuze. Avea nevoie de un prieten în casa aceea și era evident că nu urma să găsească unul în soțul ei.

Și nici pisica aceea, oriunde ar fi ea.

– Ce se întâmplă acolo? întrebă bărbatul în cauză.

– Nimic, răspunse ea. Aproape că am terminat. După care îi șopti majordomului: Ai vreun sfat pentru mine?

– Presupun că este prea târziu să dați bir cu fugiții.

– Altceva?

– Să vă înecați amarul în băutura? Măcar să o facă cineva în casa asta, că eu nu pot.

– Khan, nu mai sta acolo, fă-te util. Adu-mi Biblia familiei.

Majordomul își îndreptă imediat spatele.

– Desigur, Excelență.

Majordomul îi făcu repede cu ochiul înainte de plecare, părând să-i spună: „Sunt alături de tine“.

Emma luă tocul. După ce termină de semnat toate contractele, preotul își dresă glasul.

– Excelență, sunteți gata să începem?

– În sfârșit. Hai odată.

Emma și ducele se așezară unul lângă altul, iar Emma nu se putu abține să nu arunce o privire spre el. Profilul său neatins era îndreptat spre ea. Singur, hotărât, fără nici o urmă de îndoială.

Brusc, întoarse capul, arătându-și cicatricile. Rușinată că o surprinsese uitându-se la el, se grăbi să-și ferească privirea. Iar în clipa aceea știu că făcuse o greșeală.

„Bine gândit, Emma. Perfect. N-o să se simtă deloc jignit.“

În timp ce își recitau jurămintele, ducele îi luă mâna și îi puse pe deget un inel simplu, de aur. Un gest hotărât și nesentimental, de parcă lua pur și simplu ce era al lui. Cei doi slujitori serviră drept martori, după care ieșiră din cameră, alături de preot.

Și, astfel, rămaseră singuri, toți trei. Emma, ducele, și tăcerea aceea insuportabilă.

– Am terminat cu asta, zise el, ducându-și mâinile la spate.

– Presupun că da.

– Am să-i poruncesc servitoarei să-ți aducă ceva de mâncare în camera ta. Sunt sigur că vrei să te odihnești.

Ducele dădu să plece, dar Emma îl prinse de braț.

– Da, zise el, dar nu pe tonul unei întrebări, ci parcă certând-o.

– Vreau să iau cina, spuse ea, încercând să-și adune puterile.

– Bineînțeles că vei lua cina. Crezi că am de gând să te înfometez? Doar ți-am spus că vreau să-mi dai un copil sănătos.

– Nu mă refer la faptul că mă aștept să mă *hrănești*, ci că vreau să luăm masa împreună. Și nu numai în seara asta, ci în fiecare seară. O cină în adevăratul sens al cuvântului, cu mai multe feluri de mâncare. Ca să avem prilejul să stăm de vorbă.

După expresia lui, părea că îi sugerase să îl taie de viu. Cu sălbăticie.

– De ce vrei una ca asta?

– Vreau să existe ceva mai mult între noi decât nopți petrecute împreună. Vreau să ne cunoaștem mai bine, măcar puțin. Altfel, o să mă simt ca o...

– Ca o iapă de prăsilă. Da, știu, zise el, oftând. Prea bine, vom lua cina împreună. Acestea fiind spuse, vreau să clarific unele aspecte. Asta este o căsătorie de conveniență.

– De acord.

– Nu vreau nici o dovadă de afecțiune implicată. De fapt, vom lua toate măsurile de precauție ca să nu se ajungă la asta.

– Mă mir că ți se pare necesar să ne luăm precauții.

– Un singur lucru îți cer. Trebuie să-mi permiți să-ți vizitez patul. Sunt perfect conștient de aspectul meu fizic dezgustător. Să nu-ți fie teamă, nu voi da dovadă de nici un comportament grosolan sau lasciv. Întâlnirile noastre vor fi cât se poate de demne. Pe întuneric, fără sărutări. Și, desigur, odată ce rămâi însărcinată cu moștenitorul meu, va porni fiecare pe drumul lui.

De data asta, Emma rămase șocată. Fără sărutări? Pe întuneric? Din cauza „aspectului său fizic dezgustător”?

Durerea din cuvintele lui o înduioșă. Refuzul lui Annabelle Worthing probabil că fusese o lovitură dură. Chiar dacă ajunsese să creadă că cicatricile lui erau îngrozitoare... Emma era acum soția lui. Ea nu avea de gând să trăiască așa. Știa prea bine ce însemna să trăiești ca un proscris.

Ducele dădu din nou să plece, iar Emma îl opri, din nou.

– Încă ceva. Vreau să mă săruți.

Ar fi vrut să intre în pământ de rușine, dar cuvintele fuseseră rostite, nu mai putea să dea înapoi. Dacă avea să accepte condițiile lui, știa că nu avea să îi mai câștige niciodată respectul.

– Chiar nu ești atentă la mine? Doar am spus că nu vreau să ne sărutăm.

– Ai spus că n-o să ne sărutăm în pat, sublinie ea. Dar nu suntem în pat. Promit, n-o să-ți mai cer să o faci.

Ducele își duse mâna la cap.

– Cină. Sărutări. Iată cu ce m-am procopsit pentru că am decis să mă căsătoresc cu fiica unui vicar de la țară. Cu fantezii romantice.

– Crede-mă, n-am căpătat astfel de fantezii romantice crescând ca fiica unui vicar de la țară.

„Femeie ușoară. Tărfă. Stricată.”

Cuvintele acelea nemiloase răsunară în amintirile ei, dar alese să le țină ascunse, cum învățase să facă de-a lungul anilor. Poate că într-o zi avea să învețe cum să le alunge.

— Pot să accept asta fără un inel cu nestemate, fără oaspeți, fără o rochie elegantă, spuse ea. Îți cer doar acest mic gest, ca să nu pară totul atât de... rece. Ca să semene cu o nuntă adevărată.

— A fost o nuntă adevărată. Jurămintele sunt perfect legale și grăitoare. O nuntă nu impune un sărut.

— Dar eu cred că nunta mea are nevoie de unul, zise ea, cu un glas hotărât. O femeie se bucură doar de o astfel de ceremonie și oricât de zorit și contractual a fost totul până acum, aş aprecia un mic gest care să mă facă să mă simt altfel decât un bun personal.

Îi analiză cu atenție reacția. Dar reacția lui fu să refuze să reacționeze în vreun fel. Nu citi nici o expresie pe chipul lui; pe nici unul dintre cele două chipuri ale sale. Nici pe cel întreg, nici pe cel acoperit de cicatrici. Poate că era nesigur. Sau poate că nu era interesat de ea. Ambele gânduri o făcură să simtă că i se strânge gâtul.

— Aș putea să te sărut eu, dacă preferi, se oferi ea. Nu e nevoie să fie un sărut lung. Trebuie doar să stai acolo.

Emma se ridică pe vârfuri. Ash îi puse mâinile pe umeri și o împinse ușor.

— Nu mireasa îl sărută pe duce.

Dumnezeule. Se simțea atât de umilită.

— Ducele, el e cel care își sărută mireasa. E cu totul altceva.

— Chiar așa?

— Da. Închide ochii.

Emma închise ochii. Inima îi bătea cu putere în piept, așteptând...

Tot așteptând.

Fusese o proastă. Își bătea joc de ea. Se răzgândise. În privința sărutului. În privința ei. În privința întregii povești.

Tocmai era pe punctul să deschidă ochii, să o ia la goană din cameră și să-și construiască o fortăreață de perne, romane și pisoai în care să se ascundă pentru restul vieții, când...

Mâinile lui îi cuprinseră fața. Într-un gest dur, posesiv. Și chiar când era sigură că avea să leșine de anticipare, simți buzele lui pe ale ei.

Ceva în interiorul ei se rupse.

Buzunarul acela de dorințe pe care îl cususe strâns cu atâția ani în urmă... sărutul acela smulse toate cusăturile. O străbătu un val de emoții, copleșind-o. Un val de pasiune, de dorință și de...

— Tessa Dare —

Si încă ceva. Ceva la care nici măcar nu îndrăznea să se gândească, darămite să-i spună pe nume. Fără îndoială că avea să se întoarcă mai târziu la gândurile acelea. Minte ei nu avea să o lase să uite. Dar, atât timp cât simțea buzele lui pe gura ei, știa că putea întârzia gândurile acelea blestemate.

Ar fi dat orice ca sărutul să dureze pentru totdeauna.

Capitolul 6

„Hai odată”, își spuse Ash. „Atinge-i buzele, numără până la trei – nu, mai bine până la doi – și termină cu povestea asta.” Poate că era o prostie să îi facă pe plac, dar un sărut superficial părea cel mai rapid mod de a încheia conversația.

Doar că nu se așteptase ca sărutul acela să stârnească atâtea emoții în el.

Moliciune. Căldură. Buzele ei dulci și răcoroase. Simți că i se înmoaie picioarele, în timp ce alte părți ale corpului începură să se trezească la viață. Stârni atâtea simțăminte în el, nici nu știa cu ce să înceapă. Sărutul acela dezlănțui un val de nebunie în mintea lui, nu-și mai putea aduna gândurile, nu mai putea să se controleze...

Și nici să numere.

Oare cât timp stătuse cu buzele lipite de gura ei? Poate două secunde, poate trei, poate o mie. Nu-i mai păsa.

Îi simți obrajii încălzindu-i-se sub palme și fu convins că era supărată sau jenată. Doar că ea nu se retrase. Se dădu mai aproape, odihnindu-și mâna pe haina lui. Și nu doar pe haina lui, ci pe cicatricile de sub ea, pe toată durerea și amărăciunea care dăinuia în el. Senzația aceea îl învălui ca un vârtej în deșert, aruncându-l în aer.

Totul era greșit. Totul era exact așa cum trebuia să fie. Totul era posibil.

Își ridică gura de pe buzele ei, dar nu-și putu lua privirea de la ea. Trecură câteva secunde lungi până ce Emma deschise ochii, de parcă ar fi vrut să savureze toate acele senzații. Să păstreze amintirea vie. De parcă i-ar fi *plăcut*.

Dăduse dovadă de nesăbuință acceptând sărutul acela. Uitase că un bărbat nu se oprea niciodată doar la un sărut.

Voia un altul.

Și un altul, unul mai pasional decât celălalt.

Știa că avea să ajungă curând în patul ei și nu doar în seara aceea. Dar nu avea de gând să mai facă asta. Nu mai avea să simtă dulceața

buzelor ei. Gustul unui nou început, anticiparea și speranța pentru mai mult.

Îi dădu drumul și făcu un pas în spate.

Emma se clătină pe picioare, încercând să-și recapete echilibrul.

– Mulțumesc.

„Plăcerea a fost de partea mea”, își spuse el. „Și n-am să te iert niciodată pentru asta.”

Dar spuse:

– Cina e la ora opt.

Emma ieși din salon și îi găsi pe slujitorii de la Ashbury House așteptând în hol. Khan îi făcu cunoștință cu fiecare slujitor în parte, după poziție și nume. Emma era sigură că nu avea să le rețină. Erau pur și simplu prea mulți. Menajera, bucătăreasa, servitoarele de la etaj, servitoarele de la parter, spălătoresele, lacheii, birjarul, grăjdarii.

– Maria va fi camerista dumneavoastră, zise Khan, arătând spre o tânără simpatcă, zâmbitoare îmbrăcată într-o uniformă neagră. Maria, te rog s-o conduci pe ducasă în apartamentul ei.

– Desigur, domnule Khan, răspunse Mary cu entuziasm. Excelență, vă rog să mă urmați. Odată ce se îndepărtară de ceilalți, nu-i mai tăcu gura. Mă bucur că sunteți aici. Cu toții ne bucurăm.

– Mulțumesc, spuse Emma, luată prin surprindere.

Orice cameristă cu experiență avea să considere o insultă să fie în slujba unei ducese care, până de curând, fusese o simplă croitoareasă. Nu?

Se pare că nu.

– Nu ezitați să ne spuneți dacă aveți nevoie de ceva. Suntem la dispoziția dumneavoastră.

– Ești foarte amabilă.

– Amabilă? întrebă Mary. Nicidecum, Excelență. Se vede de la o poștă că sunteți cu mult peste acea oribilă domnișoară Worthing. Odată ce ducele se va îndrăgosti de dumneavoastră, totul va fi mult mai bine.

– Poftim? zise Emma, oprindu-se pe coridor. Odată ce ducele se va îndrăgosti de mine?

– Da, bineînțeles! Mary își duse mâinile la piept. Ce bine ar fi dacă ar dura doar câteva zile. Poate chiar o singură noapte! Deși,

presupun că, cel mai probabil, o să dureze câteva luni. Să nu ne lăsăm duși de val.

— Mă tem că ți-ai făcut o impresie greșită, spuse Emma. Nu e vorba despre o căsătorie din dragoste și poți să fi sigură că nu se va ajunge la asta. Nici în câteva zile, nici în câteva luni. Niciodată.

— Excelență, niciodată să nu spuneți niciodată. *Trebuie* să se întâmple. Mary aruncă o privire peste umăr, după care continuă: Nu înțelegeți câte avem de pățimit aici. De când cu accidentul, ducele trăiește un calvar. Și ne-a făcut și nouă viața insuportabilă. Nu iese niciodată din casă, nu vine niciodată nimeni în vizită. Îi poruncește bucătăresei să prepare cele mai simple feluri de mâncare. Personalul este la fel de trist și de plictisit ca însuși ducele și, colac peste pupăză, suntem în slujba unui stăpân cu o personalitate atât de sumbră. Noi toți ne-am pus toate speranțele în dumneavoastră, zise ea, strângând-o de mână. Dumneavoastră sunteți singura noastră speranță. Singura speranță a ducelui.

Dumnezeule! Emma se simțea atât de... intimidată. Nu avea nici cea mai mică idee ce să spună. De-abia dacă putea să nutrească o fărâmbă de optimism pentru *propriul* viitor și pentru viitorul domnișoarei Palmer. Pentru ca acum să afle că o droaie de servitori contau și ei pe ea să îi salveze?

— Excelență, eu am încredere în dumneavoastră, zise Mary cu același entuziasm, după care deschise ușa apartamentului impresionant. Acesta este salonul dumneavoastră privat. Baia este chiar acolo. În cealaltă parte este dormitorul și în spatele lui, garderoba. Vreți să vă odihniți puțin? Dați-mi de veste când sunteți gata să vă pregătiți pentru cină. Am atâtea idei pentru părul dumneavoastră, spuse ea, veselă, după care se făcu nevăzută.

Emma nu era dornică să rămână singură. Salonul era mai mare decât mansarda în care locuise în ultimii trei ani. Nici nu voia să se gândească la cât cărbune era nevoie pentru încălzire. Dacă nu s-ar fi simțit atât de neghioabă, probabil că și-ar fi dus mâinile la gură și și-ar fi strigat numele – doar ca să vadă dacă nu cumva se aude cu ecou.

Intră și în celelalte camere, cercetând din priviri mobilierul luxos. Nu știa cum avea să îndrăznească vreodată să îl folosească.

Intră în dormitor și găsi totul în așteptarea ei. Cele câteva lucrușoare pe care le adusese cu ea și multe lucruri fine pe care

nu le văzuse niciodată. Flori proaspete, culese fără îndoială dintr-o seră. Pe masa de toaletă, găsi o perie de argint și o oglindă cu mâner. Patul era acoperit cu lenjerie nouă, proaspăt spălată.

Dumnezeule! Patul.

Nu voia să se gândească la asta.

Singura ei rochie cât de cât potrivită pentru o cină formală fusese călcată și agățată pe umeras. Spera că nimeni nu avea să-și dea seama că era vorba despre o rochie mai veche de mătase pe care o obișnuise să încerce modele noi. Talia fusese ridicată și coborâtă de nenumărate ori. Volanele fuseseră prinse și desprinse. Ornamentele din panglică fuseseră înlocuite cu dantelă și apoi cu mărgelile. Nu era nici pe departe o rochie potrivită, dar era tot ce avea mai bun.

Luă o pătură de pe marginea patului și o înfășură în jurul umerilor, după care se așază pe covor în fața șemineului, strângându-și genunchii la piept, ghemuită.

Nu mai era o simplă croitoreasă. Era o soție, o ducesă.

Și era înspăimântată.

La ora opt, Emma era așezată la capătul unei mese foarte lungi. De-abia dacă zărea ceva la capătul celălalt. Fața albă de masă părea să dispară la orizont. Zări câteva bucățele de cristal și de argint strălucind în depărtare ca niște stele.

Ducele intră în cameră, o salută cu o mișcare scurtă din cap, după care porni grăbit în capătul celălalt al sălii de mese. Îi luă un minut întreg. Odată ajuns la masă, așteptă ca un servitor să-i tragă scaunul, după care se așază.

Emma încercă să îl zărească în depărtare. Avea nevoie de un binoclu. Sau de o trompetă. Cel mai bine, de amândouă. Avea să-i fie imposibil să poarte o conversație cu el.

Un slujitor flutură un șervet și i-l așază în poală, după care îi turnă vin în pahar. Un alt servitor apărură cu un bol de supă, turnându-i un polonic în farfurie. Supă de sparanghel, își spuse ea.

— Supa miroase divin, zise ea.

Îl văzu în depărtare pe duce făcându-i semn servitorului său.

— N-ai auzit? Ducea mai vrea puțin vin.

Emma lăsă lingura în farfurie. Era ridicol.

Își împinse scaunul înapoi și se ridică în picioare, cu farfuria într-o mână și cu paharul de vin în cealaltă. Servitorii se uitau unii

la alții, panicați, în timp ce ea parcurse întreaga încăpere, așezându-se pe scaunul de lângă el. Alese să se așeze spre partea neatinsă de foc, ca să nu fie inconfortabil pentru amândoi.

Ash părea enervat.

Ei nu îi păsa.

El rupse tăcerea.

– Serios?

– Da, serios. Așa ne-am înțeles. Eu te primesc în patul meu, iar tu te prezinți la cină. Ca să stăm de vorbă.

Ducele luă o gură de vin.

– Dacă insiști. Presupun că putem discuta așa cum fac englezii normali. Despre vreme sau despre cea mai recentă cursă de cai. Despre vreme sau despre prețul ceaiului. Și... nu mai țin minte... am discutat despre vreme?

– Am putea să vorbim despre viața la țară.

– Desigur. Nobilimea vorbește întotdeauna despre viața la țară când este în oraș și despre viața la oraș când e la țară.

– Ai spus că voi avea o casă a mea.

– Da, se numește Swanlea. Se află în Oxfordshire. Nu este o casă mare, dar este destul de confortabilă. Satul este la câțiva kilometri distanță. În ultimii ani nu a mai stat nimeni acolo, dar o să o pregătesc pentru tine.

– Sună minunat. Mi-ar plăcea să fac o vizită. Crezi că va fi gata până la Crăciun?

Crăciunul părea cea mai bună variantă. Mai erau doar nouă săptămâni până la Crăciun. Ceea ce însemna că domnișoara Palmer urma să aibă aproape șase luni de sarcină. Dar cu puțin noroc și cu câteva rochii bine alese, poate că sarcina ei avea să rămână un secret. Emma voia să încerce să o ducă în Oxfordshire până de anul nou și poate că totul avea să fie bine.

– Da, casa va fi gata până la Crăciun, răspunse el. Dar mă îndoiesc că tu vei fi gata până la Crăciun.

– Ce vrei să spui?

Ducele îi făcu semn servitorului să ia supa.

– Nu pleci nicăieri până nu este confirmat că ești însărcinată.

„Poftim?”

Emma se înecă cu vinul.

Servitorii aduseră platoul cu pește, așa că se abținu să spună ceva.

Dar de îndată ce rămaseră singuri, se dădu mai aproape de el.

– Vrei să mă ții captivă în casa asta?

– Nu. Vreau doar să mă asigur că te ții de cuvânt. Având în vedere că scopul acestei căsătorii este acela de a avea un copil, nu-ți pot permite să locuiești în altă parte atât timp cât nu ne atingem obiectivul. Sau, cel puțin, nu atât timp cât este în plină desfășurare.

Emma încercă cu disperare să vină cu o scuză plauzibilă.

– Dar mi-e dor de un Crăciun la țară. Vreau să mă bucur de castane prăjite, de plimbări cu sania, de colinde. Chiar nu era o minciună. Se simțise atât de tristă petrecându-și sărbătorile de una singură, la mansardă. Nu văd de ce n-aș putea să merg o săptămână în vizită.

Ducele începu să-și mănânce peștele.

– Știu eu bine cum merg lucrurile astea. O săptămână devine două săptămâni, iar două săptămâni devin o lună. După care am să aflu că ai fugit undeva, pe coastă, un an sau doi.

– Dacă chiar mă crezi în stare de una ca asta, înseamnă că nu mă cunoști prea bine.

Ducele îi aruncă o privire cu subînțeles.

– Dacă chiar crezi că nu vei fi tentată să o faci, înseamnă nu mă cunoști deloc.

Emma coborî privirea în farfurie. Avea de-a face cu o complicație neprevăzută. Unul dintre motivele pentru care acceptase această căsătorie fusese ca să o ajute pe domnișoara Palmer. Nu era singurul motiv, desigur, dar era unul important. Emma sperase măcar să facă cumva să o ducă pe tânără la țară și să o ajute să se instaleze, chiar dacă ducele avea să insiste să se întoarcă degrabă în Londra. Doar că acum afla că ducele nu avea să-i permită să călătorească. Decât dacă avea să rămână însărcinată înainte.

Nu era *imposibil* să rămână însărcinată până la Crăciun, dar trebuia să o facă curând. Foarte curând. Și dacă acest lucru nu avea să se întâmple... Ei bine, în cazul aceasta avea să-l facă cumva să se răzgândească. Odată ce avea să-i câștige încrederea, era sigură că ducele nu avea să-i refuze o scurtă vacanță.

„Nu are încredere în nimeni”, îi spusese Khan.

Minunat.

– Excelen..., dădu ea să zică, dar se opri la mijlocul cuvântului, încruntându-se. Cum ar trebui să mă adresez acum? Doar nu vrei să continui să-ți spun Excelență.

– Ashbury. Sau duce, dacă ții neapărat să fim mai familiari.

Cerule! Asta înțelegea el să fie mai familiari?

– Sunt soția ta. Fără îndoială că am câștigat privilegiul de a mă adresa într-un mod mai prietenos. Cum ți se spunea când erai mic, înainte să devii duce? Pe atunci nu erai ducele de Ashbury.

– Lumea mi se adresa după titlul meu nobiliar.

– Și anume...?

– Marchizul de Richmond. Un titlu pe care îl va moșteni și fiul meu. Cât de curând, sper. Așa că mai bine îl păstrezi pentru el.

Da, avea dreptate, își spuse Emma.

– Dar numele tău de familie?

– Pembroke? Nu l-am folosit niciodată.

Nici Emma nu era tentată să o facă. Era prea pretențios, nu aluneca pe limbă.

– Atunci care este numele tău de botez?

– George. A fost numele tatălui meu și numele tatălui său și numele aproape tuturor bărbaților din Anglia, după cum s-ar părea.

– Da, este și numele tatălui meu, zise ea, cutremurându-se. Va trebui să renunțăm și la el și să găsim altceva.

– Nu există nimic altceva. Ashbury sau duce. Alege.

Emma rămase câteva clipe pe gânduri.

– Nu, dragul meu soț, nu cred că o voi face.

Ducele își aruncă furculița și se uită urât la ea.

Emma îi zâmbi.

„Nu are încredere în nimeni“, îi spusese Khan. „Dar fi respectă pe cei care îi țin piept.“

Dacă respectul era tot ceea ce avea de oferit ducele, era hotărâtă să îl câștige. Emma era perfect capabilă să-i țină piept. Spera doar că soțul ei avea să țină pasul cu ea.

Întinse mâna după un castron de pe masă.

– Mai vrei niște sos, iubitele?

Ducele își încleștă degetele în jurul paharului de vin. Emma parcă auzea strugurii țipând după ajutor. Spera că era un semn bun.

– Dacă nu încetezi cu prostiile, spuse el, o să-ți pară rău.

– Chiar așa, dragostea mea?

Ash își odihni antebrațul pe masă și se întoarse cu fața spre ea, privind-o cu ochii lui albaștri, cu cicatrici cu tot.

– Da.

În ciuda tuturor intențiilor sale de a-i ține piept, Emma se simți, în mod ciudat, ușor stingherită. Poate că ar fi fost mai bine să vorbească despre vreme.

Fu, în schimb, salvată de la o discuție despre frigul de toamnă.

Un fulger argintiu se strecură în cameră. Nădragi sări pe masă, își înfipse dinții în păstrăvul aburind și fugi cu el înainte ca vreunul dintre ei să mai apuce să scoată vreun cuvânt.

– Bun, zise ducele aruncându-și șervetul pe masă. Cu asta s-a încheiat și cina noastră.

Capitolul 7

Ash își îmbracă halatul și își legă cordonul, după care îl dezlegă și încercă din nou să îl lege. Făcuse un nod atât de strâns prima oară, că nu mai putea să respire.

Era incredibil de agitat. Emma nu avea să fie singura lipsită de experiență în seara aceea. El nu era nici pe departe virgin, dar nu mai fusese niciodată cu o fecioară și nu era sigur la ce să se aștepte din partea ei. Oare avea să fie doar timidă sau de-a dreptul înspăimântată? Oare câtă durere avea să-i provoace?

Un singur lucru îi servea drept alinare. Având în vedere cât timp trecuse față de ultima oară când fusese cu cineva, probabil că întreaga poveste nu avea să dureze mai mult de câteva minute. Poate chiar doar câteva secunde.

Traversă coridorul în picioarele goale. Odată ajuns în fața camerei ei, bătu ușor la ușă înainte de a o deschide câțiva centimetri.

– Presupun că ești gata, spuse el.

– Da.

– Bine.

Intră în cameră și se grăbi să stingă lumânarea. Emma aprinsese și ea câteva lumânări, dar el merse imediat să le stingă. Odată ce mai rămase doar strălucirea vagă a cărbunilor din șemineu, se îndreptă să i se alăture în pat.

De-abia dacă făcu un pas și se lovi cu genunchiul de ceva. Poate... de marginea unei mese? Sau de piciorul unui scaun?

Așternuturile foșniră.

– Ai pățit ceva?

– Nu, răspunse el încordat.

– Știi, poate că n-ar strica un pic de lumină.

– Ba da, ar strica, crede-mă.

– Ți-am văzut deja cicatricile.

– Nu așa.

„Nu pe toate”, își spuse el. Cicatricile de pe fața lui erau începutul unei povești epice de diformități.

Poate că reușise cumva să se obișnuiască cu înfățișarea lui de partea cealaltă a încăperii, într-o trăsură întunecată, poate chiar și la masă. Dar în intimitatea patului conjugal? Dezbrăcat, în lumină? Nici o șansă. Îi fusese dureros de clar prima – și ultima – dată când îi permisesse unei femei să-l vadă astfel.

Amintirea aceea era la fel de ascuțită și de dureroasă ca o săgeată cu vârful otrăvit.

„Cum aş putea vreodată să fiu cu... cu bestia aia?”

Cum, într-adevăr.

Ash nu avea de gând să retrăiască momentul acela și era hotărât să-și păstreze demnitatea. Doar că trebuia să se asigure că familia sa avea să dăinuiască. Nu putea risca să o sperie pe Emma. Era deja timidă la capitolul acesta. Nu voia să o vadă și mai înspăimântată. Un bărbat avea dreptul la o singură soție. Dacă Emma nu avea să-i dea un moștenitor, asta însemna că descendența sa avea să ajungă la final. Cel puțin partea decentă a familiei sale, cea fără neisprăviți în ea.

– Sunt aici, spuse ea. Vino.

Ash merse ghidat de sunetul vocii ei, împiedicându-se puțin de covor, dar reușind să ajungă la marginea patului fără să cadă. Trase cordonul, desfăcu nodul și se dezbracă de halat, lăsându-l deoparte.

Se așeză pe marginea patului și întinse mâna, neștiind ce avea să apuce. Știa că nu avea să fie o treabă ușoară, dezvirginarea unei mirese într-un întuneric deplin. Poate că ar fi trebuit să-și gândească mai bine planul.

Era prea târziu acum. Ash întinse mâna pe pătură, încercând să simtă ceva, până ce ajunse la ceea ce părea a fi o talpă. Un semn încurajator. Întinse mâna mai sus, simțind forma unui picior.

Ciudat. Gamba ei era mai groasă decât s-ar fi așteptat. Dar poate că ea era una dintre acele femei mai rotofeie sub talie decât în partea de sus. Nu conta. Corpul feminin venea în diferite forme și dimensiuni, și nu găsisese niciodată vreun motiv să se plângă.

Pipăi prin întuneric până ce simți forma familiară a unui genunchi, după care își continuă drumul spre ceea ce părea a fi o coapsă. În sfârșit. Simți cum se întărește.

Ash se întinse lângă ea pe pat, ca să-și continue cercetările. Încercă să îi șoptească ceva liniștitor, în timp ce el îi mângâie șoldul, mutându-și mâna tot mai sus, până când ajunse la marginea păturii. Dar, adevărul era că i se citea nerăbdarea în glas. Trupului lui stătea să erupă după atâția ani de așteptare. Își simți bărbăția crescând. Apucă pătura și o dezveli, simțindu-și trupul pregătit. Foarte pregătit.

Dădu pătura la o parte și se pregăti să pună mâna pe ceea ce se aștepta a fi cămașa ei de noapte și o parte din corpul ei cald. Era ca și cum ar fi jucat darts legat la ochi. Nu avea de unde să știe ce avea să țintească. Ar fi fost mulțumit să simtă un umăr sau abdomenul ei, dar adevărul era că tânjea după sânii ei. Soarta îi era datoră cu un gram de noroc.

Se pregăti pentru acel val de plăcere al primului contact.

Dar nu se produse nimic. În loc să dea de cămașă și de trupul ei ispititor, puse mâna pe... o pătură de lână? Asta e. Se pare că mai avea un alt strat de dezvelit.

Trase pătură și făcu o nouă încercare. De data asta, simți sub mână o altă pătură groasă. Dumnezeu, era acoperită de straturi ca o ceapă. Nici nu era de mirare că piciorul ei i se simțea atât de gros cât să susțină un copac mic.

— Câte pături ai pe tine? întrebă el, încercând să găsească marginea păturii.

— Vreo cinci, răspunse ea.

— Cinci? exclamă el, dezvelind-o fără alte menajamente. Încerci să mă oprești? Să mă obosești înainte de a trece la fapte?

— Îmi era frig. Și ai stins focul.

— Cred că încerci să-ți bați joc de mine. Poate că voi continua să te dezvelesc ca să găsesc câteva perne și o mătură.

— Ai ajuns la ultima pătură, jur. Lasă-mă pe mine.

O simți dezvelindu-se, iar mișcările ei erau ca o tortură îngrozitoare. Era disperat să fie între picioarele ei, în ea. Și-o și imagina sub el, goală. Cu picioarele strânse în jurul taliei lui, cu spatele arcuit de plăcere.

„Ia-ți gândul“, își spuse el. „Nu va fi așa. Nu în seara asta, niciodată.“

— Sunt gata, șopti ea.

Bărbăția îi tresări când îi auzi glasul răgușit.

„Slavă Domnului.”

Când întinse din nou mâna spre ea, găsi ce căutase. Pe ea. Pe Emma. Mireasa lui. Își dădu seama, cu o oarecare dezamăgire, că nu îi nimerise sânul, ci talia.

Prea bine.

Îi prinse cămașa de noapte, neîndrăznind să o ridice mai sus de talie, răsufând greu.

Își mută palma mai jos, pe șoldul ei. Gemu necontrolat. Dumnezeu! Ar fi vrut să îi mângâie fiecare părticică din corp. Pielea delicată de la încheietura mâinii, buzele, părul. *Părul*. Se întrebă dacă avea părul desfăcut și ar fi dat orice să își înfigă degetele în marea aceea mătăsoasă.

O idee nechibzuită, își spuse el. După cum decurseseră lucrurile până acum, probabil că ar fi ajuns să-i scoată un ochi.

Continuă să o mângâie, căutând să ajungă la pântecul ei. Îi simți printre degete cărlionții ispititori care o acopereau și își blestemă zilele. Ar fi trebuit să aducă niște uleiuri pentru a ușura calea.

Nu se putea întoarce acum după ele. Dacă s-ar fi oprit acum, numai Dumnezeu știa sub câte alte straturi ar fi găsit-o îngropată. În schimb, își duse două degete la gură și le supse, umezindu-le.

După care își strecură degetele între coapsele ei.

O auzi suspinând.

Strânse din dinți, încercând să se concentreze asupra sarcinii sale. Își plimbă degetele în sus și în jos. Respirația ei începu să se iuțească. De teamă, fără îndoială.

— Înțelegi ce urmează să se întâmple, da? întrebă el, cu o voce răgușită de dorință. Ce unde merge și toate astea?

O simți dând din cap.

— Da.

— Voi încerca să fiu blând cu tine. Dacă nu reușesc asta, voi fi rapid.

Îi desfăcu petalele, după care o mai pătrunse cu un deget. Ușor, doar cu vârful degetului la început, și apoi încă câțiva centimetri.

„La naiba! Să mă ia naiba! Dumnezeu!”

„La dracu’!”

Și alte blasfemii pentru care, copil fiind, ar fi mâncat bătaie dacă ar fi îndrăznit să le rostească.

Era atât de fierbinte, atât de strâmtă, atât de mătăsoasă și interior ca la exterior.

Respirația ei era din ce în ce mai rapidă, superficială. La naiba, era un monstru. Era neliniștită, chiar înspăimântată. Dorința îi luase mințile. Ar fi dat orice să o lingă, să o guste, să o sugă, să îi ia șoldurile în ambele mâini și să o pătrundă adânc.

Dacă nu avea să se întâmple curând, îi era teamă că urma să-și verse sămânța pe toate cele cinci pături și întregul efort avea să fie în zadar.

Mai împinse un deget înăuntrul ei, alunecând puternic, pregătindu-i corpul, pregătindu-și calea.

Oare era gata?

Își retrase ușor degetele, după care o pătrunse din nou, mai adânc.

Ea tresări și își încordă șoldurile.

— Te rog.

Vocea ei întretăiată îl scoase din amețeala dorinței.

„Te rog.”

Ash își retrase imediat mâna. Încercând să-și recapete răsuflarea, se împinse în cot, după care se ridică în șezut.

— Îmi pare rău.

Își căută disperat halatul și îl trase pe el. Se ridică în picioare și își dădu imediat seama că îl pusese invers pentru că materialul de-abia dacă îi acoperea fundul.

— Sunt bine, spuse ea. Serios. Putem continua.

— Nu. Te-am luat prea repede, prea brusc. Ar fi vrut să-și ia lumânarea, dar renunță la idee. Ochii lui deja începuseră să se obișnuiască cu întunericul cât să-și găsească drumul spre ușă.

— Dar...

— Măine.

Deschise ușa, ieși în hol și o închise după el. Se opri să tragă aer în piept, încercând să se liniștească. Dar când dădu să plece, simți că ceva îl trăgea înapoi.

La naiba! Halatul rămăsese prins în ușă.

Trase cât putu de bucata de material. Oare căsnicia chiar te prostea într-un asemenea hal? Sau i se întâmpla doar lui?

Deschise din nou ușa.

— Te-ai răzgândit? întrebă ea.

– Nu, răspunse el, defensiv. Tocmai de-aia m-am întors, să-ți spun că nu m-am răzgândit.

– Oh.

– Deci poți să stai liniștită, n-am de gând să mă mai întorc în astă-seară. În afară de data asta, bineînțeles.

Trase ușa, dar o auzi răspunzându-i:

– Dacă zici tu.

Ash își luă toată pofta nesatisfăcută și ieși cu ea în noapte. Se gândi dacă să-și ofere singur o ușurare. Cu toate astea, ideea de a-și petrece noaptea nunții cu propria mână se dovedi a fi prea patetică.

Singura variantă decentă era să iasă la o plimbare.

O luă pe alcile înguste din spatele grajdurilor, ridicându-și gulerul pelerinei, cu jobenul tras pe frunte.

În cele din urmă, trupul lui reuși să-și revină. Dar el era la fel de agitat.

„Te rog”, îi șoptise ea.

„Te rog.”

Cuvintele acelea îl șocaseră. Se desprinsese imediat de ea, neștiind dacă le rostise de plăcere sau de durere. Din glasul ei întretăiat, aproape că ar fi crezut că o făcuse din plăcere. Dar una ca asta ar fi fost cu totul absurd.

În primul rând, era fecioară. În al doilea rând, era fiica unui vicar. În al treilea rând, era fiica virgină a unui vicar. În al patrulea rând, el era un ticălos dizgrațios, mânios și putred de bogat, adevărat, care o ademenise într-o căsătorie de conveniență fără ca măcar să o curteze înainte.

Probabil că o rănise, probabil că o speriasse sau poate chiar mai rău. Poate că o dezgustase.

În cel mai bun caz, poate că gesturile lui fuseseră prea mult pentru prima lor noapte împreună.

Ash dădu cu piciorul în câteva pietre, până ce nimeri ceva rotund și moale. Ciudat. Nu știa ce era acolo, dar nici nu avea de gând să descopere. Continuă să-și vadă de drumul lui scoțându-și bastonul la înaintare.

Nu avea încotro, trebuia să-și revizuiască planul. Avea să ia lucrurile încet, cu calm, chiar dacă așteptarea era o tortură pentru el. Dacă risca să meargă prea departe, prea repede, avea să o piardă...

Și totul ar fi fost în zadar. Ar fi însemnat să rămână fără un moștenitor legitim, iar moștenirea tatălui său să piară odată cu el.

De neconceput. Nu avea să permită să se întâmple una ca asta.

„Te rog.”

Cuvintele ei răsunară din nou în mintea lui, înfiorându-l.

Încercă să-și vină în simțiri.

„Nu gemea de plăcere, tâmpitule.”

Imaginația lui disperată, singuratică, înnebunită de dorință încerca cu orice preț să se agațe de orice semăna a afecțiune.

Trecu printre tarabele închise din Shepherd Market, folosindu-și bastonul ca să dea la o parte gunoaiile din cale.

Înfipse bastonul într-un morman de cârpe.

Mormanul de cârpe se mișcă.

Brusc, cârpele luară forma unei tinere fete. Fără îndoială că rămăsese peste noapte să supravegheze taraba familiei sale.

– Ce vrei? mormăi ea, ridicându-se în șezut, frecându-se la ochi, întorcându-se să se uite la el.

Făcu ochii mari, după care tresări și începu să urle ca din gură de șarpe.

– Stai liniștită, îi șopti Ash. Nu vreau să...

Fata se opri să-și tragă sufletul, după care dezlănțui un alt țipăt ascuțit. Căinii din apropiere începură să mârâie și să latre la el.

– Liniștește-te, copilă. Nu vreau să-ți fac nimic...

– Lasă-mă în pace! țipă ea, lovindu-l cu piciorul. Du-te de aici! Lasă-mă în pace!

– Gata, plec.

Scoase câteva monede din buzunar, le lăsă pe tarabă și se îndepărtă degrabă. Inima îi bătea cu putere.

„Vezi?” se certă el, odată ce se îndepărtă de fată.

Copiii țipau când îl vedeau în fața ochilor. Căinii începeau să-l latre de parcă era un dușman.

Nici o femeie normală nu și-ar fi dorit să fie cu el. Nu în pat, pe întuneric.

De altfel, nici în parc, ziua-n amiaza mare.

Nici pe uscat și nici pe mare. „Nu te vrea, Ashbury.”

Dumnezeule, cât fusese de idiot!

Tessa Dare

Undeva în depărtare, auzi un geam spart. Se opri pe loc, îndreptându-și privirea spre direcția din care auzise zgomotul acela. De data aceasta auzi o bufnitură, urmată de un țipăt răgușit.

Ash se încruntă. După care porni la drum, hotărât să vadă ce se petrecea acolo. Cu bastonul pregătit.

Oricare ar fi fost problema, știa prea bine că nu îl privea.

Dar căuta orice care să-i distragă atenția.

Capitolul 8

În dimineața următoare, Emma se duse în camera de dimineață. Părea ceva firesc. Păși în spațiul scaldat de razele soarelui, privind rapid tapițeria cu ciucuri și vasele cu flori, iar ochii i se îndreptară imediat spre cea mai umilă piesă de mobilier din cameră: un birou.

Perfect.

Avea de scris câteva scrisori.

Se așeză la birou, scoase o foaie de hârtie, deschise călimara și luă tocul.

Prima ei prioritate era să-i trimită o scrisoare domnișoarei Palmer, dar Emma nu era sigură cum să facă asta. Un mesaj trimis de la Ashbury House avea să ridice semne de întrebare. Nimeni nu știa de existența ducesei de Ashbury. La fel de bine, nu s-ar fi convenit să meargă în vizită la reședința familiei Palmer. În ochii lor, Emma era o simplă croitoreasă. Poate odată ce avea să se ducă vorba cum că ducele se căsătorise, poate, dar deocamdată...

Fanny. Da. Avea să îi scrie lui Fanny și să o roage să-i înmâneze scrisoarea domnișoarei Palmer, data viitoare când aceasta avea să se întoarcă la magazin.

După ce termină de scris, Emma își îndreptă atenția către o altă scrisoare.

Una care aștepta să fie scrisă de șase ani.

Dragă tată,

A trecut prea mult timp de când am vorbit ultima oară.

Dar oare chiar trecuse atât de mult timp? Faptul că îi venea atât de greu să scrie scrisoare aceea sugera că poate era încă prea devreme.

Dragă tată,

Sper că ești bine și sănătos.

Se uită lung la propoziția aceea. După toate datele în care își dori-se să crape, nici începutul acesta nu părea exact.

Emma mototoli bucata de hârtie și încercă din nou. Se pare că un început politicos nu era varianta cea mai bună.

Tată,

Îți amintești ultima dată când ne-am văzut? Dacă nu, permite-mi să-ți reamintesc. M-ai aruncat într-o furtună, mi-ai interzis să mă mai întorc acasă și mi-ai spus că nici un bărbat respectabil nu își va dori vreodată să fie cu mine. Ei bine, domnule, am deosebita plăcere de a te informa că te-ai înșelat amarnic. Să știi că am găsit pe cineva care chiar își dorește să fie cu mine, un duce, pe deasupra.

Și, din nou... simți o urmă de îndoială. Oare ducele chiar o voia cu adevărat? La urma urmei, căzuseră de acord asupra unei căsnicii de conveniență, nimic mai mult. Pentru el, actul sexual era doar modalitatea de a-și asigura un moștenitor.

Gândurile îi zburară din nou la episodul dezastruos din noaptea precedentă. Oricât de indiferent se voise a fi actul în sine, oricât de stricte „regulile”, atingerile lui fuseseră tandre și răbdătoare. Măinile lui nu se asemănaseră deloc cu cuvintele sale reci, cinice și nu putuse să se abțină să nu răspundă.

Fusese singură atâta timp, izolată, neatinsă.

În așteptarea cuiva.

Ducele reușise să-i trezească dorințele. Și totuși, exact în clipa în care hotărâse să se predea... el se opri. Ca și cum ar fi fost șocat de răspunsul ei sau chiar nemulțumit de el.

Poate că, la urma urmei, nu-și dorea să fie cu ea. Sau poate că nu-și dorea o soție pasională, ceea ce nu făcea altceva decât să confirme spusele tatălui ei.

„Nici un bărbat decent nu te va accepta în viața lui.”

Gândul acela era atât de devastator.

Da, relația lor fusese un acord convenabil. Da, își impusese să-și țină în frâu inima nebună și necugetată. Totuși, tânjea după puțină intimitate. Cu toate că reușise să răzbească de una singură ani la rând, ducea lipsa unui contact uman. Și acum se legase pentru tot

restul vieții de un om care nu voia să se lege de nimeni. Se simțea mai singură ca niciodată.

„Nu fi prostuță, Emma!” La urma urmei, fusese vorba despre prima noapte. Era de așteptat că avea să fie neplăcut. Cu siguranță lucrurile aveau să se schimbe în timp.

Un val de sunete veni să-i distragă atenție. Emma se ridică de la birou. Pisica probabil își găsisese un divan sau un scaun în care să-și înfigă ghearele. Cel puțin, așa spera să fie. Înlocuirea tapițeriei s-ar fi dovedit un proiect interesant.

Cu toate astea, odată ce porni în căutarea zgomotelor, își dădu seama că nu păreau de fi de felină. Auzi pe cineva gâfâind în spatele unor uși impunătoare.

Se apropie pe vârfuri și-și lipi urechea de ușă.

– Khan, fii serios, se auzi vocea ducelui. Mă aștept să-ți dai silința.

– Încerc, Excelență.

– Atunci încearcă cu mai mult entuziasm. Este rândul meu să servesc.

Emma deschise ușa câțiva centimetri și aruncă o privire înăuntru. Zări un spațiu mare, deschis, cu parchet elegant și înconjurat de pereți pe care atârnavau mai multe portrete mari. Tavanul era la fel de opulent, frumos ornamentat cu candelabrele impunătoare.

Și, în mijlocul acestei săli de bal maiestuoase, era întinsă un fel de plasă. Doi bărbați, ducele și majordomul său, stăteau față-n față, de-o parte și de alta a fileului.

Ducele își ridică paleta, aruncând în zbor un fluturaș peste plasă.

Khan o zări pe Emma, așa că își luă privirea de la fluturaș, care ateriză direct pe fruntea lui.

– Khan, fii și tu atent! îl certă ducele. Ți-am servit-o atât de frumos.

Khan își ignoră stăpânul și făcu o plecăciune în fața Emmei.

– Bună dimineața, Excelență.

Ducele se întoarse cu fața spre ea, ținând încă paleta într-un unghi amenințător. Aruncă o privire spre ea.

– Ah, tu.

Inimă, nu mai bate așa. Ce întâmpinare!

Emma intră în cameră.

– Am crezut că glumești în legătură cu jocul de badminton.

– N-am glumit.

– Văd.

După câteva clipe de tăcere, ducele îi făcu semn spre ușă.

– Ei bine? Presupun că ai lucruri de făcut. Du-te să iei micul dejun. Discută cu menajera, acum că ești stăpâna casei. Fă-ți ceva ridicol la păr.

– Am tăiat deja primele două lucruri de pe lista, cât despre al treilea, prefer să n-o fac. Momentan, n-am nimic de făcut.

– Minunat, interveni Khan, îndreptându-se spre ea. Puteți să continuați jocul, zise el oferindu-i paleta. Înainte de a ieși pe ușă, îi șopti trei cuvinte. „Vă rog. Salvați-mă.”

– Unde crezi că pleci? întrebă ducele.

Majordomul se opri în pragul ușii.

– Nu sunt sigur, Excelență. Poate că îmi voi face ceva ridicol la păr.

La plecare, făcu o plecăciune, închise ușile duble și se făcu nevăzut.

– O să am eu grijă să-ți iau din plată, neisprăvitule! strigă ducele după el.

În liniștea ce urmă, Emma privi paleta pe care o avea în mână.

– Lui Khan nu pare să-i facă plăcere să joace badminton.

– Lui Khan îi place să aibă de lucru. Facem împreună sport de trei ori pe săptămână. E important pentru un bărbat să-și mențină vitalitatea.

Vitalitatea. Ah, da. Era lesne de înțeles că ducele fusese un bărbat activ, cu mult înainte de accidental său. Umerii și coapsele acelea nu se dezvoltaseră peste noapte. Când se aplecă să ia fluturașul, admiră conturul spatelui său. Un spate ca acela se întreținea cu sudoarea frunții.

Ducele se ridică, iar ea se grăbi să-și ferească privirea.

„La naiba.”

O prinsese din nou holbându-se la el. Și, din nou, avea să interpreteze greșit.

Nu era vina ei, își spuse Emma, o făcea pur și simplu din obișnuință. O croitoreasă trebuia să știe mai mult decât materiale și cusături. Cheia succesului era înțelegerea corpului care se ascundea pe sub articole de îmbrăcăminte. Trebuia să știe cum se îmbină articulațiile, cum se îndoaie și cum se întind mușchii. După atâția ani de muncă,

Emma trebuia doar să se uite la o persoană și putea deja să și-o imagineze dezbrăcată. Și când era vorba despre o persoană atât frumos clădită de Dumnezeu, tentația de a-și clăti ochii era prea mare.

Dar cum să explice una ca asta?

„Îmi cer scuze. Nu mă uitam pentru că îmi este groază de tine. Pur și simplu, te dezbrac din priviri.”

Oh, da, minunat. Demn de o ducesă.

Ducele își puse deoparte echipamentul, după care dădu să-și ia haina.

– Știi... își făcu Emma curaj să spună. Am putea juca împreună. Noi doi. Tu și cu mine.

Ducele o privi uluit.

„Îi respectă pe cei care îi țin piept”, își reaminti ea. Deși, în momentul de față, privirea lui străpungătoare nu părea tocmai admirativă.

Dar Emma deja intrase în joc. Măcar să-și încerce norocul.

– Îmi place foarte mult să joc badminton, zise ea încercând să răsucescă paleta într-un mod natural, sportiv. Doar că paleta îi alunecă din mână și îi căzu pe picior. Își mușcă buzele, aținându-se să nu țipe de durere. Vai de mine! Câtă neatenție din partea mea.

Ridică paleta de pe jos, încercând să pară relaxată și șchiopătă de cealaltă parte a sălii, trecând pe sub plasă.

– Accepți provocarea? întrebă ea, cu zâmbetul pe buze.

– Desigur. Haide să punem un pariu.

– Dacă vrei tu. Care e miza?

Pariul acela reușise să-i stârnească curiozitatea. De regulă, astfel de pariuri aveau un aer romantic, nu-i așa? Un sărut, sau poate două minute încuiați în dulap.

– Dacă o să câștig, trebuie să mă lași în pace. Am acceptat deja să luăm cina împreună, nu vreau să existe alte întreruperi din partea ta. Am un ducat de condus.

Da, un ducat și jocuri de badminton. Care se pare că venea mai presus de petrecerea timpului liber în compania soției sale.

– Bine, spuse ea, simțindu-se provocată. Dar dacă câștig eu, trebuie să îmi acorzi un minim respect.

– Ah, fii serioasă. Deja ți-am acordat un minim respect.

– Bun, atunci mai mult decât un minim. De fapt, cât înseamnă un minim?

- Undeva între un pic și un defel, aş spune eu.
- În cazul acesta, vreau un strop.
- Un strop?
- Doi stropi. De fapt, nu. Vreau o halbă de respect.
- Deja eşti prea lacomă, răspunse el.

– *Lacomă?* Îmi dau seama că nu sunt la fel de captivantă ca un fluturaş sau ca o carafă de coniac, dar sunt soţia ta. Femeia care va fi într-o bună zi mama copilului tău.

Ash căzu pe gânduri după care spuse:

- Nu are rost să ne certăm. N-ai să câştigi.
- „Pe-asta s-o crezi tu.”

Poate că nu avea să câştige jocul acela stupid, dar era hotărâtă să iasă învingătoare în cele din urmă. Bătălia începea aici şi acum.

Ducele îşi luă paleta şi un fluturaş, se așeză pe poziţii şi, cu o simplă mişcare din încheietura mâinii, îl aruncă peste capul Emmei, înainte ca ea să apuce să facă o mişcare.

- Bine jucat, spuse ea. Un punct pentru tine.

– Nici măcar n-a fost o servă. Voiam doar să ți-l ofer. Doamna trebuie să fie prima la serviciu. Poftim un minim respect.

– Vai, mulţumesc, dragule, zise ea, după care luă paleta şi reuşi să trimită fluturaşul... direct în plasă.

De data asta, el fu cel care rămase blocat în mijlocul terenului.

- Cui mi-ai spus?

– Ți-am spus „dragule”. Aseară, la cină, am stabilit că trebuie să-ți spun cumva. Refuz să mă adresez cu Ashbury sau duce, şi nu ți-a plăcut „dragul meu soţ”, sau „iubitule”, sau „dragostea mea”, zise ea, făcându-i semn spre fluturaşul aruncat pe podea. Cred că e rândul tău, dragule.

- Nu sunt dragul nimănui, zise el, servind cu patos.

Spre surprinderea ei, Emma reuşi să ridice paleta şi să-i întoarcă lovitura.

- Nu cred că ține de tine.
- Sunt duce. Totul ține de mine.

Urmă un alt retur perfect din partea lui şi un alt avânt disperat din partea ei. De data asta, rată.

– Dragostea este în ochii privitorului, spuse Emma, mergând să ia fluturaşul cu respirația deja întretăiată. Dacă aleg să fac un drag din tine, nu poți face nimic în privința asta.

Pact cu ducesa

– Bineînțeles că pot face ceva în privința asta. Te pot trimite la un azil de nebuni.

Emma ridică plictisită din umeri.

– Dacă spui tu, puiule.

Ash își îndreaptă paleta spre ea.

– Emma, vreau să lămurim ceva. Mie mi se pare că tu pui la cale o campanie de bunățate. Fără îndoială, cu scopul de a liniști cumva sufletul meu torturat. Să știi că e o pierdere de timp. Temperamentul meu n-a rămas așa în urma accidentului; nu va fi vindecat în mod miraculos prin drăgălășenii și alinturi. M-ai înțeles? Nu-ți face iluzii că cicatricile mele m-au transformat într-un nenorocit afurisit și ursuz. Întotdeauna am fost și voi rămâne nenorocit afurisit și ursuz.

– Și dintotdeauna ai fost așa lung la vorbă?

Ducele îi aruncă o privire răutăcioasă.

Următoarea tentativă a Emmei de a servi ajunse pe podea. Nu conta. Se simțea bine.

– Ashbury e titlul meu. Așa mi se spune de când a murit tatăl meu. Nimeni nu-mi spune altfel. Ți-am mai zis.

– Iar eu ți-am zis că sunt soția ta. Tocmai despre asta este vorba, să fiu singura care îți spune altfel.

Emma încercă să-și amintească câte puncte pierduse deja.

Ducele servi din nou. Emma observă o ezitare în mișcare, o tresărire ușoară. Poate că motivul pentru care făcea sport de trei ori pe săptămână nu era doar din plictiseală, ci în încercarea de a-și reabilita brațul rănit. Dacă despre asta era vorba, însemna că rănilor lui erau mai extinse decât cicatricile acelea vizibile.

Se întreba cât de grave erau. Se întrebă cât de tare îl dureau.

Prea multe întrebări. Creierul stătea să-i explodeze. Așa că toată presiunea aceea se strânse în capul pieptului și rămase acolo.

– Vrei să mai jucăm, dulceată? zise ea, zâmbind.

Privirea lui furioasă ar fi putut crăpa marmura.

După câteva minute de exercițiu, Emma începu să-și îmbunătățească tehnica și reuși să-i întoarcă servele.

– Cum ți se pare „comoara mea”? sugeră ea.

– Nu.

– Îngeraș?

– Dumnezeu, nu.

– Suflețel?

Drept răspuns, ducele lovi fluturașul cu atâta putere, că zbură până la peretele din spate, lovind peruca pudrată a strămoșului său.

– Minunat, dragul meu suflete!, îl felicită ea.

– Termină, spuse el. În clipa asta.

Emma se duse să recupereze fluturașul, făcând abstracție de reacția lui. Servi, abia reușind să-l arunce peste fileu.

– Să știi că n-am de gând să renunț, te avertizez.

– Iar eu te avertizez că sunt mai încâpățânat decât tine.

– Am plecat de acasă la șaisprezece ani.

– Am rămas orfan la unsprezece ani, răspunse el, plictisit.

– Am venit singură, pe jos până la Londra. Prin zăpadă.

– Am mărșăluit cu regimentul la Waterloo.

– Am fost nevoită să încep o viață nouă. Am cerșit pentru muncă. Mi-am tocit degetele, zise ea, aruncându-se spre fileu, reușind să lovească fluturașul chiar înainte de a ajunge pe podea.

Lovitura ei îl trimise în sus, aproape până la tavan.

Ash rămase sub grămăjoara de plută și pene, așteptând să aterizeze din nou pe pământ.

– Un proiectil mi-a explodat în față. Am petrecut luni întregi cu un picior în groapă. Cicatricile m-au transformat într-un monstru. Am reușit să mă las de opium doar prin voință proprie. Cea care trebuia să îmi fie soție m-a respins dezgustată. Dar sunt încă aici, zise el, trimitând fluturașul direct în parchet la picioarele ei. Am câștigat.

Emma își duse mâna la piept, încercând să-și tragă sufletul.

– Foarte bine. Ai câștigat.

Emma se simți pedepsită și puțin rușinată. Dăduse dovadă de curaj când plecase de acasă. Oamenii dragi ei îi întorseseră spatele. Dar curajul ei nu era nimic pe lângă cel al unui soldat pe câmpul de luptă. Iar în privința rănilor și cicatricilor lui... oricât de superficială ar fi fost Annabelle Worthing, faptul că îl respinsese adăugase rănilor și insulta. Și faptul că rupsese logodna îi rănise profund dacă nu inima, măcar orgoliul.

Se aplecă să ridice fluturașul.

– Stai, spuse el, venind în fugă spre ea, trecând pe sub fileu. N-o să fie niciodată o luptă cinstită. Voleul tău este decent, dar servirea este un dezastru. Hai să te învăț.

Își lăsă paleta deoparte, ridică fluturașul de pe podea și se așeză în spatele ei, punându-și mâna dreaptă peste a ei, mâna cu care

ținea paleta, după care o înconjură cu celălalt braț pentru a poziționa fluturașul.

Era în îmbrățișarea lui.

Oricât de incredibil ar fi părut pentru un cuplu de tineri care erau deja logodiți de o săptămână, căsătoriți de o zi și o noapte, care fuseseră la un pas de a-și consuma uniunea... aceasta era prima dată când o luase în brațe.

Dintr-odată, sala de bal se transformă într-o seră, cu o căldură sufocantă și intimă, care amplifică fiecare sunet, fiecare miros. Simți câteva picături de sudoare în ceafă, își simți fiecare firicel de păr care i se desprinsese din coc.

Totuși, mai mult decât orice, era conștientă de prezența lui acolo. De pieptul lui lipit de spatele ei, de brațele lui puternice care o înconjurau. De mirosul de săpun și de lemn de santal care începuse să i se pară atât de familiar. Se uită la mâna lui. Noaptea trecută, în întuneric, degetele acelea sigure, încrezătoare... fuseseră *înduntru* ei.

— Ține-o așa, zise el, apucând cu hotărâre mânerul paletelor. Da, e mai bine.

Emma simți un val de plăcere. Doar câteva cuvinte de laudă din partea lui, iar inima începuse deja să-i bată cu putere.

„Nu”, imploră ea. „Să nu îndrăznești.”

Dar inima ei nu o ascultă, cum, de altfel, nu o făcea niciodată.

Capitolul 9

Era de departe cel mai stupid lucru pe care Ash îl făcuse... în ultimele douăsprezece ore.

După plimbarea de noaptea trecută și antrenamentul din dimineața aceea, abia reușise să și-o scoată pe Emma din minte. Și, iată-l acum, lipit de ea, abia stăpânindu-și dorința.

Doar că nu era vorba doar despre dorință. Era măcinat de o furie imensă.

Cine fusese netrebnicul care îi făcuse rău?

Cineva cu siguranță îi făcuse rău, altfel nu ar fi venit la Londra la șaisprezece ani, singură și fără bani. Ash ar fi vrut să înfigă cuțitul în nenorocitul acela care o rănise. Nu era nici pe departe un bărbat empatic, dar o lua ca pe o ofensă personală când cineva îndrăznea să-i amenințe pe cei care se aflau sub protecția lui.

Și Emma era acum sub protecția lui.

La naiba, era în brațele lui.

Stând în acea poziție, cu creștetul ei sub bărbia lui, se simțea ca o cutie uzată, ruptă, menită să adăpostească ceva delicat și minunat. Pe lângă asta, avea o priveliște directă în decolteul ei.

– Trebuie să fii atentă, spus el. Nu poți să arunci fluturașul și să îl lovești în același timp. Așteaptă câteva clipe înainte să servești, zise el, după care aruncă fluturașul în fața paletelor și îi ghidă brațul spre lovitură. Ai înțeles?

– Cred că da.

– Atunci, fă o încercare.

Făcu un pas în spate că să-i lase spațiu să încerce. Emma își mușcă buza, cu fruntea concentrată, după care aruncă fluturașul, așteptă câteva clipe și lovi, reușind o servă aproape decentă. Fluturașul măcar zbură peste plasă.

Dar după reacția ei ai fi zis că de fapt câștigase un premiu de zece guinee. Ash și-ar fi dorit să se poată bucura astfel de ceva, orice, așa cum se bucura ea că reușise să lovească fluturașul. Începu să sară

în sus de bucurie și întoarce spre el doi ochi mari și frumoși... ca o grădină a plăcerilor, ca o sală de operă sau ca un bal regal, ca unul dintre locurile acelea în care știa că nu avea să o poată duce niciodată. La naiba.

– Ce părere ai...? zise ea, așteptând în mod evident să fie lăudată. El înclină ușor din cap, lăsând-o să aștepte.

– Nu-i rău.

– Mulțumesc, răspunse ea, zâmbind ca un drăcușor. E un mare compliment venind din partea ta, mielule.

– Încetează cu asta, zise el, năpustindu-se asupra ei.

Dar Emma se feri, râzând.

Se strecură pe sub plasă, pornind după ea. O prinse de talie și o luă pe sus, aruncând-o peste umărul său bun.

O mare greșală. Mișcarea aceea bruscă provocă o durere ascuțită care îl săgetă de la gât până la sold. Se opri pe loc, încercând să-și tragă răsuflarea.

– Ești bine? îl întrebă ea, fără să folosească vreo formă de alint, și el citi îngrijorarea din glasul ei.

– Sunt bine, răspunse el, încordat.

Nu era deloc bine, dar uneori durerea merita.

Încercând să-și distragă atenția, se aruncă pradă unei fantezii lascive. Își imagină cum ar fi fost să o arunce pe canapea și să-i ridice jupele. Sau chiar mai pervers, cum ar fi fost să o lipească de perete și să o ținuiască acolo, dispărând pe sub fustele ei. Ar fi dat orice să îi simtă picioarele înfășurate în jurul lui. Oriunde. De după talie, încolăcite după solduri, agățate de umerii lui... nu avea vreo preferință anume.

Pe măsură ce durerea începu să-l lase, se forță să-și scoată din minte imaginile acelea. Ah, da avea să fie a lui. Dar trebuia să aștepte până la lăsarea nopții, când avea să dezvelească mumia aceea egipteană din cele zece pături ale ei și să o ia într-o tăcere plină de regrete.

O lăsă să alunece pe corpul lui, simțindu-i formele ispititoare. Cea mai dulce tortură. O auzi respirând greu de la răs și de la joacă, rumenă în cele mai potrivite locuri.

Când se uită la el, zâmbetul îi dispăru de pe chip.

– Te doare.

– Ba nu.

Îi atinse umărul rănit. El tresări.

– Nu-i nimic. Nu e cazul să-ți faci griji în privința mea.

– Sunt soția ta. Dacă nu te simți bine, este normal să-mi fac griji.

„Încetează”, imploră el în tăcere. „Nu face asta. Nu te apropia de mine, nu mă întreba de rănille mele, nu te băga. Mai bine să nu-ți pese.”

Un om mai bun decât el ar fi fost recunoscător pentru o asemenea grijă. Și o parte din el chiar era recunoscătoare. O parte din el ar fi vrut să cadă în genunchi la picioarele ei și să plângă. Dar jumătatea aceea a sufletului său amar și rănit nu voia să accepte mila ei. Diavolul din el avea să reacționeze într-un mod incredibil, de neiertat, încât ea avea să fie atât de ocupată să-și lingă propriile răni ca să mai poată să-și bată capul cu el.

– Pot să fac ceva pentru tine? întrebă ea.

– Da, spuse el nervos. Poți să mă lași în pace.

Deja părea rănită. Pentru binele ei, pentru binele fiului pe care avea să îl poarte în pântecul ei, trebuia să o țină la distanță.

Dar nu știa cum.

Și, brusc, se produse un miracol. Khan avu inspirația de a apărea la țanc.

Majordomul deschise ușile sălii de bal și-și dresе glasul.

– Excelență, mi-e teamă că trebuie să vă deranjez.

Ash se îndepărtă de soția sa, răsufând ușurat.

– Mincinosule. Ți place la nebunie să mă deranjezi.

– În mod surprinzător pentru amândoi, de această dată sunt cât se poate de sincer. Tocmai a sosit secretarul avocatului dumneavoastră. L-am invitat să aștepte în bibliotecă, zise Khan, după care făcu o plecăciune și plecă.

Ash făcu un semn spre ușă, spunând:

– Ar trebui să...

– Du-te să-ți vezi de ducatul tău, îi spuse Emma, netezindu-și rochia. Da, știu. Ai câștigat, așa că ți-ai câștigat dreptul să te las în pace.

Ducele încuviință și părăsi camera.

Mai bine că fuseseră întrerupți, își spuse el. Mai bine așa. În căsătoria aceea jocurile nu-și aveau rostul. Plecarea nu era un scop în sine. Și orice formă de afecțiune ar fi avut ca rezultat un adevărat dezastru.

Avea să petreacă vreo câteva săptămâni în patul ei. Cu puțin noroc, cât de curând urma să o lase grea. Avea să-și facă datoria.

După care urmau să-și vadă de viețile lor.

Cina din seara aceea fu liniștită, spre ușurarea ei. De fapt, cina i se păru aproape prea scurtă. Avu la dispoziție o mulțime de timp de petrecut în voie înainte ca el să vină în camera ei.

Mary veni să-i pieptene părul și să o ajute să se dezbrace de singura ei rochie de seară. După ce camerista plecă, Emma începu să ia dormitorul la pas. Se uită la ceas, dorindu-și ca timpul să treacă mai repede. Nu avea nici un rost să încerce să citească ceva sau să coasă – știa prea bine că i-ar fi fost imposibil să se concentreze. În cele din urmă, hotărî să înceapă să pregătească încăperea și pe ea însăși, după care stinse lumânările și se hâgă în pat.

În timp ce se strecura sub pături și cuverturi, se văzu nevoită să recunoască adevărul.

Nu era neliniștită.

Era nerăbdătoare.

Voia cu disperare să-i simtă din nou atingerea. Și nu doar atingerea, ci și tandrețea. În timpul zilei poate că era repezit și ursuz, dar în întunericul de noaptea trecută, i se păruse un cu totul alt om. Răbdător, respectuos. Senzual.

De data asta, își spuse Emma, nu avea să facă nici o greșală. Era mai bine pentru amândoi ca reproducerea să se săvârșească, o dată pentru totdeauna.

Într-un final, îl auzi bătând la ușă.

Intră fără să aștepte răspunsul ei.

– În seara asta, trebuie să trecem la fapte, o anunță el. Scurt și la obiect.

Erau probabil cele mai puțin seducătoare cuvinte imaginabile, dar era limpede că Emma înnebunise pentru că se simți atât de excitată.

Nu stinse de tot focul, lăsând un pic de căldură și o strălucire slabă de chihlimbar. I se alătură în pat cu mai puține poticneli decât data trecută. Găsi marginea păturilor – în seara aceasta se limitase doar la două – și o dezveli dintr-o singură mișcare după care se întinse lângă ea. Emma își ținu respirația, așteptând cu nerăbdare fiorii celei dintâi atingeri.

— Dumnezeu, spuse el. Ești goală.

Ei bine, nu era un început promițător.

— De ce ești dezbrăcată?

Oare îl auzise bine? Chiar o întrebuse *de ce* era dezbrăcată? Cum să pună o astfel de întrebare?

— Nu m-am dezbrăcat noaptea trecută pentru că am crezut că poate ai vrea tu să mă dezbraci.

El nu spuse nimic.

— Vrei să te dezbrac eu? îl întrebă.

— Nu. Hai odată să trecem la treabă, zise el, pe un ton resemnat.

Nu, de data asta deja era prea mult. Nu mai putea să rămână tăcută. Se ridică într-un cot.

— Cu ce am greșit? Sunt sigură că fostele tale partenere au participat activ în timpul actului, nu?

— Da, dar asta pentru că aveau experiență. Unele dintre ele erau profesioniste. Tu ești o soție. Nu ar trebui să-ți placă să faci asta, trebuie doar să stai întinsă acolo și să nu faci nimic.

— Carevasăzică, asta vrei de la mine. Un partener tăcut și inert.

— Da.

— Prea bine, spuse ea, descurajată. Voi încerca.

El îi puse mâna pe coapsă și îi desfăcu picioarele cu o mișcare bruscă.

După care se opri, ținându-și mâna complet nemișcată.

Când începu din nou să o atingă, totul era diferit.

În ciuda faptului că ținuse să o anunțe că totul avea să fie scurt și la obiect, în ciuda faptului că se arătase profund nemulțumit că o găsisse goală, părea că se răzgândise și că nu avea să fie un act zorit și lipsit de senzualitate. De fapt, păru să adopte o altă atitudine. Atingerea lui rece deveni, din nou, o mângâiere. În timp ce îi explora corpul, îl auzi gemând aprobator, lucru care o înfioră de plăcere.

Îi prinse sânul în palmă. Înnebunită de extaz, își mușcă buzele, încercând să înăbușe un suspin de plăcere. Continuă să-i mângâie carnea moale, trecând de la un sân la altul și înapoi. Sfârcurile i se întăriră, cerșind atenție. Tachinarea lui leneșă, de la unul la altul, o învălui într-o plăcere ascuțită și atât de dulce. Dar nu era îndeajuns.

Respirația îi era din ce în ce mai sacadată. Ar fi vrut să îl grăbească, dar el părea hotărât să nu o facă. Îi simți palmele pe tot corpul, stârnindu-i toate dorințele.

Iar când îl auzi vorbind, se înfioră de plăcere.

– Cum de ești aici? șopti el, dar nu către ea, ci către el însuși. Cum naiba am ajuns aici? Își strecură degetele prin părul ei și trase ușor, lăsând șuvițele să-i alunece printre degete. Minunat, murmură el.

Emma întinse mâna spre el, dorindu-și să îi descopere trupul la rândul ei. Își lipi palmele pe pieptul lui, trecându-și degetele pe stratul subțire al cămășii.

– Nu, o opri el.

Emma își lăsă mâinile să cadă pe lângă corp.

– Îmi pare rău... Eu...

Nu știa ce să spună. Mângâierea aceea scurtă, furată, încă îi ardea palmele. Într-o mână încă purta amintirea mușchilor lui puternici, zvelți, pe sub cămașa călcată. Totuși, pe cealaltă palmă rămăsese o senzație complet diferită. Simțise țesutul plin de cicatrici, întinzându-se pe pieptul lui ca o pânză de păianjen.

– Îmi pare rău, repetă ea.

El se întoarse cu spatele la ea, iar Emma rămase deznădăjduită. Îl descurajase să mai continue? *Din nou?*

În schimb, el întinse mâna după un mic flacon. Îl auzi desfăcându-l. Simți o mireasmă exotică și îl zări turnându-și câteva picături în mână. Era oare vreun fel de ulei?

Bănuielile ei se adevăriră. Degetele lui alunecară imediat pe ea, mângâindu-i pliurile intime. O încercă senzații pe care nu le mai simțise niciodată și se simți udă.

În cele din urmă, se așeză între coapse ei, iar Emma deja era gata să-l primească, cu o dorință profundă pe care știa prea bine că doar el avea să i-o satisfacă. Știa cum să ajungă singură la plăcere, dar nu reușise niciodată să atingă culmile extazului. Nu de una singură.

Îi simți bărbăția pe abdomen, alunecând pe urmele uleiului. Când îi simți tăria de oțel gata să o pătrundă... aproape că ajunse la extaz. Gemu de dorință frustrată, mișcându-și șoldurile, încercând să îl simtă mai aproape.

Dar în clipa aceea îl simți înlemnind.

– Nu te opri, îl imploră ea, cu sufletul la gură. Te rog. Sunt bine. Promit. Sunt foarte, foarte, *foarte* bine.

– Liniște, îi șopti el.

– De ce?

– Pentru că nu suntem singuri.

Capitolul 10

Ash se trezi holbându-se într-o pereche de ochi luminoși, care licăreau din colțul celălalt al camerei. Își simți spinarea încordată. Inima care i-o luase la goană se opri în loc.

Un intrus.

Cum naiba intrase cineva peste ei?

Nu mai conta, își spuse el. Nu asta era important acum. Întrebarea cheie era: Cum avea să-l nimicească pe nenorocitul acela? Încercă să se gândească ce arme avea la îndemână. Vătraiul din șemineu ar fi fost cel mai eficient, dar nu avea să-i fie ușor să ajungă la el. Poate că ar fi putut să-l stranguleze cu cordonul halatului.

Sau ar fi putut la fel de bine să se năpustească asupra lui. Singura lui preocupare era să o știe pe Emma în siguranță.

Se rostogoli în lateral și se ridică în genunchi, punându-se între ea și amenințare.

– Ai trei secunde să ieși pe unde ai intrat, porunci el. Sau poți să fii sigur că o să-ți rup gâtul nenorocit.

Intrusul sări primul la atac, cu un urlet amenințător.

Dintr-odată, simți o duzină de țepi ascuțiți înfigându-se prin cămașa lui de noapte, în umăr și braț. Scoase un strigăt uluit de durere.

Emma dădu la o parte așternuturile.

– Nădragi! Nădragi, nu!

Pisica?

Gheare. Dinți. Șuierături.

Pisica.

Ash sări din pat, încercând să se elibereze din ghearele bestiei cu o mână, în timp ce cu cealaltă căuta să-și apare bărbăția. Își putea permite să fie rănit și mai tare pe trup, dar nu avea de gând să piardă ce era mai de preț.

Emma încercă în zadar să implore bestia să îl lase în pace. Luă o pernă și îl nimeri pe Ash drept în cap, dar asta nu îl opri pe demonul pe care ea însăși îl adusese în casa lui. Ash încercă din nou

să se elibereze și se împiedică de măsuta de toaletă, răsturnând pe jos toate obiectele de sticlă, care se sfărâmară în mii de cioburi, după cum își dădu repede seama pe picioarele goale. Se aruncă de mai multe ori de stâlpul patului, încercând să sperie creatură. Nimic nu răzbi. Pisica își înfipse ghearele în cămașa lui, în pielea lui ca un scaiete. Un scaiete cu dinți ascuțiți.

Ash era gata să-și arunce brațul, cu pisică cu tot în foc. În fond, ce mai contau câteva arsuri în plus. Dar mirosul de blană arsă era unul dezgustător și nu era atât de nebun cât să omoare animalul de companie al Emmei chiar în fața ochilor ei.

Nu, avea să îl ducă mâine în grădină să îl omoare acolo.

În clipa de față trebuia pur și simplu să găsească o modalitate prin care să scape de bestia aceea.

Lăsându-și mădularul neprotejat, apucă pisica de ceafă, scuturându-și ambele brațele până ce reuși să se elibereze. Diavol o luă la fugă de îndată ce ateriză pe podea. Se învățase minte.

Ash se grăbi să-și inspecteze bijuteriile familiei. Toate păreau să fie la locul lor, dar după sperietura pe care o trăsesse, nimic nu avea să se mai prezinte la apel în seara aceea. Nici pentru toți sâni din Covent Garden.

Da, din păcate în seara asta îl aștepta o altă plimbare lungă și frustrată.

– Sângerezi? întrebă Emma.

– Doar din vreo douăzeci de locuri, răspunse el, ducându-și mâna la umărul îndurerat. Simți picături de sânge pe degete. Bestia aia.

Emma oftă și se întinse pe pat.

– Îmi pare atât de rău. Nu știam că e în cameră.

– Un singur lucru îți mai spun, zise Ash. Măine-seară, n-o să mai fie.

– Chiar te-ai căsătorit cu ducele de Ashbury? Davina Palmer o apucă pe Emma de braț, vorbind în șoaptă în timp ce se plimbau prin parc. Sper că nu te superi că te întreb, dar... cum s-a întâmplat asta?

Emma începu să râdă.

– Nu mă supăr câtuși de puțin. Crede-mă că și eu îmi pun aceeași întrebare. Din oră-n oră.

Emma o trase pe domnișoara Palmer de pe poteca aglomerată. Nu voia să tragă cineva cu urechea. În timp ce se plimbau prin jurul

iazului cu rațe, Emma îi spuse povestea pe scurt. Despre rochia domnișoarei Worthing. Despre nevoia presantă a ducelui de a se căsători. Despre propunerea lui ciudată, care, o săptămână mai târziu avusese ca rezultat nunta lor.

– Oricât mi s-a părut de șocant, nu am putut să-l refuz.

– Să refuzi un duce? Desigur că nu. Nici o femeie din Anglia n-ar fi refuzat o astfel de propunere, pun pariu.

Doar că se întâmplase. Tocmai domnișoara Worthing, o femeie disperată să urce pe scara socială, refuzase cererea în căsătorie a lui Ashbury. Emma era din ce în ce mai confuză.

Dar avea alte chestiuni mai presante.

– Emma, păcat că n-am fost așa de înțeleaptă ca tine, zise Davina cu o voce tristă. Am fost o proastă, mi-am făcut-o cu mâna mea.

– Nu spune asta.

– Tot nu înțeleg cum s-a întâmplat una ca asta. Am luat toate măsurile de precauție ca să nu rămân grea.

– Vrei să spui că domnul s-a retras, înainte să... termine actul? o întrebă Emma, coborându-și vocea.

– Nu.

– Atunci, ai folosit un burete?

– Un burete? Ce să fac cu un burete?

– Deci a folosit un capișon?

Davina o privi nedumerită.

– Ce e aia?

Emma rămăsese fără idei.

– Și atunci, ce măsuri de precauție ați luat?

– Toate cele obișnuite. După ce am terminat, am sărit în sus și în jos timp de zece minute. Am mirosit niște piper ca să strănut de trei ori, după care am băut o ceșcuță de oțet. Am făcut *totul* ca la carte.

Emma nu mai zise nimic. Dacă asta înțelegea Davina prin contracepție, poate chiar era puțin prostuță. Și totuși, nu merita să plătească toată viața pentru o simplă greșală.

– Important este că mă ai pe mine. Pentru început, am schițat câteva modele pentru garderoba ta, ca să mascăm kilogramele în plus. Fanny o să-ți dea de veste când sunt gata. În plus de asta... Emma o luă de braț și o trase spre ea. Ducele mi-a promis că o să-mi dea o casă în Oxfordshire. Și am să te invit la mine într-o vizită lungă.

Presupunând, bineînțeles, că Emma avea să primească permisiunea să plece acolo. Poți să rămâi cu mine la țară până când vei naște.

– Ești sigură că ducele nu se va împotrivi?

– Nici măcar nu va ști. Este o căsnicie de conveniență. Își dorește cu ardoare un moștenitor. Odată ce rămân grea, nu va dori să aibă nimic de-a face cu mine, zise Emma zâmbind. O să fim doar noi două. Cu gleznele noastre umflate întinse pe măsuta de cafea, înfruptându-ne cu dulciuri, croșetând căciulițe.

– Vai, sună minunat. Dar ce-o să se întâmple după aceea?

– Rămâne la alegerea ta. Dar dacă ești hotărâtă să găsești o familie care să-ți crească copilul, poate că ar fi bine să găsim un cuplu în apropiere. Ca să poți merge în vizită oricând vrei. Mi-ar plăcea ca copiii noștri să se joace împreună.

Davina îi strânse mâna.

– Nu pot să cred că ai face una ca asta pentru mine.

– Nu este nici o problemă. Sunt fericită să te ajut.

– Doar că va trebui să vorbesc cu *papa*, să-mi dea voie să vin la tine. Nu va fi ușor.

– Doar n-o să-ți refuze șansa de a vizita o ducesă.

– Da, doar că... zise Davina, ezitant. Doar că...

– Nu sunt o ducesă obișnuită, încheie Emma.

Și, la drept vorbind, nici soțul ei nu era un duce obișnuit. Nu mai fusese văzut în public de ani buni și tocmai alesese să se căsătorească cu o croitoreasă.

– Lumea va fi curioasă în privința ta, spuse Davina.

Curioasă. Drăguț din partea ei, ar fi putut la fel de bine să spună că lumea avea să o bârfească.

Emma știa cât de răutăcioase puteau să fie femeile între ele. La atelier obișnuiau să stea de vorbă de față cu ea ca și cum nici măcar nu ar fi existat.

– Dar ducele trebuie să facă cumva să te prezinte societății, zise Davina. Va trebui să te prezinte la curte. Roagă-l să te ducă la baluri, la operă, la cină în oraș.

Da, cum să nu. Desigur, Emma putea să-l roage. Doar că el avea să o refuze, pur și simplu.

Acest plan al ei era din ce în ce mai complicat. Dacă chiar era hotărâtă să o ajute pe Davina, era important să rămână însărcinată în cel mai scurt timp – cu toate că soarta și pisica ei păreau hotărâte

să îi pună bețe în roate – sau să îl convingă pe duce să o lase să plece din oraș într-o vacanță. Între timp, trebuia să devină o ducesă respectabilă în ochii societății, pentru ca domnul Palmer să îi permită fiicei sale să o viziteze.

Totul părea lipsit de speranță.

– Și ce ne facem dacă tatăl tău nu-ți va îngădui să mă vizitezi? întrebă ea.

– Presupun că n-o să am încotro decât să fug, răspunse Davina. Sunt singurul lui copil, iar *papa* vrea să mă căsătoresc cu un domn respectabil care să îi preia afacerile. Dacă sunt ruinată, planurile lui vor fi și ele ruinate. Înțelegi?

– Da, înțeleg.

Emma înțelegea perfect. Și ea își adorase tatăl. Dar când avusese cel mai mult nevoie de el, acesta alesese să protejeze aparențele, nu să o protejeze pe ea.

Nu avea de gând să o lase pe biata fată să-și poarte singură de grijă. Chiar dacă situația Emmei fusese diferită, fusese la fel de îngrozitor. Încă mai purta amintirile acelea dureroase. Unele vizibile, în timp ce altele sălășluiau în sufletul ei. Nu avea cum să șteargă durerea din trecutul ei, dar avea șansa să poată salva viitorul acestei tinerei fete.

Trebuia să găsească o cale de a o ajuta.

Iar, în clipa de față, singura variantă era să se întoarcă acasă și să încerce să-l ispitească pe soțul ei în patul ei. Sau, la o adică, să îl târască după ea.

– Excelență, ați spune că sunteți neîndemânatică? o întrebă Mary în timp ce îi aranja părul pentru cină.

– Nu, răspunse Emma. Nu chiar.

– Oh, păcat.

– De ce spui asta?

– Ei bine, mă gândeam... să zicem că v-ați împiedica, fără să vreți. Ducele ar trebui să vă prindă, nu? Și asta poate că ar încuraja puțină afecțiune. Sau poate că ați putea să vă vărsați vinul pe rochie, pentru ca el să-și smulgă lavaliera de la gât ca să vă curețe. Dar înainte ca Emma să apuce să spună ceva, Mary veni cu o nouă propunere: Ah, da, știu. Ați putea să vă scrântiți glezna. Și atunci n-o să aibă încotro decât să vă poarte în brațe. Ar fi atât de romantic.

– N-am de gând să-mi scrântesc glezna.

– Nu? Măcar să vă împiedicați puțin?

– Nu.

– Nu contează. O să-mi vină mie altă idee. Mă gândeam, ați putea să vă duceți în pod... și apoi domnul Khan ar putea să-l trimită pe duce în pod... și apoi dumneavoastră și ducele ați putea să rămâneți încuiați în pod, împreună. Din greșeală.

– Mary. Renunță la astfel de idei. Ducele nu se va îndrăgosti de mine, nici măcar într-un pod încuiat. De fapt, este cam sătul de mine deja.

Sau cel puțin, era sătul de pisica ei.

Mary oftă și mai înfipse o agrafă în părul Emmei.

– Gata. Întoarceți-vă și dați-mi voie să vă privesc.

După ce se uită lung la ea, Mary întinse mâna și apucă mânecile rochiei, i le trase de pe umeri și trase corsajul atât de jos că abia dacă îi acoperea areolele.

– Măcar atât.

Emma păși în sufragerie, dar constată că ducele nu era acolo să arunce o privire la areolele ei. Îl așteaptă un sfert de oră. Nimic.

Poate că era cu adevărat supărat pe ea. Poate că nu avea să-l vadă nici în seara aceea. În ritmul acesta, nu avea să ajungă niciodată însărcinată.

Tocmai se pregătea să se întoarcă în camera ei și să o roage pe servitoare să îi aducă ceva de mâncare ca să se strecoare în pat cu un roman. Dar când ieși pe coridor, auzi pe cineva strigând-o în șoaptă.

– Emma.

Se întoarse, curioasă. Ducele era în bibliotecă, desculț și așezat cu picioarele încrucișate pe covor, cu ochii țintiți spre șemineul gol.

– Ce faci?

– Șttt! Nu face mișcări bruște, îi șopti el.

– Bine, zise ea. Se descălță, străbătu camera doar în ciorapi și se lăsă lângă el, pe covor. Se așeză cu picioarele încrucișate sub rochie și ridică privirea spre șemineu. Le ce ne uităm? șopti ea.

– La pisica ta. Bestia aia mică stă ascunsă în spatele grilajului. Suntem amândoi la pândă.

Emma încercă să vadă ceva în șemineul întunecat. Și, într-adevăr, reuși să zărească doi ochi verzi îndreptați asupra ei.

– De cât timp stai așa? șopti ea.

– Cât e ceasul?

– Șapte și jumătate.

– Atunci, de patru ore.

– De patru ore? Și cât timp ai de gând să rămâi acolo?

– Cât timp o să fie nevoie, răspunse el cu maxilarul încordat, fără să-și ia ochii de la șemineu.

Emma observă un cufăr deschis lângă el și două curele de piele groase, cu cataramă, gata pregătite.

Tresări.

– Ai de gând să-l închizi pe Nădragi în cufărul acela?

– Da, în noaptea asta. Ușile nu par să oprească fiara din drum.

– Fără mâncare, fără apă?

– Am făcut câteva găuri în cufăr ca să poată să respire. Și crede-mă, e norocos să primească măcar asta.

– Dar... De ce?

– Nu e evident? Pentru prima dată de când ea intrase în bibliotecă, îi aruncă o privire. Pentru că intenționez să te las grea în seara asta sau măcar să fac o încercare adevărată. Și, de data asta, nu vreau să ne întrerupă nimeni, zise el, îndreptându-și din nou atenția asupra șemineului.

– Oh, șopti ea, mușcându-și buza, încercând să ignore fierbințeala care îi invadă trupul. Te-a zgâriat rău aseară? Ești supărat cu mine?

– Nu știu dacă am să te pot ierta vreodată, spuse el pe un ton sec. M-am ales cu o cicatrice.

Emma rămase o clipă blocată, după care începu să râdă.

Îl văzu și pe el zâmbind din colțul gurii. Era încântat că o făcuse să râdă. Emma era și ea mulțumită. Când nu își folosea spiritul acela acid ca să o șicaneze, avea un simț al umorului aproape fermecător.

– Mă întorc imediat, spuse ea, ridicându-se în picioare.

Un sfert de oră mai târziu, se întoarse cu o tavă de sendvișuri, două pahare și o sticlă de vin.

– Poftim, zise ea, oferindu-i un sendviș cu carne de vită. Ca să-ți păstrezi vitalitatea.

El îl acceptă și luă o mușcătură mare, bărbătească.

– Nimic nou? întrebă ea, luând o gură din sendvișul ei cu ou.

Ducele clătină din cap.

– De unde l-ai cules pe maimuțoiul miorlăit¹?

– Tu de unde ai învățat să înjuri cu atâta imaginație?

Ash mai luă un sendviș.

– Pentru asta poți să-i mulțumești tatălui meu. Într-o vară, pe când aveam nouă ani, mama m-a auzit rostind câteva cuvinte urâte pe care le auzisem la școală. Tata m-a tras deoparte și mi-a spus, fără menajamente, că sunt un domn educat și că nu voia să mă mai audă vreodată că vorbesc atât de urât. „Înjură cum vrei tu să înjuri”, mi-a spus el „dar măcar să folosește cuvinte din Shakespeare”. Iar până la sfârșitul verii, îi citisem toate piesele.

– Ce ingenios din partea lui.

– Tata era un om înțelept. Un om bun. Poate că eu nu sunt un om înțelept sau bun așa ca el, dar cel puțin am un sentiment al datoriei. Moștenirea lui, toți oamenii pe care i-a avut în grijă au căzut pe umerii mei. N-am să las ca moștenirea lui să piară.

– Și încă îl mai citezi pe Shakespeare.

– Încerc, cel puțin în dialoguri, ca o modalitate de a-i onora memoria. Nu pot pretinde că gândurile mele sunt întotdeauna atât de literare în inspirația lor.

Emma lăsă câteva clipe de tăcere.

– Presupun că-ți lipsește. Sunt sigură că nu ți-a fost ușor să-l pierzi la o vârstă atât de fragedă. Cum a... vru ea să întrebe, dar se opri. Poate că mergea prea departe.

– S-au îmbolnăvit amândoi de friguri. Eu eram plecat la școală.

– Oh, Doamne, zise ea, venind mai aproape. Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine.

– Mă bucur că n-am fost acolo să-i văd pe patul de moarte. O să mi-i amintesc mereu puternici. De asemenea, sunt recunoscător că n-au fost nevoiți să mă vadă... știi tu. Așa.

Emma înțelese ce încerca să-i spună, cu toate că se îndoia că vorbea serios. L-ar fi ajutat să aibă o familie iubitoare în jurul lui.

Ducele dădu paharul de vin pe gât, după care îi aruncă o privire.

– Dar părinții tăi? Ai spus că ai plecat de acasă la o vârstă fragedă. Ce s-a întâmplat?

Emma mestecă încet o gură de sendviș.

¹ În original, „mewling jackanapes” – cuvânt provenit din „jack-a-napes” și folosit de William Shakespeare în piesa *Cymbeline* (n.red.)

– Ca de obicei. Prea multă disciplină. Am devenit rebelă. Ne-am spus cuvinte care nu mai pot fi luate înapoi.

– Țsta nu a fost un răspuns, spuse el.

– Ba da. Mi-ai pus o întrebare. Am răspuns. Cu cuvinte.

– Eu ți-am oferit detalii. Vârste, evenimente... *sentimente*. Mi-am deschis sufletul în fața ta.

Emma îi aruncă o privire sceptică.

– Bine, fie. N-am suflet. Dar tot poți să-mi dai mai multe detalii decât atât.

– Drept să-ți spun, e o poveste plictisitoare, iar înainte ca Ash să mai apuce să spună ceva, Emma scoase o bucată de ziar din buzunar. Asta, spre exemplu, chiar este o poveste interesantă: „Monstrul cu pelerină amenință Mayfair”.

– Pare o prostie, zise el.

– Mie mi s-a părut că sună interesant. Își dresе glasul și începu să citească cu voce tare: „Pentru a doua oară în ultimele două săptămâni, un spectru terifiant a provocat haos și teroare în cartierul Mayfair. Strigoiul este descris ca o prezență înaltă, subțire, îmbrăcată în negru, cu cizme elegante și cu joben tras pe frunte, cu gulerul de la pelerină ridicat. Subsemnatul a intervievat un biet om care se jură că a văzut monstrul în parcul St. James, joia trecută. Iar seara trecută, mai mulți martori care locuiesc lângă Shepherd Market ne-au povestit despre un demon cu o față hidoasă și un mârăit sălbatic, care mișună noaptea pe alei. Apariția a amenințat mai multe suflete, printre care și trei băieți nevinovați, înainte de a dispărea în noapte. Mamele sunt sfătuite să-și țină copiii aproape, înainte ca Monstrul din Mayfair să iasă din nou la atac”. Ei bine, ce părere ai?

– Niște mizerii senzaționaliste.

– Mi s-a părut un articol grăitor, zise ea, împăturind bucata de ziar. Ai idea cine ar putea fi acest „monstru”?

Ash nu spuse nimic.

– Ce coincidență! Pentru că și noi am fost în parcul St. James săptămâna trecută. Și știu că tu ai un joben și o mantie neagră. Dar nu te cred în stare să terorizezi băieți nevinovați.

Ducele pufni.

– Da, cum să nu, băieți nevinovați. Netrebnicii aceia atacaseră o vânzătoare de flori ca să-i ia banii. Au primit ce-au meritat.

Emma zâmbi.

– Știi, în sinea ta, bănuiam că ești un om bun. Chiar dacă foarte, foarte, foarte adânc în sinea ta. Într-o peșteră nesfârșită. Sub un vulcan.

Bărbatul acela era mai mult decât se dădea a fi. Mai mult decât îl vedeau ceilalți. Era amuzant, răbdător, pasional. Calități care i se păreau atât de atrăgătoare.

– Vino încoace, Nădragi.

În cele din urmă, se auzi un foșnet în spatele grilajului.

– Șttt, șopti el, după care luă o bucățică de somon din sendviș și se întinse spre felină, oferindu-i o tentație irezistibilă. Hai odată, sperietoare miorlăitoare, zise el. Hai la masă.

Cu un șir continuu de insulte rostite în șoapte, înșelătoare, reuși să ademenească pisica din șemineu. Emma nu făcu nici o mișcare, ca să nu sperie creatura.

– Așa, șopti el, trăgându-și mâna mai aproape, atrăgând pisica în capcană. În cele din urmă, îl lăsă pe Nădragi să prindă momeala. Pisica înfometată se năpusti asupra sendvișului cu mușcături lacome. Al meu ești.

Reușise să facă mica bestie să-i mănânce din palmă.

Monstrul din Mayfair, în carne și oase.

În timp ce Nădragi mânca din mâna lui, cu cealaltă mână îl prinse de ceafă. Luă creatura pe sus și o aruncă cu tot cu sendviș în cufăr, legându-l strâns. Nădragi nici nu apucă să scoată vreun sunet.

Apoi se ridică în picioare și se șterse pe mâini înainte să o ajute pe Emma să se ridice de jos.

– O să chem un servitor să strângă tava și să pună pisica asta blestemată sub cheie, lanțuri și pază. După care o să mă duc în camera mea, o să-mi schimb cămașa și o să mă curăț de funingine. În total, estimez că nu-mi va lua mai mult de trei minute, zise el, uitându-se lung la ea. Ai doar trei minute la dispoziție.

– Pentru ce?

– Ca să te pregătești. Înainte să vin în camera ta și să te arunc pe pat.

– Ah.

Ash se îndreptă ușor spre clopoțel.

– Grăbește-te, Emma. Mai ai doar două minute și jumătate.

Emma își simți gura uscată.

După care se întoarse și o luă la fugă.

Capitolul 11

Emma nu se mai obosi să-și ia pantofii. Alergă în ciorapi pe scări, prinzându-și faldurile rochiei în ambele mâini ca să nu se împiedice.

Când ajunse în apartamentul ei, o alungă pe servitoare și merse direct în dormitor. Începu să se dezbrace cu o mână și să stingă lumânările cu degetele umede cu cealaltă, lăsând doar lumina slabă din șemineu. În continuare nu vedea de ce ducele insistă să o viziteze pe întuneric, dar nu voia să irosească timpul certându-se.

Nu în seara asta.

De-abia reușise să-și slăbească corsajul când Ash deschise ușa.

De data aceasta nu se mai obosi să bată sau să o salute în vreun fel. Exact cum o avertizase.

Se îndreptă spre ea, o apucă de talie, o luă pe sus și o aruncă pe pat.

Emma rămase fără suflu. Când reuși să-și vină, încercă să-și desfacă nasturii ca să continue să se dezbrace.

– Nu te obosi, spuse el, cu o voce poruncitoare.

Prea bine.

Nu și-ar fi închipuit niciodată că un astfel de comportament dur, sec avea să i se pară seducător... dar exact asta se întâmplă. Dumnezeu, și încă cum. Știa că era capabil de răbdare și blândețe. O demonstrase în bibliotecă, cu pisica. Gândul acela o făcu să se simtă în siguranță, chiar dacă pe moment se simțea copleșită de situație. În plus, știa din experiență că ducele era gata să se oprească de îndată ce avea să simtă cel mai mic disconfort din partea ei.

Doar că nu voia să se oprească.

Îl văzu acolo, la picioarele patului, o siluetă întunecată, desfăcându-și pantalonii.

Când se așeză lângă ea pe pat, Emma deja gâfâia de plăcere.

Îi încăleacă soldurile și îi trase în jos corsajul. Auzi cusăturile rupându-se. Nu conta, avea să le repare mâine. Înainte să apuce să se gândească dacă avea atât de culoare potrivită, Ash îi dezveli sânii

și îi prinse în palme, mângâindu-i. Emma se înfioră de plăcere. Sfârcurile se treziră la viață, iar degetele lui le găsiră imediat. În timp ce continuă să îi mângâie vârfurile acelea sensibile, Emma se zvârcoli sub atingerea lui magică.

— Îți place, zise el pe un ton arogant și, totuși, întrebător.

Emma încuviință din cap, după care își dădu seama că probabil că nu avea să o vadă în întuneric.

— Da.

— Și asta?

Îi strânse ușor sfârcul între degete, iar Emma de-abia reuși să-și adune gândurile înainte de a putea răspunde.

— Da.

— Voiam doar să mă asigur. Înainte să fac asta.

— Ce?

Îi apucă sânul în palmă și îl ridică ușor. Îi simți limba umedă pe sfârcul fierbinte.

O linsese.

Senzația aceea o făcu să tresară.

— Credeam că ai o regulă, zise ea. Fără sărutări.

— Nu te-am sărutat. Vreau să te ling. Și simți din nou limba lui seducătoare învârtindu-se în cercuri minunate. Și să te sug, șopti el, după care îi prinse sfârcul în gură, trăgând fără milă.

Ema strigă de plăcere. Îl prinse instinctiv de umeri, amintindu-și prea târziu că nu voia să fie atins.

El se ridică, îi prinse mâinile și le împinse în saltea de ambele părți ale capului.

— Am discutat despre asta.

— Știu. Îmi pare rău, am uitat. Nu mai pot gândi când mă atingi în felul ăsta. Sau când mă atingi cum o faci acum.

Felul poruncitor în care o apucase de încheietura mâinii o stârni-se și mai tare. Își simți pulsul în palma lui, iar bătăile inimii îi răsunau în urechi.

— Ai face bine să nu mai uiți, spuse el cu voce joasă, senzuală. Sau o să fiu nevoit să te leg de pat.

La auzul cuvintelor lui, Emma simți cum i se contractă mușchii intimi.

— Asta se vrea a fi o amenințare? Pentru că... nu-mi displace deloc ideea.

– Chiar așa?

Emma își linse buza de jos.

– E evident că ești foarte iscusit. Iar în întunericul ăsta... totul mi se pare atât de senzual. Ca un vis erotic dintr-o noapte caldă de vară.

– La asta visezi tu? Să fii pipăită de un străin în noapte?

– Poate? reuși Emma să răspundă.

Urmară câteva clipe de tăcere, greu de suportat.

– Ești incredibilă.

Emma nu avea de unde să știe dacă vorbele lui se voiau a fi un compliment sau un reproș. Nu mai apucă să întrebe. Ash îi eliberează încheieturile și se mută între picioare ei, ridicându-i fusta și jupa până în talie.

Începu să o atingă cu degetele, arătându-se mulțumit.

– Deja ești udă pentru mine.

Podul palmei lui se apăsă pe muntele lui Venus. Emma încercă din răputeri să rămână nemișcată. Nu era deloc ușor. Dar știa că, dacă el se oprea acum, avea să moară de frustrare. Degetele lui continuă să o pătrundă, tot mai adânc. Dumnezeu! Poate că avea să moară nu de frustrare, ci de extaz.

În loc să se întindă peste ea, Ash se așează sprijinindu-se în cot. Îi simți din nou limba. Dar, de data aceasta, nu pe sfârcul ei.

Acolo.

Deja nu se mai putu abține. Trupul ei se convulsionă de plăcere, arcuindu-și spatele sub gura lui. El o linse din nou și din nou, purtând-o pe culmi noi de extaz cu atingerea limbii sale. În tot acest timp, continuă să o pătrundă cu degetele, până ce atinse un loc adânc în interiorul ei, care o făcu să-și prindă în pumni așternuturile.

Emma nu știa cât mai putea suporta. Dar chiar și dacă ar fi vrut să-l implore să îi fie milă de ea, ce ar fi putut să strige? Duce? Ashbury? Nu. Nici gând. Astfel de momente intime cereau o adresare intimă, dar știa ce avea să pățească dacă ar fi încercat să-i spună „dragă” sau „dragule” sau „îngeraș”.

Nu, nu avea de gând să cerșească milă, ci se lăsă pradă plăcerii, permițându-i să o aducă aproape în pragul nebuniei cu fiecare mișcare a limbii lui.

– Nu te opri, șopti ea.

„Nu te opri.”

De parcă într-adevăr avea nevoie ca ea să-i spună asta.

Ash nu s-ar fi oprit pentru nimic în lume. Nici măcar pentru o mătă nebună. Ar fi putut să vină peste ei însăși regina că tot nu și-ar fi ridicat capul de la sarcina sa.

Era atât de aproape. O simțea. O gusta. Și oricât de mult avea ea nevoie de asta, el avea și mai multă nevoie să o vadă în extaz.

Fusese întotdeauna o plăcere deosebită pentru el să poată să îi ofere femeii orgasm. Cu majoritatea femeilor cu care fusese, chiar dacă nu era loc de vreo afecțiune profundă, climaxul presupunea mai mult decât o limbă și degete pricepute. Era nevoie de apropiere, de încredere. De intimitate. Când simțea o femeie în extaz sub mâna, gura sau corpul lui... da, bineînțeles, îl făcea să se simtă ca un rege, dar la fel de bine îl făcea să se simtă conectat. Uman.

Acum era un monstru.

Până și în articolul din *Prattler* fusese numit astfel.

Ash se așteptase, ba chiar se temuse, că nu va avea să mai cunoască niciodată încrederea intimă a unei femei. Nu astfel. Ce femeie ar fi putut să accepte chipul acela înfricoșător, respingător între picioarele ei?

Dar se pare că Emma era dispusă să o facă. Avea să decidă mai târziu dacă asta o făcea o nebună sau o nechibzuită. Ambele, probabil. La urma urmei, reușise să o convingă să îl ia de bărbat.

O simți arcuindu-și șoldurile și începu să-i călărească limba într-un ritm haotic, gonind spre culmile plăcerii. Dulceața aceea minunată îl făcu și pe el să suspine de extaz. Bărbăția lui deja stătea să erupă.

„Acum. Te implor, acum.”

În clipa aceea Emma țipă de plăcere și el îi simțit trupul cutremurându-se în extaz. Căldura umedă a sexului ei se strânse în jurul degetelor lui. Savură fiecare tresărire, fiecare suspin erotic.

Când corpul ei se relaxă, își scoase degetele și îi mângâie miezul catifelat cu bărbăția lui. Ea își deschise coapsele, iar Ash îngenunche între ele, prinzându-i picioarele în jurul șoldurilor sale. Își luă mădu-larul în mână, îi aduse vârful aproape de deschizătura ei, își încordă coapsele... și o pătrunse.

Era în ea. În ea. Dumnezeuule, o pătrunse atât de adânc și tot ar fi vrut mai mult.

Nu se mai putu abține și gemu.

Continua să o pătrundă și o simți strângându-se în jurul lui, fierbinte. Spera că ea pătimise tot ce avusese de pățimit noaptea trecută, pentru că deja nu mai putea să fie blând cu ea. Împinse și mai adânc, hotărât să o pătrundă pe de-a-ntregul, să o simtă încordându-se în jurul lui. Emma își arcui spatele, ridicându-și șoldurile spre pelvisul lui.

– Da, așa, șopti el printre suspine. Așa.

Minunat. Atât de minunat.

Rămase în genunchi, ținând-o strâns de șolduri, fără să se oprească. În lumina slabă a focului din șemineu, îi zări sâni, tresărind la fiecare mișcare. Dumnezeu, ar fi dat orice să vadă sâni aceea în lumina zilei. Sfârcurile. Să le vadă, să le simtă, să le atingă cu vârful degetelor, cu limba. Să îi mângâie cu obrazul.

Dar, oricât de mult și-ar fi dorit să le vadă, Ash trebuia să admită că era la fel de plăcut să și-i imagineze. Dumnezeu, cât era de plăcut. Era la fel ca în tinerețe, când trebuia să se descurce cu mâna și cu simpla sa imaginație. Doar că nu era singur cu mâna lui rănită, iar imaginația lui nu fusese niciodată atât de senzuală. Femeia aceea nu era o fantezie, era din carne și oase. Avea forme, căldură și miros.

Avea un nume.

– Emma.

Îi rosti numele și o simți strângându-se în jurul mădularului său.

Așa că o făcu din nou.

– Emma. Simți fiori de plăcere în tot corpul și rosti din nou, scrâșnind din dinții: Emma.

După aceea, cuvintele îl părăsiră. Îi strânse fundul între palme și o pătrunse cu patos, tot mai repede, în căutarea extazului.

Câteva clipe mai târziu, ajunse acolo și o umplu cu sămânța lui. Șoldurile i se zguduiră violent. Extazul nu părea să se mai oprească. Și totuși, nu părea să fie îndeajuns.

Se prăbuși pe pat lângă ea, slăbit și golit. Dacă ar fi știut că asta însemna să ai o soție, s-ar fi căsătorit cu mulți ani în urmă.

Doar că asta ar fi însemnat să-și fi luat o altă soție și ceva îi spunea că astfel de soții nu creșteau pe toate drumurile.

Își întoarse capul spre ea în întuneric.

– De unde naiba ai apărut?

– Din Hertfordshire, răspunse ea după câteva clipe de tăcere. Ash izbucni în răs.

– Trebuie să-mi dai un nume pentru tine, spuse ea. Dacă o să continuăm așa, o să am nevoie să te strig cumva și nu cred că vrei să-ți spun „fluturaș”.

– Ia încearcă, florico, zise el, ridicându-se în fund. Dacă vrei neapărat să-mi spui cumva, poți să-mi spui Ash. Așa îmi zic prietenii.

„Mă rog, așa îmi ziceau pe vremuri, când aveam prieteni.”

Întinse mâna după pantaloni.

– Doar nu ai de gând să pleci, spuse ea. După tot ce s-a întâmplat între noi?

Satisfacția ei evidentă îl unse pe suflet, dar nici în ruptul capului nu avea de gând să rămână peste noapte. Nu avea de gând să o lase să se trezească lângă el în lumina zilei, la doar câțiva centimetri de chipul lui hidos, ca să nu mai vorbim de cicatricile de pe gât, piept, umăr.

Nu acum, nu încă. Poate niciodată.

Ar avea impresia că se trezise într-un coșmar. Avea să fugă de el. Să dea buzna din cameră. Pătimise el mai rău. Nu-și putea asuma un astfel de risc, nu înainte de a o ști gravidă. Și odată ce urma să rămână gravidă, fiecare avea să o ia pe drumul lui.

Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Ieși din cameră, de-abia ținându-se pe picioare și se prăbuși lângă ușă.

„Dă, Doamne, să fie fertilă, altfel nu știu ce-o să se aleagă de mine.”

Capitolul 12

Luă din nou străzile la pas în noaptea aceea, dar cu o altă stare de spirit.

Ash nu mai era bărbatul care mergea ascuns pe aleile întunecate. În seara asta, era atât de încântat, parcă țopăia de fericire. Zburda.

Nu-i mai sări în cale nici o scursură umană dezgustătoare.

Nu mai era măcinat de frustrările acelea sexuale care îl făceau irascibil.

Se simțea aproape... om din nou.

Ba chiar traversă o piață deschisă.

– Hei! strigă cineva. Monstrul din Mayfair!

Și, într-o clipită, buna dispoziție a lui Ash se risipi ca fumul. Își aminti că nu mai era om.

Zări o siluetă slăbănoagă îndreptându-se spre el. Ash își împinse jobenul pe spate, dezvăluindu-și chipul încruntat. Copiii fugeau întotdeauna speriați.

Pentru că, într-adevăr, cel care se apropie de el era un copil. Unul care nu se ferea să spună ce-i venea în minte.

– La naiba! exclamă băiatul. Ești atât de înspăimântător și de urât, exact cum spune în ziare.

– Chiar așa? Și au scris în ziare și despre asta? zise Ash arătându-i bastonul. Du-te acasă. Te așteptă doica.

Îi întoarse spatele și își văzu de drum, dar băiatul veni după el.

– Te-am văzut în grajdurile de pe Marleybone, strigă băiatul după el, de parcă erau doi vechi prieteni, la un pahar de vorbă. Tu ești cel care i-a venit de hac bețivului, nu-i așa? Ăla care își bătea nevasta, mai ții minte?

Bineînțeles că ținea minte. Se întâmplase în urmă cu două zile.

– Ai fost incredibil, zise puștanul, reușind să-l prindă din urmă. Grozav. Și am auzit și de tâlharii din St James. Toată Londra știe.

Ash încercă să se liniștească. Nu avea de gând să cadă în capcana lui. „Dacă îl ignori, o să dispară”, își spuse el. „Ca o durere de cap.”

– Încotro mergem în seara asta? întrebă băiatul.

„Mergem?”

Deja era prea de tot.

Ash se opri în mijlocul pieței pustii.

– Ce vrei?

Băiatul își scărpină urechea, ridicând din umeri.

– Vreau să mă uit la tine când te mai iei la hartă cu cineva. Vreau să te văd dându-i unui neisprăvit pe cocoașă.

– Prea bine, zise el, împungându-l pe băiat cu bastonul cu nasul în tufişuri. Mulțumit?

Câteva zile mai târziu, Emma se opri în fața unei case din piatră albă și ferestre cu cornișe, în Bloom Square. Chiar dacă fusese o călătorie scurtă, simțea că își pierduse curajul undeva pe la jumătatea drumului.

Știa că trebuia să-și depășească emoțiile. Trebuia să înceapă să-și câștige locul în societate și ar fi fost o adevărată pierdere de timp să îl roage pe duce să o scoată în oraș. Dacă voia să se asigure că Davina avea să primească permisiunea din partea tatălui ei să o viziteze în Swanlea, Emma nu avea încotro decât să se împrietenească cu doamnele din înalta societate, și nu în calitate de croitoreasă, ci ca egalul lor. Astăzi avea să fie un prim pas important.

Citi din nou invitația.

Pentru noua ducesă Ashbury

*Bun venit în Bloom Square! În fiecare joi,
prietenele mele sunt invitate la ceai. Sper să ni te alături.*

Lady Penelope Champion

P.S. Te avertizez. Nu suntem deloc ca alte doamne.

Acel ultim rând îi dăduse speranțe. Și curaj să bată la ușă.

– Ai venit! o întâmpină la intrare o tânără, cu părul blond și obraji rozalii. Nici nu apucă să închidă bine ușa și veni să o sărute pe obraz. Eu sunt Penny.

– Penny?

– Ah, da. Ar fi trebuit să-ți spun mai devreme. Mă numesc Penelope, dar mi se pare așa un nume lung, nu crezi?

Emma o privi uluită. Acea era Lady Penelope Champion? Și venea să deschidă chiar ea ușa, întâmpinându-și oaspeții perfect necunoscuți cu sărutări pe obraz? Se părea că invitația ei nu exagerase deloc. Chiar nu erau deloc ca alte doamne.

Emma făcu o reverență, probabil mai joasă decât s-ar cuveni pentru o ducesă. Dar era un gest înrădăcinat în ea.

– Îmi pare bine să te cunosc.

– Și mie. Toate ardem de nerăbdare să te cunoaștem.

Lady Penelope o luă pe Emma de mână și o duse în salon. Camera era ticsită de mai multe piese de mobilier cu siguranță valoros, dar care păreau că văzuseră și zile mai bune.

– Aceasta este domnișoara Teague, spuse ea, făcându-i semn spre o tânără roșcovană, cu fața presărată cu pistrui... și cu o pudră albă, care semăna cu făina. Nicola locuiește în zona de sud a pieței.

– În zona mai puțin elegantă, zise Nicola.

– În zona mai interesantă, o corectă Lady Penny. Unde locuiesc toți artiștii scandalosi și oamenii de știință nebuni.

– Tata a fost unul dintre acei oameni de știință, Excelență.

– N-o asculta. Și ea e tot om de știință.

– Mulțumesc, Penny, spuse Nicola. Cred.

– Și aceasta este domnișoara Alexandra Mountbatten, zise Penny, făcându-i cunoștință cu cea de-a treia tânără din salon.

Domnișoara Mountbatten era mică de statură și îmbrăcată cu o rochie cenușie banală de serj, dar era o apariție uluitoare, datorită părului ei prins într-un coc superb, de un negru ca obsidianul.

– Alex vinde timpul, spuse Lady Penelope.

– Poftim? întrebă Emma, nedumerită.

– Îmi câștig existența vânzând ceasuri, îi explică ea, cu o reverență adâncă. Îmi face deosebită plăcere să ne cunoaștem, Excelență.

– Hai să ne așezăm, le îndemnă Penny.

Emma făcu întocmai, așezându-se pe scaunul indicat, un jilț sculptat care probabil că fusese salvat din vreun castel francez, poate chiar de palatul regal. Cu toate acestea, tapițeria părea ponosită, chiar tăiată pe alocuri, și vatelina se ițea ici-colo.

Auzi un behăit venind din spatele casei.

– Oh, e Gălbenele, zise Penny luând ceainicul. N-o băga în seamă.

– Gălbenele?

– Capra, explică Nicola.

– E îndrăgostită nebunește de Angus și e foarte supărată că am băgat-o în carantină. E puțin bolnavă.

– Deci ai două capre?

– Oh, nu. Angus este un vițel din rasa Highland. Nu ar trebui să-i încurajez, dar sunt animale de turmă. Au nevoie de un tovarăș. Vrei lapte și zahăr în ceai?

– Da, te rog, din amândouă, răspunse Emma, năucă.

Nicolei i se făcu milă de ea și îi explică:

– Lui Penny îi place să îngrijească animalele rănite. Le ia acasă, aparent pentru a le vindeca, și apoi nu le mai dă drumul.

– Nu-i adevărat, obiectă Penny. Uneori le dau drumul.

– O singură dată, interveni Alexandra. O singură dată ai lăsat un animal să plece. Dar hai să încercăm să purtăm o conversație normală, măcar câteva minute. În caz contrar, o s-o băgăm în sperieți pe ducasă.

– Nu, deloc, le asigură Emma. Îmi pare bine să fiu aici. Putea să meargă în altă zi în vizită la alte doamne elegante, cu nasul pe sus. Cum de ai știut să mă inviți?

– Ah, este o piață mică. S-a dus vestea. Bucătăreasa îi spune negustorului, acesta îi povestește servitoarei din vecini... și așa mai departe, zise ea, oferindu-i o ceașcă de ceai. E adevărat că, până săptămâna trecută, ai fost croitoreasă?

„Dumnezeule”, își spuse Emma, necăjită. La urma urmei, se aștepta ca lumea să afle.

Penny își prinse mâinile în poală și o întrebă:

– Spune-ne totul. Cum v-ați cunoscut? A fost romantic?

– Nu știu dacă aș numi totul „romantic”.

De fapt, fusese orice altceva, numai romantic nu.

– Ei bine, mi se pare un lucru extraordinar ca un duce să se însoare cu o croitoreasă. E ca într-o poveste, nu-i așa? Sunt sigură că s-a îndrăgostit până peste cap de tine.

Adevărul era cu totul altul. Dar cum să le spună că o alesese din simplul fapt că ea fusese primul pântec convenabil care îi călcase pragul casei?

Din fericire, nu mai apucă să spună nimic pentru că un ghemotoc de ace apăru din senin dintr-un coș, luând-o la sănătoasa.

– Acela e cumva un arici?

– Da, zise Penny, în șoaptă, dar sărmanul de el e atât de timid. Știi, a avut o copilărie grea. Ia un biscuit, te rog. Nicola i-a făcut. Sunt minunați.

Emma luă un biscuit și mușcă din el. Renunță să mai încerce să înțeleagă ce se petrecea în casa aceea. Viața alături de Penelope părea o adevărată aventură și era gata să i se alăture.

Dumnezeule! Biscuiții aceia chiar erau delicioși, simți cum i se topesc în gură.

– Te rog să nu crezi că suntem bârfitoare, zise domnișoara Mountbatten, Alexandra, parcă? Penny e doar curioasă. N-o să mai spunem nimănui.

– Asta pentru că nu prea vorbim cu nimeni, spuse Nicola. Noi trei suntem un grup restrâns.

Penny zâmbi și o luă pe Emma de mână.

– Dar mai avem loc pentru un al patrulea membru, desigur.

– În cazul ăsta... Emma își mestecă ultima îmbucătură și luă o gură de ceai. Pot să fiu sinceră și să vă cer un sfat?

Penny, Alexandra și Nicola se dădură imediat mai aproape.

– Este vorba despre... începu ea, dar își pierdu curajul. E vorba despre motanul meu. L-am luat de pe străzi și nu are un nume frumos. Vreți să mă ajutați cu câteva variante?

„Ash.” Așa îi spuneau prietenii, zisese el. Se bucura știind că fusese inclusă în cercul acela restrâns, dar Emma parcă nu era sigură că voia să-i spună așa. Pentru un bărbat care supraviețuise unor arsuri atât de grave, Ash¹ părea de-a dreptul ironic. Mai mult decât atât, i se prea crud.

În plus, se distra atât de bine cu celelalte cuvinte de alint.

Trebuia să-l facă să iasă din izolare. Să-i câștige respectul. Speră ca norocul să fie de partea ei și să rămână curând însărcinată, dar oare avea să se întâmple îndeajuns de repede cât să o ajute pe Davina? Puțin probabil. Nu avea încotro, trebuie să-l convingă să se răzgândească.

După prima lor noapte împreună, prima lor noapte împreună încununată cu succes, Ash depusese toate eforturile ca să îi ofere plăcere. Un bărbat care se îngrijea atât de satisfacția ei în pat putea fi convins să-i facă pe plac și în afara lui, nu-i așa? Adevărul era că începuse să țină la el, chiar dacă nu-și dorea să o facă.

¹ În limba engleză, *ash* înseamnă „cenușă”.

– Dacă despre asta e vorba, poți să fii sigură că ai venit la locul potrivit, spuse Penny.

Nicola luă un creion mic din carnetelul care îi atârna la gât de un lanț de argint.

– Fac eu lista.

– Trebuie să fie ceva afectuos, spuse Emma. Pentru motanul meu. E cumva temător și înțepat, și nu reușesc să-l fac să se apropie de mine.

– Ei bine, dacă vrei un nume de alint, avem o mulțime de variante, zise Penny. Câțeluș, pisoiaș, purceluș, căluț, căprioară, vițeluș, mormoloc...

Alexandra își duse ceașcă la gură.

– Vai de mine. N-o să-i mai tacă gura.

– Și asta e doar începutul, continuă Penny. Putem să mergem de varianta de păsări. Rățușcă, vulturaș, găscan, lebăduță, curcănaș...

Nicola ridică privirea din carnetel.

– Curcănaș?

– Un pui de curcă, nou-nouț.

Emma începu să rădă.

– Oricât de mult mi-ar plăcea să-i spun curcănaș, cred că până acum preferatele mele sunt mormoloc, rățușcă și purceluș.

– Eu ți-aș sugera câteva denumiri astronomice, spuse Alexandra. Steluță, rază de lună, rază de soare...

– Oh, Dumnezeule! Emma deja putea să-și imagineze cum ar fi reacționat ducele dacă ar fi încercat să-i spună „Steluță”. Minunat. Nicola, tu ce crezi?

– Nu știu. Sincer, eu sunt mai tot timpul înconjurată de instrumente și de pârghii. Nu mă pricep la nume de animale, zise ea, îndreptându-și privirea spre biscuiți. Presupun că poți opta oricând pentru varianta unor dulcegării. Dulceață, bombonică.

– Mi-e teamă că pe acestea deja le-am încercat.

– Acadea? sugeră ea, cu inocență.

După câteva clipe de tăcere, celelalte trei izbucniră în râs.

– Dumnezeule, zise Alexandra, ștergându-și lacrimile.

Nicola se uită lung la ele.

– De ce râdeți?

– Nu contează, spuse Emma. Chiar ai o minte sclipitoare. Chiar te rog să treci acadea pe listă.

Pact cu ducesa

O jumătate de oră mai târziu, plecă de la Lady Penelope Champion cu o cutie de biscuiți și cu o listă lungă de săgeți verbale. Spera ca măcar ele să o ajute să îi străpungă armură. Știa prea bine că nu avea rost să țintească spre inima lui.

Penny o îmbrățișă de rămas-bun.

– Nu te descuraja cu motanul tău. Creaturile la care ajungi cel mai greu devin, în cele din urmă, cei mai iubitori tovarăși.

Emma simți împunsătura ironiei. Nu se îndoia cătuși de puțin de abilitatea lui Penny de a îmblânzi nu numai pisicile, ci și cățelei și caprele, și vițeei din rasa Highland, ba chiar și aricii traumatizați.

Dar ducele cu care alesese ea să se căsătorească era o creatură cu totul diferită.

Capitolul 13

Poc!

Ash ridică privirea din registrul de contabilitate.

„Ignoră-i”, își spuse el. Doamna Norton avea să vadă despre ce era vorba. „Nu este problema ta.”

Dar când își îndreaptă din nou atenția spre registre, își dădu seama că îi era imposibil să se concentreze. Se ridică de la birou și ieși cu pași mari din cameră.

Dacă avusese vreodată capacitatea de a ignora zgomotele puternice, totul se schimbase după Waterloo.

După câteva cercetări tensionate, descoperi sursa agitației. Un obiect de alamă căzut pe jos. Nimic ieșit din comun, la prima vedere. Dar restul tabloului îl luă pe nepregătite: soția sa, cocoțată pe o scară, atârănând de tija de la perdea, la câțiva metri deasupra podelei.

Emma întoarse capul spre el.

– Ah, bună.

– Ce crezi că faci?

– Încerc să dau jos draperiile.

– De una singură? zise el, îndreptându-se spre ea și apucând scară.

Cineva ar fi trebuit să stea cu ea, în caz că aluneca de pe scară.

– Îmi pare rău dacă te-am speriat. Mi-a scăpat din mână rozeta.

Îi scăpase din mână rozeta. La naiba! Ash simțea că îi scapă furia de sub control.

– De vreme ce se pare că trebuie să-ți reamintesc, ești ducasă. Nu un acrobat de circ sau o veveriță.

Ea scoase un sunet de indiferență.

– E o scară, nu un trapez, răspunse ea. Și am pus frâna la roți. Crede-mă, știu ce fac.

– Da, dar se pare că nu știi că asta e treabă de servitori, zise el, apucând bine scara. Dacă avea să insiste să-și riște gâtul, se simțea îndreptățit să o certe. Hai, dă-te jos.

— Vreau să termin ce-am început. Altfel, toată munca mea va fi în van.

— Fie, spuse el cu un ton plictisit. Nu e ca și cum aș avea altceva mai bun de făcut. Oricum mă plictiseam analizând registrele domeniilor din întreaga țară. Încercând să vin cu idei de îmbunătățire. Văzând de bunăstarea a mii și mii de chiriași.

— Mai durează un minut.

— Bine, fie, zise el înclinând capul. Dar, drept pedeapsă, să știi că o să mă uit sub fusta ta tot timpul.

Din păcate, nu putea să vadă prea multe, doar o pereche de picioare zvelte care dispăreau într-un nor de jupe, dar până și asta reuși să-l incite. Ciorapii ei erau din lână tricotată. Simpli, inocenți. Incredibil de senzuali.

— Gata, zise ea.

O cascadă de catifea albastră alunecă pe podea. Camera fu inundată de lumina soarelui.

Ash își zări reflexia în fereastră. Ce imagine! Emma, coborând din ceruri pe un nor de catifea, și el, monstrul care o pândea.

Când puse piciorul pe ultima treaptă, o apucă de după talie, ca să o ajute să coboare. O cuprinse cu o plăcere deplină. Din păcate, o clipă mai târziu, picioarele ei atinseră podeaua.

Ash făcu câțiva pași în spate înainte ca ea să se întoarcă spre el. Era prea multă lumină și ea era prea aproape. Nu voia să o sperie.

Emma își scutură mâinile de praf.

— Ah, e mult mai bine așa.

— Ba nu. Nu înțeleg ce ai împotriva draperiilor.

— Pentru început, casa asta e ca o grotă. Nu putem să trăim în întuneric.

— Mie îmi place întunericul.

— Nu este bine să lucrezi și să citești în lumină slabă. O să orbești.

— Hm. Dacă după cât am băut în adolescență și după ce mi-a explodat un proiectil în față, tot n-am ajuns să orbesc... mă îndoiesc sincer.

— Ei bine, eu nu mă îndoiesc. Chiar asta se întâmplă. Am văzut atâtea croitorese cu probleme de vedere după ani întregi de muncă în lumină slabă. Nici măcar eu nu pot să citesc mai mult de o oră pe zi și am făcut asta doar șase ani.

Cuvintele ei îl afectară mai mult decât s-ar fi așteptat. Ar fi vrut să o strângă în brațe, să o țină la piept pentru totdeauna, pentru ca nimic să nu o mai rănească sau să o mai sperie vreodată.

— În orice caz, sunt niște țesături minunate, zise ea, aplecându-se spre draperiile de la picioarele ei. Aș putea face altceva din catifeaua asta.

— Nici gând, zise el, punând piciorul în prag la modul propriu. Își înfipse piciorul în catifeaua albastră de pe podea. Nici să nu aud. Îți interzic să faci asta.

— Poftim? Nici nu știi ce vreau să fac.

— Ba da, știu. Ți-a venit o idee stupidă să-ți faci o rochie din draperiile astea. Îți interzic.

— Dar... bolborosi ea, rumenă în obraji.

— Nu uita că ești ducesă, zise el. Treaba ta este să-ți cumperi rochii. Să le ceri servitorilor să se cațăre pe scări. M-ai înțeles?

Soția aceasta a lui era prea atentă la economie. Nevoia o învățase, desigur. Aș putea să înțeleagă asta. Într-o oarecare măsură era chiar de admirat. Nici lui nu-i plăcea să irosească. Cu toate acestea, Emma era acum în grija lui și nu avea de gând să o lase pe mama moștenitorului său să se zgârcească.

Nu era chip să îl convingă să o lase să umble îmbrăcată în draperii.

— Măine îți vei comanda o garderobă completă. Voi avea grijă să ai linii de credit la cele mai bune magazine de pe Bond Street.

— Doamna Bissette deține cel mai bun atelier de croitorie din oraș, singurul în care aș îndrăzni să intru fără să mă simt ca o adevărată impostoare. Dar cum aș putea să mă întorc acolo în calitate de client, la doar câteva săptămâni după ce am renunțat la locul meu de muncă?

— Asta e partea cea mai bună. Imaginează-ți cât o să fie de invidioasă. Poți să te răzbuni pentru toate dățile în care nu a știut să te aprecieze.

— Sunt sigură că alte femei adoră să se laude. Dar eu n-aș putea să fac niciodată una ca asta. Madame mi-a dat un loc de muncă și am avut multe de învățat de la ea. Și celelalte fete din atelier mi-au fost prietene. Nu vreau să le fac să se simtă prost. În plus, ar fi o risipă de bani să angajez o croitoreasă să-mi facă garderoba, când eu n-am

ce face cu timpul. Știu cele mai noi modele. Am făcut rochii pentru multe doamne elegante.

– Da, zise el, iritat. Știu prea bine asta.

– Bineînțeles că știi asta, zise ea, rușinată. Îmi pare rău. N-am vrut să-ți aduc aminte de domnișoara Worthing. Îmi imaginez cât de mult trebuie să doară când te...

– Mă doare gândul că soția mea umblă îmbrăcată în draperii. N-am de gând să te las să-ți coși singură garderoba, zise el, trăgând de catifea.

Emma trase de celălalt capăt al materialului.

– Credeam că doamnele sunt încurajate să croșeteze, sau greșesc?

– Asta e cu totul altceva, zise el, trăgând cu ambele mâini, făcând-o să se dezechilibreze și să se apropie cu un pas de el. Doamnele respectabile croșetează lucruri *inutile*, de la perne urâte, modele de împletit pe care nu și le dorește nimeni, la acoperitori hidoase pentru scaune. Nu-și folosesc abilitățile ca să facă muncă de rând.

– Dar nu e o muncă de rând. Îmi place să cos când nu sunt nevoită să o fac douăsprezece ore pe zi. Implică atâta creativitate. N-am avut niciodată talent la muzică sau la pictură, dar la asta chiar mă pricep, zise ea, înfigându-și degetele în material și smucind cu putere.

Cu o mișcare scurtă din încheietură, Ash înfășură materialul în jurul antebrațului stâng, la fel cum ar fi făcut cu frâiele calului. După care se înfipse în picioare, își îndoi brațul și trase cu putere.

Emma alunecă spre el, iar Ash o prinse în brațe.

În clipa aceea își pierdu șirul gândurilor. Mica întrecere îi priise. Era roșie în obraji, iar de fiecare dată când trăgea aer fi piept, sânii i se ridicau. Ash se văzu nevoit să admită că ar fi arătat minunat într-o rochie de catifea de culoarea safirului.

Cu toate acestea, nici nu se punea problema. Emma nu avea să-și sacrifice plăcerea de a *citi*, în favoarea cusutului propriilor rochii. Ar fi preferat să o lase să umble goală înainte de a-i permite să facă una ca asta.

La naiba! Acum și-o imagina goală.

– Ascultă-mă. Știu foarte bine că poți să coși o rochie. Nu te-aș lăsa s-o faci nici dacă ai fi cea mai bună croitoreasă din Anglia, zise el, întorcându-i palma în sus, de parcă ar fi vrut să-i citească viitorul. Își trecu deliberat degetul mare peste bătăturile de pe vârfurile

degetelor ei, zăbovind asupra fiecărei dovezi a muncii grădinarului să le mai vâd.

Emma rămase câteva clipe în tăcere.

– Sunt șocată să văd atâta grijă din partea ta.

– Nu este vorba despre grijă.

– Și atunci?

– Nu știu, e... altceva. Orice altceva. Faptul că și-o imagina goală era ceva firesc. Era de datoria lui să o protejeze. Dar grija prea mare ar fi fost o dovadă de prostie. Nu știu. Nu sunt un dicționar.

Emma îi aruncă o privire sceptică, dar afectuoasă. O privire de soție.

– Nu, nu ești un dicționar. Ești un bărbat adevărat.

Ash simți că inima i-o ia la goană.

„Un bărbat”, spusese ea. Nu un titlu. Nu o avere. Nu un monstru acoperit de cicatrici. Nu avea nici cea mai mică idee cât puteau să însemne cuvintele acelea pentru el.

Emma coborî privirea la palma ei peste mâna lui. Apoi și-o întoarse, astfel încât palmele lor să se apese, iar degetele se împletiră într-o strângere intimă.

Șuvițele de păr care îi încadrau chipul străluceau în lumina soarelui. Ochii aceia negri, mari, erau sinceri. Netemători. Atât de frumoși. Se uită fix în ochii lui, fără să-și mute privirea spre părul aspru sau spre obrazul rănit.

Ce moment frumos!

Înduioșător.

Parcă auzea muzică de orchestră pe fundal.

Cum putuse să fie atât de prost încât să accepte să se ajungă aici? Asemenea lucruri nu puteau să se întâmple. O astfel de apropiere era prea riscantă.

Ash își dresă glasul.

– Să știi... Să știi că nu e o idee bună ce încerci tu să faci.

– Da. Da, desigur. Trebuie să ne luăm precauții, zise ea, eliberându-și mâna din strânsoare. Îmi voi comanda mâine o garderobă nouă.

Ash făcu un pas în spate.

– Nu mâine, peste câteva zile. Mâine vom face o excursie.

– O excursie? Unde?

— În Swanlea. La viitoarea ta casă. Dar înainte ca Emma să apuce să se entuziasmeze prea tare, Ash ridică o mână. Nu pentru mult timp, doar o după-amiază, cât să încropim o listă cu ce avem de făcut.

Încheiaseră un acord, iar pentru binele amândurora era important să nu se abată de la el.

— Fii gata mâine. Plecăm în zori.

Capitolul 14

– Ah.

Coborând din trăsură, Emma își simți plămânii relaxându-se și răsufă ușurată. Ba chiar își duse mâinile la piept.

– Vai de mine, cât e de frumos!

La picioarele ei se întindea casa de vis. O casă din cărămidă, prevăzută cu suficiente ferestre cât să dea aspectul unei locuințe deschise și prietenoase. O piscină micuță în fața casei oglindea ramurile ulmilor grațioși, de-o parte și de cealaltă a drumului. Spre deosebire de Ashbury House, care era menită să impresioneze sau chiar să intimideze, Swanlea nu era nici prea mare, nici prea modestă. Arăta ca o casă.

– E o casă mai mică, spuse ducele. Are doar douăsprezece camere.

„Doar?” își spuse ea, aruncând o privire către duce.

Jonas, vizitiul, apucă frâiele și plecă cu trăsura.

– Unde se duce? întrebă ea.

– În oraș, să schimbe caii. Dacă vrem să ne întoarcem în seara aceasta, o să avem nevoie de cai odihniți. Deschise ușa cu cheia și îi făcu semn să intre. Casa a stat închisă o vreme. Douăzeci de ani.

– Se vede.

De fapt, locul era aproape gol. Mai rămăseseră doar câteva obiecte de mobilier, câteva scaune împrăștiate pe ici, pe colo, câteva cufere și dulapuri. Tapetul era decojit pe alocuri, iar tencuiala era crăpată. Chiar și așa, Emma era încântată. Auzi podelele vechi scârțâind sub picioarele ei, spunând povești despre copii care se fugăriseră cândva pe scări, despre câini de vânatoare ieșind veseli în întâmpinarea stăpânilor lor iubiți. Blatul de la bucătărie fusese marcat de generații și generații de cuțite, care tăiaseră păsări de vânatoare sau produse de patiserie. Lumina soarelui se strecură prin ferestrele neacoperite.

Emma avu senzația că această casă era fericită să o primească.

„Și eu mă bucur să te cunosc.”

— Aruncă o privire în jur, îi spuse el. Fă o listă cu piesele de mobilier de care ai nevoie, notează ce culori vrei să folosești pentru decor, orice schimbări sau îmbunătățiri pe care vrei să le aduci. Trebuie să facem mai multe reparații. Sunt sigur că nici grădina nu e într-o stare prea bună. Avem un cuplu mai în vârstă care locuiește pe proprietate; se ocupă ei de tot. O să vorbesc să angajeze slujitori și muncitori care să înceapă lucrările.

— Nu cred că o să fie nevoie. Îmi place la nebunie casa asta așa cum e ea. Aș avea nevoie doar de doi, trei servitori. Nu are rost să irosești atâția bani.

— Emma, gândește ca o ducesă. Curățarea, amenajarea și repararea locuinței va duce la angajarea a zeci de oameni, iar mulți dintre ei au nevoie disperată de muncă. Nu e vorba că irosesc bani. Încerc să am grijă de oamenii mei.

— Da, desigur, zise ea, mușcându-și buzele. Nu m-am gândit la asta.

Fără doar și poate, aceasta era calitatea lui cea mai de preț: faptul că se gândea întotdeauna la oamenii care depindeau de el. Altfel, nici măcar nu s-ar fi pus problema să se căsătorească cu Emma. Pentru binele lor voia să capete cât mai curând un moștenitor.

„Te-am avertizat“, ar fi vrut ea să-i spună. „Te-am avertizat că n-o să fiu o ducesă pricepută. Ar fi trebuit să te căsătorești cu o lady, nu cu o croitoreasă care nu știe nimic despre orânduiala lucrurilor în înalta societate.“

Dar ajunsese să fie ducesa lui. Își asumase acest rol și trebuia să facă tot ce-i stătea în putință ca să se achite onorabil de el.

— Foarte bine, spuse ea. Dacă au nevoie de muncă, atunci, să le dăm de lucru. Scoase un carnețel și linse vârful creionului. Voi începe o listă.

Emma petrecu ore întregi mutându-se dintr-o cameră în alta. Îi dădu fiecărei camere un scop. Dormitorul, camera servitoarei, camera de zi. Camera copilului. Făcu o listă de mobilier, vopsea și tapet, notând în carnețel orice fisură sau crăpătură care necesita reparații. Voia să modernizeze băile și bucătăria. Toată lista aceea avea să dea de lucru mai multor oameni. Ieși apoi în grădină, însemnând copacii care trebuiau să fie tăiați și tufișurile ce trebuiau aranjate. Iazul trebuia și el curățat. Grădina de zarzavaturi avea nevoie de o replantare

completă. Și, dacă tot trebuia să le dea oamenilor de lucru, de ce să nu ceară o livadă?

Când termină de făcut lista, se uită după soțul ei. Nu era în casă, dar îl găsi, în cele din urmă, la marginea râului care traversa proprietatea. Își dăduse jos haina și o ținea lejer, cu două degete, peste umăr.

— Aici erai, iepuraș. Te-am căutat peste tot, zise ea, punându-i carnetelul în brațe. Cred că o să putem să angajăm jumătate din populația din Oxfordshire.

Ash băgă carnetelul în buzunarul de la vestă, fără să spună nimic.

Emma își îndreptă privirea spre ramurile arcuite de deasupra lor. Pârâul se vărsa printre pietre, curgând zgomotos, conversând cu păsările.

— Ce loc frumos, nu-i așa?

— Cel mai bun loc de pescuit pe oriunde de pe proprietate. Acolo, e un castan excelent pentru cățărat. Este locul perfect pentru a crește un băiat.

Era clar că vorbea din experiență. Casa nu mai fusese locuită de douăzeci de ani, nu așa spusese? Începu să înțeleagă. Probabil fusese închisă după moartea părinților săi. Îi venea greu să și-l imagineze cățărându-se în copaci, alergând prin pârâu. Dar chiar și cei mai impunători bărbați fuseseră cândva copii. Văzându-l astfel, fără haină pe el, doar în vestă și cămașă, aproape că și-l și imagina copil.

Se îndreptară din nou spre casă. Emma nu văzu nicăieri trăsura.

— Deja a început să se întunece. Nu ar trebui să pornim spre casă?

— Ba da, doar că Jonas nu s-a întors încă.

Emma își prinse faldurile rochiei și se așeză pe trepte.

— Presupun că putem să ne bucurăm de apusul soarelui cât timp îl așteptăm aici.

Așteptară. Și tot așteptară.

Veni și apusul soarelui.

Dar nici urmă de Jonas. Și nici de trăsura.

Cerul era deja întunecat, noaptea își intra în drepturi.

— Unde naiba e? Ar fi putut chiar să îmblânzească o herghelie de cai sălbatici până acum.

Emma simți un gol în stomac.

– Vai de mine! Am un presentiment rău.

– Nu e cazul să-ți faci griji. Jonas e un vizitiu iscusit. Sunt sigur că nu a întâmpinat mari probleme pe drum.

– Nu la asta mă refeream. Am un presentiment că Jonas n-o să se mai întoarcă în seara asta. Și nu pentru că ar fi făcut accident, ci cu un motiv anume.

– Ce motiv ar putea avea?

Emma își sprijini un cot pe genunchi și-și odihnit bărbia în palmă.

– Servitorii sunt de vină. Cu toții. Le-a venit o idee stupidă cum că, dacă ne forțează să fim împreună, o să...

– O să ce?

– O să ne îndrăgostim unul de celălalt.

– O să ne îndrăgostim? Ash nu-și putea crede urechilor. Ce idee...

– Absurdă, completă ea. Da, bineînțeles că e o idee absurdă. Am încercat să le spun. Le-am zis că nu se va întâmpla niciodată.

– Ce idee de-a dreptul...

– Ridicolă. Știu. Dar par hotărâți să ne aducă împreună, într-un fel sau altul. Au venit cu fel de fel de planuri. Am fost sfătuită să mă împiedic și să-mi luxez glezna. Să îmi vărs vin pe rochie. Ba chiar am auzit că vor să ne închidă în pod. Se pare că au căzut de acord să ne lase aici în noaptea aceasta.

Cum îndrăzniseră să facă una ca asta? Lui Ash nu-i păsa de confortul lui, dar cum să o lase pe Emma într-o casă goală peste noapte? Era de neconceput. De neiertat. După un moment de tăcere, se ridică iute.

– Unde te duci? întrebă ea.

– Mă duc în sat, să-l caut pe neisprăvitul ăla.

Emma sări în picioare.

– Ba nu, nu pleci. Nu o să mă lași aici. Cât de curând, o să se întunece de tot. Nu rămân aici de una singură.

Ash îi citi teama din voce. Avea dreptate. Era prea târziu să o lase aici singură.

– Nu-ți face griji. Nu te voi lăsa singură, zise el, apucând-o de brațe, încercând să o încălzească. Hai să intrăm. Voi face focul.

El își lăsă supărarea deoparte. În clipa de față, nu avea ce să facă în privința personalului său trădător. Trebuia să se îngrijească de Emma. Era soția lui, voia să o știe în siguranță, la căldură.

Intră în casă, lăsându-și haina pe balustrada scărilor de la intrare. Emma îl urmă, prinzându-l de braț. Ash călcă pe o scândură din podea, iar Emma tresări când o auzi scârțâind.

— Scuze, mormăi ea. Deodată, casă asta nu mi se mai pare la fel de prietenoasă ca mai devreme.

„Stai să vezi cum o să fie în toiul nopții”, își spuse el.

În noaptea aceea, luna nu avea să apară pe cer, iar Swanlea era prea departe de casele vecinilor ca să răzbată de acolo vreun strop de lumină. Aveau să fie doar ei doi într-o mare de întuneric.

— Poate o să găsim în salon toate cele trebuincioase ca să facem focul.

Ash profită de ultimele raze de lumină ca să se uite în jurul vetrei. Da, găsi o cutie cu puțin mușchi și o cremene. Slavă Domnului.

Doar că nu avea lemne.

Era imposibil la ora aia să găsească un topor, darămite să iasă să taie un copac mic. Ar fi riscat să-și taie vreo mână. Cu toate astea, îi promisese Emmei un foc și nu avea de gând să renunțe cu una, cu două.

Privirea îi căzu pe un scaun aruncat deoparte. Îl apucă de două picioare, făcu un pas în spate și îl izbi de șemineul de piatră. La capătul celălalt al camerei, Emma sări ca arsă. Spătarul scaunului se mișcă puțin, dar, în rest, scaunul rămase intact. La naiba, bunica lui apreciasse cu adevărat piesele de mobilier bine lucrate.

Își luă din nou avânt. Cu cea de-a doua lovitură, reuși să desprindă un picior. Mai izbi de câteva ori scaunul până reuși să strângă o grămăjoară de lemne numai bună de pus în foc și se alese cu o durere usturătoare de la braț până la gât.

— Cum poți să faci asta? întrebă ea.

— Ce anume?

— Să dai cum atâta forță, în ciuda umărului rănit.

Ash aranjă picioarele scaunului în șemineu, după care încercă să aprindă focul..

— Când m-am trezit din febră, doctorul mi-a spus că trebuie să fac exerciții cu brațul în fiecare zi dacă vreau să-l păstrez. Altfel, cicatricile urmau să se vindece prea strâns și eu nu aveam să-mi

mai pot mișca deloc mâna. Ca și cum ar fi stat să-mi ruginească articulațiile.

– Așa că ai început să joci badminton.

– Printre altele, zise el, apucând cremenea.

– Și nu te mai doare?

„Mă doare ca naiba de fiecare dată.”

– Nu, spuse el.

Se lăsă pe vine în fața șemineului și începu să sufle în el până reuși să aprindă o flacără. Lemnul lăcuit se aprinse repede.

– Gata, zise el, făcând un pas în spate, trăgând aer în piept. Am făcut focul. Acum, îmi poți admira forța masculină.

– Chiar aveam de gând s-o fac.

Emma se dădu mai aproape de șemineu și întinse mâinile ca să se încălzească. El avea exact trei secunde să-i admire pielea strălucind în lumina focului înainte ca fumul gros să iasă din vatră. Făcură amândoi un pas în spate, tușind în mâneci.

Ash simți că îl usturau ochii. Scoase o înjurătură deloc poetică și se grăbi să domolească focul, până ce rămaseră doar câțiva cărbuni strălucitori. Petrecură câteva minute bune tușind. În cele din urmă, fumul se risipi.

– Coșul este, probabil, infundat, zise el. Cu cine știe ce chestii scârboase.

– Ce o fi acolo?

– Viermi de cal, zise el, iar, când văzu expresia dezgustată de pe chipul ei, adăugă: Tu m-ai întrebat.

– Ai dreptate. Da, va trebui să curățăm toate coșurile. Am să trec pe listă. Măine.

Nu avea cum să noteze ceva pe hârtie în seara aceea.

Ash luă camera la pas, fierbând de nervi.

– Dacă știai că servitorii puneau ceva la cale, ar fi trebuit să-mi spui. Aș fi avut eu grijă să le scot astfel de idei din cap.

– Am încercat să fac eu asta. Le-am zis că între noi doi este o căsătorie de conveniență.

Ash își șterse funinginea de pe frunte cu mâneca.

– Se pare că nu ai fost prea convingătoare.

– Ei bine, poate nu ar fi așa plini de speranțe dacă nu ai fi fost un angajator atât de strict.

-- Dacă asta e problema lor, se poate rezolva ușor. O să-i dau pe toți afară.

– Nu, te rog. Știi prea bine că nu vom găsi niciodată înlocuitori, zise ea, încolăcindu-și brațele în jur ei, încercând să se încălzească. Nu-mi amintesc să fi văzut pături pe undeva? Tu ai văzut?

– Nu. Va trebui să...

– Nu, se grăbi ea să spună. Nu puteam face una ca asta. Exact asta se așteaptă ei de la noi.

Ash o privi nedumerit.

– La ce te referi?

– Speră să ne cuibărim unul în brațele celuilalt.

– Să ne cuibărim?

– Da, să ne cuibărim. Unul lângă celălalt. Ca să ne ținem de cald. Unul altuia. E clar că acesta este planul lor, și nu am de gând să le fac pe plac.

– Nu e cazul să te arăți chiar atât de dezgustată de o astfel de idee.

– Îmi pare rău. Nu este vorba despre tine. Refuz să o fac din principiu.

– Principiile nu-ți vor ține de cald în noaptea asta. Ash se îndreptă spre intrare și-și luă haina, pe care i-o puse pe umeri. Poftim. Pentru început. Parcă văzusem o canapea pe aici pe undeva.

Apoi, se lovi cu piciorul de ea. Au!

Se așezară amândoi pe banca aceea inconfortabilă. Avea atâtea cocoloașe, că Ash era sigur că avea să se trezească dimineață cu dureri de fund. Colac peste pupăză, începu să-i chiorăie stomacul.

– Dacă tot ne-au lăsat singuri aici, ar fi putut măcar să ne pună ceva de mâncare.

– Nici nu-mi vorbi despre mâncare, te rog, zise ea, mâhnită.

Avea să fie o noapte lungă și mizerabilă.

Emma tresări.

– Ce a fost zgomotul acela?

– Ce zgomot?

– Zgomotul acela ascutit, zise ea. Ascultă.

Ash rămase în tăcere, cu urechile ciulite.

– Zgomotul ăsta! strigă ea, apucându-l de braț. L-ai auzit? Uite, s-a auzit din nou.

Da, îl auzise. Un zgomot ușor, ce coincidea cu fiecare bătaie a vântului.

– Ah, da, spuse el. E doar Ducesa Nebună.

– Ducesa Nebună?

– Fantoma casei. Fiecare casă de la țară are una, zise el, cu voce misterioasă. Legenda spune că străbunicul meu a avut o soție. O căsătorie de conveniență, în scopul de a asigura un moștenitor. Era o femeie frumoasă, dar, la scurt timp după luna de miere, el a ajuns să-și regrete alegerea.

– De ce?

– Fel de fel de motive. S-a apucat să dea jos draperiile și să completeze cu servitorii. Îi dădea tot felul de porecle idioate. Și, mai rău decât atât, a adus cu ea un demon, în întruchiparea unei pisici.

– Chiar așa?

– Da, chiar așa.

– Sună de-a dreptul îngrozitor.

– Așa a și fost. I-a făcut atâtea probleme, încât n-a avut încotro decât s-o închidă într-un dulap la etaj și să o țină acolo. Ani de zile.

– Ani de zile? Mi se pare exagerat.

– Asta merita. Îl înnebunise de cap, iar străbunicul meu era hotărât să o facă să plătească cu aceeași monedă. A închis-o. Din când în când, îi azvârlea câte un colțuc de pâine sau un burete ud. În nopțile reci, încă o poți auzi încercând să se elibereze. Ai auzit-o? zise el, făcându-i semn să tacă. Zgârie, zgârie, zgârie.

Emma își înghiți nodul din gât.

– Ești rău la suflet, și sper să te alegi cu viermi la stomac.

– Dacă nu mă crezi, mergi să te convingi.

– Nu, mulțumesc.

Rămaseră cufundați în tăcere preț de câteva minute, timp în care Ash se simți tare mândru de el. După care veni rândul lui să tresară.

– Ce-a fost zgomotul *acela*?

– Ce zgomot?

– Zgomotul acela... de parcă ar mototoli cineva o bucată de hârtie.

– Nu știu despre ce vorbești, spuse ea. Poate e tot Ducesa Nebună.

Zgomotul se opri. Dar începură să se audă alte sunete. Sunete mici, umede. Ca și cum cineva mânca și înghițea ceva.

– Mănânci? o întrebă el.

– Nu, răspunse ea.

Urmară din nou câteva minute de tăcere.

După care sunetele se auziră din nou. Zgomot de hârtie ruptă și un vag pocnet de buze.

– Mănânci ceva, sunt sigur.

– Ba nu, spuse ea.

Cel puțin, el crezu că asta voise ea să spună. Ieși mai degrabă *ah mmf nah*.

– Mincinoasă mică! Dă-mi și mie.

– Nu.

– Foarte bine, te las aici, spuse el ridicându-se. Singură. În întuneric. Cu zgomotele astea.

– Stai, nu pleca. Bine, fie, o să împart cu tine.

Ash se așeză din nou.

Emma îi atinse brațul, îl pipăi ușor până ajunse la mână și îi puse ceva mic în palmă.

– Sunt niște bomboane. Le-am cumpărat când ne-am oprit să adăpăm caii.

Ash își desfăcu o bomboană.

– Zgomotul acela pe care l-ai auzit mai devreme e de la ramura unui stejar din spatele casei. Se zgârie de pervazul vechiului meu dormitor. M-am cățărat de multe ori în copacul acela, noaptea, să fac năzbătu, zise el, mușcând din bomboană. Ai face bine să nu-i dai moștenitorului camera aceea.

– O să-ți dau și camera aceea.

– Nu am nevoie de o cameră, spuse el, vorbind cu gura plină. Asta este casa ta.

– Da, știu, dar... presupun că ai să vii în vizită, nu?

– Nu am de gând.

Emma fu luată prin surprindere.

– N-o să vrei să-ți vezi copilul?

Dumnezeule mare, chiar nu înțelegea. Nu conta dacă Ash voia să-și vadă sau nu copilul. Copilul nu avea să vrea să-l vadă.

După toate nopțile acelea pe care le petrecuse hoinărind pe străzile din Londra, ajunsese singur la concluzia că orice copil avea să se teamă de el. Unii zbierau cât îi țineau plămânii, în timp ce alții

rămăneau atât de îngroziți, încât nu mai erau în stare să spună nimic. Ducea Nebună nu era nimic în comparație cu Ducele Monstruos.

Ash continuă să-și mestece bomboanele.

– Bineînțeles, mă aștept să mă ții la curent și să-mi trimiți scrisori despre starea și educația lui.

– Scrisori? Chiar ai de gând să-ți crești propriul fiu prin *corespondență*?

– Am să fiu ocupat. În Londra și la celelalte proprietăți. În plus, tu ești un izvor de afecțiune și disciplină. Nu mă aștept să ai nevoie de ajutor din partea mea. Va fi mai bine pentru moștenitorul meu...

– Pentru *fiul* tău.

– Să fie crescut de tine.

– Și dacă nu sunt de acord? Întrebă ea. Și dacă vreau să te cunoască? Dacă el însuși o să-și dorească nu doar să te cunoască, ci să te iubească, așa cum ți-ai iubit și tu tatăl?

Imposibil.

Fiul lui Ash nu avea să-l admire niciodată așa cum Ash îl venerase pe tatăl său. Tatăl lui fusese un om înțelept, bun și răbdător. Nu ur-suz și răuvoitor, așa cum devenise Ash.

Tatăl său fusese un om puternic, capabil să-și ridice fiul pe umeri fără să tresară de durere.

Tatăl lui avusese un chip frumos, nobil. Un chip care îl făcuse întotdeauna să se simtă protejat și în siguranță. Ash nu avea cum să-i ofere fiului său același sentiment de siguranță, așa că era mai bine să păstreze distanța.

– Gata cu vorbăria. Du-te la culcare!

Dar, câteva minute mai târziu, Emma începu să dârdâie. Curând, întreaga canapea începu să se cutremure, pentru că Emma tremura din toate încheieturile.

– Emma? zise el, apropiindu-se. Ea își băgase picioarele sub fustă, îmbrățișându-și genunchii la piept.

– Îmi... Îmi pare rău. O să... încercă să mă opresc.

– Nu e chiar așa frig, zise el, de parcă ar fi putut cumva s-o convingă de asta.

– Mie mi-e întotdeauna frig. N-am ce să fac.

Ah, da, își amintit de cele cinci pături.

Ash o luă în brațe, strângând-o la pieptul lui, încercând să o încălzească. Dumnezeu! Tremura ca o frunză. Nu avea cum să fie de la vreme. Îi puse mâna pe frunte. Nu părea să aibă febră.

Exista o singură explicație. Îi era teamă. Micuța lui soție, femeie aceea care nu se temea de nimic, tremura de frică.

– Ție frică de întuneric? o întrebă el.

– Nu... nu, zise ea, agățându-se de vesta lui. Mi se întâmplă câteodată.

Ash o strânse și mai tare în brațe.

– Sunt aici, îi șopti el. Sunt aici.

Nu îi mai puse alte întrebări, dar îi trecură fel de fel de gânduri prin minte. Ceva îi spunea că reacția aceea nu îi stătea în fire. Trebuia să fie ceva la mijloc. Ceva sau cineva i-o provocase.

„Emma, Emma. Ce se întâmplă cu tine? Cum pot să te ajut?”

După câteva minute, Emma începu să se liniștească. La fel și nodul din stomacul lui Ash. Fusesse atât de îngrijorat, încât luase în calcul să încerce să plece cu ea în brațe în sat, după ajutor.

„Să încerce” fiind elementul care îl înfurie teribil. Cu rănilor de la umăr, se îndoia că ar fi reușit să ajungă cu ea la destinație. La naiba, nu suporta să se simtă atât de inutil.

– Mă simt mai bine acum. Mulțumesc.

Încercă să se elibereze din îmbrățișarea lui, dar Ash nici nu concepu una ca asta. O prinse bine cu brațul lui bun. Măcar atât putea face.

– Dormi.

În scurt timp, Emma se supuse. Tremurul acela storsese toată vlaga din ea, fără îndoială. Ash rămase singur cu gândurile sale în tăcerea întunecată.

Călătoria aceea ieșise atât de rău. Ea ar fi trebuit să fie entuziasmată de perspectiva unei vieți idilice la țară fără el, iar el ar fi trebuit să-și amintească intențiile inițiale. Să se însoare, să o lase însărcinată, după care să o trimită la țară și să își vadă moștenitorul după mai bine de zece ani.

În schimb, o ținea cuibărită la pieptul lui, simțind că nu voia să-i dea vreodată drumul. Și partea cea mai proastă era că nu se putea abține să nu-i adulmece părul. Mirosea a caprifoi. Ura că ajunsese să știe asta.

Ar fi trebuit să dea vina pe Jonas sau pe tot personalul său. Dar, de fapt, era doar vina lui.

La fel ca toate celelalte lucruri din viața lui, planul său dăduse greș în stil mare.

Emma sa trezi speriată.

Unde era?

Ah, da. La pieptul soțului său. În mijlocul unui dezastru.

I se făcu rău când își aminti cum tremurase seara trecută. De ce avusese un astfel de episod tocmai în noaptea aceea? În ultimul an, avusese doar câteva astfel de crize violente, ultima fiind cu mult timp în urmă. Sperase că trecuseră.

Dar se părea că nu.

Își întoarse ușor capul și se uită în sus la el. Încă dormea, Slavă Domnului. Mâna lui liberă i se odihnea pe piept. Dormea cu picioarele întinse, încrucișate la glezne, într-o poziție foarte masculină, foarte militărească, iar Emma încercă imediat să-și îndrepte postura. Dar nu doar atitudinea lui o făcea să se simtă stânjenită. Cum se făcea că bărbații se trezeau la fel de chipeși ca atunci când se duseseră la culcare? Poate chiar mai frumoși. Cu părul ciufulit, cu barba care le sporește farmecul. Nu era corect.

Reuși să se elibereze din strânsoarea lui și încercă să se aranjeze cât de cât. Își desfăcu rapid părul, își trecu degetele prin el și se ciupi de obraji.

Când îl simți mișcându-se, se întinse pe partea cealaltă a canapelei, cu obrazul pe mâini, prefăcându-se că doarme. Când era sigură că el se trezise suficient cât s-o observe, își depărtă ușor genele. Se ridică în șezut, întinzându-și brațele deasupra capului într-o întâmpinare blândă a zorilor zilei. Apoi, își scutură părul, lăsându-l să cadă pe umeri în cascade.

El îi adresă un surâs timid și-i dădu părul după urechi.

– Bună dimineața.

Ash îi mângâie chipul și trupul cu privirea.

„Da, să știi că în fiecare dimineață mă trezesc la fel de frumoasă. Când mă lași noaptea singură, ar trebui să știi ce pierzi.”

Ash se scărpină după ureche ca un câine puricos și căscă zgomoș, după care dădu să-și ia cizmele.

– Trebuie să mă ușurez.

Emma răsufală zgomotos. În regulă. Erau departe de a fi Frumoasa Adormită și prințul ei.

În acest caz, nu avea rost să se mai prefacă.

– A fost cea mai proastă noapte imaginabilă.

– Dacă asta e cel mai rău lucru pe care ți-l poți imagina înseamnă că-ți lipsește imaginația, zise el, încălțându-se.

– Este o hiperbolă, zise ea. Știi la ce mă refer. A fost îngrozitor.

– Așa o fi. Dar noi am supraviețuit, nu-i așa?

Se ridică și îi oferă mâna. Emma îl luă de mână, iar Ash o trase în picioare.

– Ai dreptate, răspunse ea, încercând să-și netezească fusta șifonată. Am trecut prin lucruri mai rele, și tu la fel. Cel puțin, ne-am avut unul pe celălalt.

Ash se uită lung la ea, cum rareori se întâmpla să o facă. Ochii lui albaștri și reci deveniră două izvoare de emoții nerostite. Convingători și periculoși. Ea se simțea atrasă de ei. Se putea pierde în ei.

– Emma, să știi că..., dădu el să spună, dar se opri. Să știi că n-o să facem o obișnuință din asta.

– Nici nu mi-a trecut prin minte, minți ea.

– Foarte bine.

Emma nu avea de ce să se simtă rănită de cuvintele lui, dar se simți.

Brusc, auziră zgomotul trăsurii în fața casei, salvându-i de la o tăcere sufocantă. Ash își trase vesta pe el și spuse:

– Pe mine te rog să mă scuzi, dar trebuie să mă duc să omor pe cineva.

Capitolul 15

– Intră, intră. Mă bucur că ai venit, zise Emma, întinzându-i menajerei sale pelerina de ploaie a Alexandrei. Nu pot să cred că ai venit până aici pe o asemenea ploaie.

– Sunt întotdeauna punctuală, spuse Alexandra, trecându-și degetele prin părul ud.

– Da, nici nu mă așteptam la altceva din partea ta.

– Am adus cronometrul, zise ea, deschizându-și valiza pe o băncuță din apropiere, scoțând un instrument din alamă care părea un imens ceas de buzunar. Te asigur că e potrivit la secundă. Îl duc la Greenwich o dată la două săptămâni, ca să fie sincronizat la meridian, iar o dată pe an e calibrat de...

– Alex, nu e nevoie să mă convingi. Am toată încrederea.

Alexandra zâmbi.

– Mulțumesc.

Emma o conduse în camera de zi.

– Hai mai întâi să servim ceaiul. Ai nevoie de ceva cald după ploaia asta. Apoi, vom face un tur al casei și un inventar al ceasurilor.

– Nu e nevoie să faci asta. Pot merge cu menajera ta.

– Crede-mă, îmi face plăcere. Locul acesta este atât de mare... Sunt zone din casă cu care nu m-am familiarizat încă.

– Da, dar, în astfel de case frumoase, obișnuiesc să potrivesc doar unul sau două ceasuri, după care majordomul...

– Doar că asta nu este una dintre acele case elegante, se grăbi Emma să spună. Vreau să potrivești fiecare ceas din casă. Săptămânal. Și te vom plăti de trei ori tariful obișnuit.

– Nu pot face una asta.

– Bine. Atunci, te vom plăti de cinci ori mai mult. Servitoarea aduse o tavă cu cești și un ceainic. Emma așteptă ca aceasta să plece, după care luă ceainicul. Știu și eu prea bine ce înseamnă să fii o femeie tânără necăsătorită în Londra, trudind din greu pe bani puțin.

Alexandra acceptă ceașca și se uită lung la ea.

– Dacă vrei cu adevărat să-mi faci o favoare...

– Da, orice.

– Am nevoie de o rochie nouă. Ceva puțin mai elegant, pentru că merg în vizită la potențiali clienți. Ai putea să mă ajuți să-mi aleg un model și materialele?

– O să fac mai mult de atât. Îți voi coase chiar eu o rochie nouă, zise ea, anticipând deja împotrivirea Alexandrei. Mi-ar face mare plăcere.

– E prea mult.

– Nicidecum. Alte doamne preferă să cânte la pian sau să picteze. Croitoria este singurul lucru la care mă pricep. Poate că o să sune ciudat, dar mi-e dor de o astfel de provocare. Tu mi-ai face, de fapt, o favoare.

Multe dintre doamnele care călcau pragul magazinului lui Madame erau elegante și la modă, dar preferatele Emmei erau cele care nu erau așa. Fetele acelea liniștite, femeile necăsătorite, cele la care nu se uita nimeni. Alegerea unei rochii nu era o treabă superficială pentru ele. O rochie bine croită și frumoasă trezea în ele altfel de calități. Nu doar frumusețe, ci și încredere în sine.

Alexandra Mountbatten era o frumusețe ascunsă.

– Dacă insiști, spuse ea timid.

– Insist. Trebuie doar să-ți iau măsurătorile și să fac câteva schițe.

– Dumnezeu! Hai să ne ocupăm mai întâi de ceasuri.

Trecură dintr-o cameră într-alta. Emma își dădu repede seama că sarcina aceea avea să dureze mult. Doar în sala de picturi erau trei ceasuri: un orologiu, un ceas suflat în bronz și unul în stil vienez, cu un cuplu de dansatori care se învârtea la ore fixe.

Merseră apoi în salonul de dimineață, în sala de muzică și în sala de luat masa. Alex se ocupa de fiecare ceas în parte, din fiecare cameră.

Odată ajunse în fața ușii sălii de bal, Emma se opri și își lipi urechea de ușă. Auzi zăngănit și mormăieli intermitente.

– Ne vom întoarce mai târziu aici, îi șopti ea, ghidând-o pe Alex înapoi pe coridor spre siguranța holului de la intrare.

Se îndreptară spre etaj, unde Emma încercă să-și amintească numele tuturor camerelor de oaspeți. Unele dintre acestea aveau denumiri simple precum Camera Trandafirie sau Apartamentul Verde,

dar pentru restul se văzură nevoite să inventeze denumiri: Sala cu Portrete Ciudate, Anexa cu Tapet Hidos și Apartamentul de Dimensiuni Ridicole.

– Ce cameră e asta? o întrebă Alex. Vai, cât e de mare!

– E apartamentul ducelui.

Emma se opri pe coridor. Nu se simțea pregătită pentru asta. La drept vorbind, singurul motiv pentru care știa că era vorba despre apartamentul soțului ei era pentru că se afla imediat după camerele ei. Nu fusese niciodată înăuntru, și îi era jenă să recunoască asta. Chiar și în fața lui Alex.

Nu avea de ce să-i fie rușine să intre, nu? Doar era stăpâna casei. Nu vedea de ce ar fi fost o problemă să intre și să inventarieze ceasurile. Nu era ca și cum ar fi avut de gând să-și bage nasul prin sertarele lui sau să-i umble prin haine.

În plus, știa că ducele era în sala de bal, antrenându-se de zor cu sârmanul Khan. Dumnezeuule, câte avea de pățimit bietul om!

Emma intră în cameră, cu aceeași încredere pe care o arătase când cercetaseră celelalte încăperi.

Alexandra își luă carnetelul, verificând ceasul din anticameră, de pe polița de deasupra căminului, înainte de a intra în dormitor, unde se uită la ceasul mic de pe noptieră.

– E vreun ceas și în garderobă? o întrebă Alex.

– Eu nu... Emma se bombăni în sinea ei. Dar, în loc să admită că nu știa, zise cu prefăcută siguranță: De fapt, nu. Nu-i nici un ceas acolo.

– Vrei să potrivesc și ceasul de buzunar?

– Ceasul de buzunar?

Alexandra îi făcu semn spre lavabou. Pe marginea bazinului zări mai multe produse de toaletă bărbătești, ordonate aproape militar: praf de dinți, spumă de ras și un brici, parfum, un prosop... și, lângă toate acestea, o tavă de argint cu un ac de lavalieră, un ceas de buzunar și câteva monede.

– Nu sunt sigură, spuse Emma, de teamă să nu exagereze. Îl voi întreba mai târziu despre el.

Își îndreptă din nou privirea spre spuma de ras și brici. Nu se gândise niciodată la asta, dar probabil era incredibil de complicat pentru el să se bărbierească, având în vedere toate cicatricile sale. Cu toate acestea, o făcea, zi de zi. De fapt, și seară de seară. Se înfioră când

și-l aminti sărutându-i sâni, odihnindu-și chipul între coapsele ei... dar nu îi simțise niciodată părul de pe față.

Oare o făcea de dragul ei?

Gândul acela o înduioșă profund. Simți cum i se înmoaie diverse părți ale corpului. Colțurile gurii. Genunchii. Inima.

Încercând să-și distragă atenția, se retrase într-un colț al anticamerei, unde văzu o bucată de pânză aruncată peste o piesă de mobilier înalt și îngust. Să fi fost, oare, un alt ceas stricat? Dacă da, Emma spera că avea nevoie de reparații, pentru că asta ar fi însemnat să-i plătească lui Alex o sumă frumoasă de bani.

Cu toate astea, când trase pânza, nu descoperi un ceas.

Ci o oglindă.

O oglindă mare, în cadru oval aurit, crăpată în multe bucăți. În fiecare părticică i se reflectă înfățișarea dintr-un unghi diferit, iar Emma se văzu ca într-un fel de mozaic.

Își lipi degetele de suprafața spartă. Părea că cineva, cineva puternic și înalt, își înfipsese pumnul în oglinda aceea.

Emma simți un nod în gât.

Alexandra o prinse de braț.

— Emma, vine cineva.

Vai, nu.

Da, chiar venea cineva. Mai rău chiar, știa exact despre cine era vorba. Pașii aceia apăsați puteau să aparțină unei singure persoane din această casă.

Ducele.

— Ar trebui oricum să plecăm, spuse Alexandra.

Emma se învârti pe loc, disperată. Dacă ieșeau acum din apartament, riscau să dea nas în nas cu el pe coridor, iar ducele ar fi intrat la bănuieli. Ar fi nemulțumit sau chiar furios.

Se auzi ușa scârțâind. Intrase prin anticameră.

Emma o apucă pe Alexandra de mână și o trase spre celălalt colț al camerei. Se ascunseră amândouă în spatele unei canapele.

— De ce ne ascundem? șopti Alexandra. E casa ta. Soțul tău.

— Știu, răspunse Emma. M-am panicat.

— N-avem cum să mai ieșim de aici. Să sperăm că n-o să stea mult.

Emma îi făcu semn să tacă în clipa când auzi pașii ducelui îndreptându-se spre dormitor. Camera se cufundă în tăcere. Deja nu mai

putea suporta, așa să aruncă o privire din spatele canapelei. Era cu spatele la ea și...

Dumnezeule mare! Se dezbrăca.

Se făcu mică în spatele canapelei și își lipi capul de tapițerie.

De ce? De ce? De ce? De ce acum, de ce aici?

Ei bine, da, „aici“ era locul firesc pentru a se dezbrăca, dat fiind faptul că se afla în propriul dormitor. Dar asta nu simplifica situația. Emma nu se simțise niciodată mai prost.

— Ce este? șopti Alexandra.

Emma îi făcu disperată semn să tacă, ba chiar probabil inventă și câteva gesturi noi.

„Liniștește-te“, își spuse ea. Probabil a venit doar să-și schimbe haina ori să-și ia ceasul sau ceva de genul ăsta. Altfel, nu și-ar fi chemat valetul?

După ce mai așteaptă douăzeci de bătăi ale inimii, care probabil nu însumaseră mai mult de patru secunde pe cronometrul Alexandrei, aruncă din nou o privire.

„Dumnezeule!“ Își aruncase haina deoparte, își deschisese vesta și, în timp ce ea se uita la el, ducele își scoase cămașa din pantaloni și și-o trase peste cap.

Ea rămase pentru o clipă cu sufletul la gură. După care inima începu din nou să-i bată, încet, încet.

Dumnezeule.

Partea lui stângă era musculoasă și sculptată, asemenea unui zeu roman, și i se potriveau o grămadă de comparații pe care le-ar putea inventa o femeie pentru a descrie un bărbat incredibil de atrăgător. Linia dintre abdomenul și șoldul său... felul în care pantalonii stăteau pe el, dezvelindu-i spatele senzual, bine lucrat.

Emma ar fi dat orice să rămână doar cu imaginea aceea. Cu toate locurile unde era puternic și perfect. Și-ar fi dorit ca privirea ei să nu fi rătăcit niciodată spre partea lui rănită, pe care o privi obsesiv.

Dar o făcu.

Și acum, nu-și mai putea feri privirea.

Rănila pe care le purta pe chip erau doar începutul. Trunchiul avea un șir lung de cicatrici, care se întindeau de la gât, pe partea dreaptă a umărului și a pieptului și în jurul coastelor, până la spate.

El își dădu cu apă pe fața și pe gât, iar picăturile se scurseră chinător. Pielea lui se asemăna cu scoarța unui copac bătrân. Cicatricile

păreau să se întindă la nesfârșit. După care, ea văzu că unele bucăți din el pur și simplu... lipseau. Văzu golurile din trupul lui, locul în care focul îl măcinase până la os.

Supraviețuise printr-o minune. Și totuși, la cât era de încâpățânat și de ursuz, fără îndoială că el însuși refuzase să urmeze îndemnul morții. Așa era el.

„Oh, ce bărbat încâpățânat, curajos și imposibil! Acum, îmi pari mai atrăgător ca niciodată.”

Se simți copleșită de fel de fel de emoții. Ar fi vrut să alerge spre el, dar nu știa ce să facă odată ajunsă acolo. Să-l sărute, să-l îmbrățișeze, să-l mângâie, să plângă cu el...? Se credea în stare să le facă pe toate deodată. Era mai bine să rămână ascunsă în spatele canapelei până când el avea să plece din încăpere.

În clipa aceea, se auzi un zgomot îngrozitor, iar Emma înlemni.

Carnețelul Alexandrei, cu carcasa lui metalică, se rostogoli pe podea.

– Scuze, îi șopti ea.

– Cine e acolo?

Ducele înșfăcă imediat briciul de pe marginea lavaboului. Emma tresări. Era prinsă la înghesuială.

– Eu sunt, zise ea, ieșind din spatele canapelei, cu zâmbetul pe buze, făcându-i cu mâna. Eu. Doar eu. Nimeni altcineva.

Ash se uită la ea, cu o expresie furioasă și uluită.

– Emma?

Emma o lovi ușor pe Alexandra înainte să iasă din spatele canapelei și se apropie de soțul ei.

– Am crezut... că ești jos. În sala de bal.

– Am fost jos. Apoi, am urcat.

– Da, desigur.

În spatele lui, Alexandra se târâse ușor din dosul canapelei și începu să traverseze covorul dormitorului în patru labe.

Era esențial ca Emma să îl țină cu privirea îndreptată asupra ei. Știa că, dacă Ash avea să o vadă pe Alexandra, scena aceea deja atât de inconfortabilă urma să se transforme într-un adevărat fiasco.

– Ai de gând să mai joci badminton în după-amiaza asta? îl întrebă ea, încercând să se arate relaxată.

– Scrimă.

– Ah, scrimă, zise ea.

Măcar acum înțelegea de ce venise să se schimbe, nu?

O văzu pe Alexandra cu coada ochiului făcându-i cu mâna din spatele ușii. Emma răsufală ușurată.

— Acum, e rândul meu să pun întrebările, zise el. Ce naiba te-a apucat să vii aici ca să mă spionezi?

— Înainte de a continua, ai putea... să lași briciul deoparte?

Ash părea surprins să constate că încă avea briciul în mână. Îl închise și îl aruncă în bazin, unde ateriză cu zgomot. Acum, vreau să-mi explici ce căutai în spatele canapelei.

Emma se uită fix în ochii lui, pentru că reușise să găsească scuza perfectă.

— Îmi căutam pisica.

— Pisica.

— Da. Pisica.

— Te referi la pisica *aia*? zise el, făcându-i semn tocmai spre canapeaua în spatele căreia stătuse ea ascunsă.

Emma se întoarse să-l găsească pe Nădragi dormind pe pernă.

Cum Dumnezeuului?

De parcă ar fi știut că era subiectul discuției, pisica își înălță capul, își întinse picioarele lungi și îi aruncă o privire curioasă și inocentă.

Emma nu se mai simțise atât de trădată de la șaisprezece ani.

„Bestie nerecunoscătoare! Te-am găsit mort de foame pe stradă, te-am adus la adăpost și tu așa mă răsplătești?”

— Încetează, spuse soțul ei. Recunoaște că ai venit să te uiți la mine. Să-mi invadezi intimitatea împotriva dorinței mele și să-ți satisfaci curiozitatea.

— Ba nu, negă ea cu vehemență. Nu aș face niciodată una ca asta.

— Nu mă minți, tună el.

Emma simți un nod în gât.

O clipă mai târziu, Ash își întinse brațele și se învârti încet.

— Ei bine, fă-o. Admiră-mă din cap până-n picioare și pleacă odată.

După ce își termină demonstrația, Emma îi înfruntă privirea.

— Nu am venit să te spionez. Jur. Deși nu neg că, odată ce te-am văzut, nu m-am putut împiedica să mă uit la tine.

— Bineînțeles că te-ai uitat. Cine nu ar face-o? În Turnul Londrei trebuie să plătești bani grei să vezi un spectacol cu bestii, și nici măcar nu sunt atât de hidoase ca mine.

— Nu spune asta, îl rugă ea. Asta crezi despre mine?

— Știu prea bine cum funcționează natura umană, zise el, bătându-se cu pumnul în piept. Vreau să recunoști adevărul. Nu este prima dată când te-am prins holbându-te la mine, chiar dacă nu m-am simțit niciodată atât de expus. Îndrăznești să negi?

— Nu. Nu pot.

Ash făcu un pas spre ea.

— Ai venit aici și te-ai ascuns în spatele canapelei ca să-ți satisfaci fascinația morbidă.

Emma clătină din cap.

— *Recunoaște.*

— Nu pot să recunosc! Nu este adevărat. Eu..., dădu ea să spună, temătoare. Da, e adevărat, mă uit la tine. Dar nu pentru că te consider hidos. Și nu pentru că aș avea vreo fascinație morbidă.

— Și atunci, de ce?

Emma simți că stătea să-i sară inima din piept. Să îndrăznească oare să recunoască adevărul?

— Pentru că am sentimente față de tine.

— Ai sentimente față de... Ash făcu un pas în spate și o privi șocat. De parcă i-ar fi crescut coarne. Și de parcă i-ar fi sărit floricele și prăjiturile din coarnele acelea.

Emma nu știa ce să facă sau ce să spună. Deja făcuse și spusese prea multe.

Fugi din cameră, fără nici un cuvânt.

Capitolul 16

Cina din seara aceea fu neobișnuit de tăcută, fără întrebările interminabile ale Emmei. Ash era sigur că soția lui era rușinată de ea însăși, și pe bună dreptate. Ar fi dat orice să nu-i mai pese de insistențele ei, de minciunile ei.

Și de faptul că părea să refuze să bea și să mănânce.

– De ce nu-ți mănânci supa? o întrebă el în cele din urmă. Mi-ai tăiat și mie pofta de mâncare.

– Pentru că...

Nu contează. Făcu o grimasă și luă o lingură de supă.

Ash își dădu ochii peste cap.

– Hai, nu te mai abține.

Emma se uită lung la el, cu lingura în aer.

– Nu de la mâncare... Nu te mai abține și spune-mi ce ai pe suflet.

Emma lăsă lingura pe masă.

– Trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat în după-amiaza asta. Despre faptul că am sentimente pentru tine.

Ash le aruncă o privire servitorilor. „Hai, plecați.”

Iar ei plecară.

După care el își îndreptă atenția asupra soției sale aiurite.

– De ce te încâpățânezi să spui asta?

– Pentru că tu te încâpățânezi să mă tot întrebi! Pentru că simt nevoia să i-o spun cuiva și nu știu cui altcuiva aș putea, zise ea, ferindu-și privirea. Am sentimente față de tine, chiar dacă nu-mi doresc acest lucru. E o problemă.

– Ar fi o problemă, spuse el, dacă nu ar fi un produs al imaginației tale.

– Nu îmi imaginez lucruri.

Ash ridică din umeri.

– Poate că trebuie să-ți vină menstruația. Am înțeles că femeile dezvoltă fel de fel de emoții iraționale în perioada asta.

– Ei bine, da, în clipa asta chiar am emoții iraționale, îi spuse ea, aruncându-i o privire furioasă. Ești incredibil de enervant. Și, cu toate astea, mă simt atrasă de tine. Poate chiar din pricina asta. Da, sunt sigură că am sentimente față de tine. Mi s-a mai întâmplat.

De data aceasta, Ash fu cel care reacționează irațional, fiind năpădit de o gelozie teribilă.

– Față de cine?

– Contează?

– Da, răspunse el. Îmi place să știu numele oamenilor pe care îi disprețuiesc. Îmi place să îi trec pe listă și să râd din când în când de ei, în timp ce îmi savurez coniacul.

– S-a întâmplat cu mulți ani în urmă; era un băiat din Hertfordshire. Sunt sigură că știi și tu cum e când dezvolt sentimente pentru cineva. Ni se întâmplă tuturor. Nu este doar atracție fizică. Mintea ta se fixează asupra unei anumite persoane, și simți că plutești, fredonând un cântec ce are un singur cuvânt, visând la clipa în care o să revezi persoana respectivă.

– Și vrei să spui că așa simți și în privința mea? Simți că plutești? Că vrei să fredonezi melodii?

– Da, răspunse Emma, oftând.

– E absurd.

– Știu, dar nu pot împiedica acest lucru. Mi-am făcut un obicei prost din a căuta ce e mai bun în oameni, ignorându-le defectele.

– Eu, unul, sunt făcut doar din defecte. Nu înțeleg de câte dovezi mai ai nevoie.

– Nici eu nu înțeleg. Iar asta mă îngrijorează, zise ea, strângând șervetul în palmă. Mă rog, știu că n-o să dureze. Niciodată nu durează. Fie te trezești din vrajă, fie te îndrăgostești cu adevărat.

– Și ce s-a întâmplat cu băiatul acela?

– Am crezut că și el era îndrăgostit de mine, dar a avut grijă să-mi dea de înțeles că nu simțea la fel. M-am trezit din visare și l-am văzut cum era în realitate.

Ash se rezemă cu spatele de scaun.

– Atunci, e ușor. Putem deja să-i punem punct. Pot să-ți spun că eu nu am sentimente pentru tine. Pentru că așa este.

– Nu te cred, zise ea. Cred că și tu ții la mine.

Ash tăie o bucată din fazanul făcut la cuptor, ciopârțind nervos biata pasăre. Îi aruncă o bucată în farfurie.

- Chiar nu știu ce te face să spui asta.
- Vii în camera mea puțin mai devreme în fiecare noapte.
- Poate pentru că vreau să scap de datorie.
- Nu e doar faptul că vizitele tale încep mai devreme. Durează și mai mult.

Ash înfipse furculița în pieptul fazanului.

- Ce încerci să faci? Ții un mic registru al virilității mele noapte de noapte? Îmi măsoară rezistența? Faci grafice?

Emma luă o gură de vin, mustâcînd.

- Nu te prefacă că nu te-ai simți flatat dacă aș face-o.
- Nu mai râde. E un singur motiv pentru care vin în camera ta. E de datoria ta să-mi dai un moștenitor. Așa că insist să te alimentezi, ca să te știu sănătoasă. Mănâncă-ți cina.

Emma luă furculița.

- Dacă zici tu, comoara mea.
- Da, așa zic eu, bătaie de cap ce ești.

Ash își îndreptă privirea spre sfeșnicul de argint. Da, era o problemă. Totul mergea mult mai repede și mai bine dacă se satisfăceau unul pe celălalt în pat. În afara dormitorului totuși, era esențial să păstreze distanța. Nu trebuia să încurajeze nici un sentiment protest din partea ei, chiar dacă admirația ei față de el ar fi avut temeii. Dar nu avea.

Adevărul era simplu, își reaminti el. Inventă scuze pentru că o prinsese în dormitorul lui și apoi fugise iute. Și încerca să-l liniștească mângâindu-l.

„Are sentimente pentru mine”, își spuse el. Imposibil.

Și, dacă chiar credea că și el simțea ceva față de ea, trebuia să-i dovedească numaidecât că se înșela amarnic.

Ash hotărî ca, în seara aceea, să nu o viziteze.

Nu se dovedi deloc ușor să se țină de acea decizie.

Nu știa ce să facă. Era prea devreme ca să iasă la plimbare, căci, la ora asta, străzile erau pline de oameni. Ca să treacă timpul, își turnă un pahar de coniac și hotărî să se uite peste raportul agentului pentru terenul din Essex.

Abia se așezase la biroul, când pisica aceea sălbatică sări pe masă și poposi direct pe hârtiile pe care intenționase să le verifice.

– Mulțumesc pentru ajutor, mormăi Ash, nervos. Ghemotoc de blană inutil!

Nădragi îl privi pe deasupra mustăților.

– M-ai auzit? Ieși. „Nemernic întărit în rele.” *Regele Lear*, actul doi.

Nemernicul căscă plictisit.

Ash se lăsă păgubaș. Poate era mai bine să meargă la culcare.

Se descălță, stinse lumânările și se întinse pe pat. Era un pat imens, trecut prin generații de duci. Patul avea un baldachin sculptat din lemn de mahon și draperii de catifea frumos brodate, cu ciucuri aurii. Draperiile țineau de cald în nopțile reci și blocau lumina nedorită dimineața.

De asemenea, îl făceau să se simtă ca într-o peșteră, rupt de realitate.

Își împreună mâinile pe piept și mormăi nervos. Poate că Emma avea dreptate. Poate chiar începuse să țină la ea. Toate simptomele erau acolo. Cu toate că știa că avea și ea defecte – și încă destule –, în clipa de față nu ar fi putut să numească nici măcar unul singur. Nu-și putea scoate din minte numele ei. Un cântec cu un singur cuvânt.

Emma Emma Emma Emma Emma.

Singurul lucru care îl încălzea era că Emma îi spusese că avea să-i treacă. Trebuia să facă cumva să uite de ea.

Bătu din palme, iar zgomotul umplu camera. Gestul acela nu reuși nimic altceva decât să-l facă să se simtă incredibil de stupid.

Ținu ochii închiși până când văzu stele explodând în spatele pleoapelor, numără până la trei, după care deschise din nou ochii. Și mai stupid.

Se gândi la cele mai îngrozitoare lucruri posibile.

Proiectilul care explodase chiar în fața lui.

Toată voma care ieșise din el când hotărâse să se lase de opiu.

Puroiul care cursese din el. Nu puroiul acela galben, ușor respingător. Din acela verde, scârbos.

Preț de câteva minute, reuși să-și ia gândul de la ea, dar creierul lui nu dorea să retrăiască acele amintiri, nu când mintea lui putea să o cheme atât de ușor pe ea.

Emma, Emma, Emma, Emma, Emma.

Dumnezeule!

Se ridică în pat. A doua zi, era hotărât să ardă crenguțe de salvie și să împrăstie fumul prin casă. Femeia aceea îi făcuse vrăji. Fără doar și poate.

Ușa de la dormitorul lui se deschise ușor.

– Nu te speria, sunt eu, zise Emma intrând în cameră, ținând un sfeșnic cu trei brațe.

Ash se frecă la ochi.

– Nu te supăra, ce cauți în camera mea?

– Pe tine, pentru că nu ai venit tu în a mea, răspunse ea, punând sfeșnicul pe comoda din fața patului. Și pentru că îți datorez ceva, în spiritul corectitudinii.

Era îmbrăcată într-o cămășuță subțire, iar părul ei castaniu era împletit într-o coadă simplă, legată cu un o bucățică de material în capăt.

Ash se uită lung la ea, în timp ce Emma își duse mâna la nasturii de la cămășuță.

Dumnezeule, începuse să se dezbrace. Se desfăcu la fiecare nasture în parte, până când cele două părți se despărțiră, dezvăluindu-i gâtul, pieptul, valea dintre sâni și, în cele din urmă, buricul.

După ce termină de desfăcut toți nasturii, o auzi respirând tremurat. Apoi, lăsă cămașa să-i alunece pe umeri, pe brațe, până ce căzu pe podea.

Dumnezeule!

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva, zise ea.

– Dumnezeule, sper că ai multe de spus.

– Nădragi nu este animalul meu de companie. Vreau să spun, nu a fost, până în dimineața zilei nunții noastre. L-am luat de pe stradă. Având în vedere natura aranjamentului nostru, mi-am dorit să aduc ceva drăguț și afectuos cu mine. O creatură de care să am grijă. Pe care s-o iubesc, zise ea, cu zâmbetul pe buze. Bestia nici măcar nu avea un nume până să mă întrebi tu.

Ash nu avea nici cea mai mică idee de ce stătea ea acolo goală, vorbind despre pisica ei, dar nu avea de gând să se plângă, nici măcar o clipă.

„Te rog, continuă.”

Veni mai aproape, să o vadă mai bine. Să o vadă din cap până-n picioare. Își lăsă ochii să alunece pe globurile delicioase ale sânilor ei,

apoi pe talia îngustă, pe șoldurile pline. Formele acelea feminine pe care le savurase cu ardoare în întuneric.

După care își coborî privirea spre destinația logică... triumphiul acela întunecat dintre picioarele ei. Locurile acelea savuroase și secrete pe care le cunoștea acum atât de bine cu buzele și cu limba.

Deja simțea în gură dulceața ei.

– Dintre toate numele pe care aș fi putut să le aleg. Năsturel. Opinci. Chiar și Buzunărel ar fi fost mai bine. Dar nu. Eu a trebuit să scot pe gură Nădragi. Și vrei să știi de ce?

– Nu știu cum de te aștepti să-mi pese în clipa asta, răspunse el, continuând să-i mângâie conturul coapselor cu privirea.

– Pentru că acolo mă uitam în clipa aceea. La o pereche de pantaloni. La nădragii tăi, mai exact. Admiram cum... cădeau pe tine, reuși ea să spună.

În clipa aceea, Ash ridică privirea. Deja începuse să-i pese.

– Admirai, repetă el, șocat.

– Da. Poate chiar cu poftă.

Da, era clar. Nimic din toate acestea nu se întâmpla în realitate. Visa.

„Doamne, lasă-mă să nu mă trezesc niciodată.”

– Mă simt nebunește atrasă de tine. Fizic. M-am simțit atrasă de tine de la bun început. Și, da, ai dreptate, m-am tot holbat la tine, zise ea, depărtându-se de cămășuța întinsă pe jos. Te vreau cu o pasiune intensă, carnală. Nu am de gând să mă mai prefac și n-o să-mi cer scuze pentru asta. Gata.

– Văd, reuși el să spună.

– Mă bucur, zise ea, îndreptându-se spre el.

Ash sări în picioare și încercă să o țină la distanță.

– Ai spus ce ai avut de spus. Am înțeles. Acum, poți să te întorci în patul tău.

– Să mă întorc în patul meu? Fără să..., zise ea, dând pierdută din mâini. De ce?

– Pentru că singurele activități care îmi vin acum în minte implică depravarea totală și nechibzuită. Iar tu, zise el, gesticulând și el la fel de pierdut, nici măcar nu îndrăznești să rostești cea mai simplă versiune.

– Dar de ce să tot vorbim?

Prea bine, putea să-i facă o demonstrație.

O prinse de după talie cu brațul zdravăn și o lipi de el. Își lipi bărbăția doritoare de abdomenul ei, frecându-i goliciunea prin bariera pantalonilor.

— Simți?

— Da, răspunse ea, suspinând.

— Emma, am o parte întunecată. Una care nu are nimic de-a face cu cicatricile mele. Nu ai nici cea mai vagă idee ce aș vrea să-ți fac. Îmi doresc să te lipesc de perete. Să te pătrund în lăcașul tău fierbinte și umed. Să te călăresc cu sălbăticie. Atât de tare, încât să nu mai poți să umbli zile întregi. Și asta este doar începutul.

Amândoi simțiră valul acela de electricitate. Sfârcurile ei se întăriră, înfigându-se în pieptul lui ca două sulițe

— Îți imaginezi că discursul acesta al tău o să mă oprească? zise ea, cu sufletul la gură. Dacă la asta te așteptai, să știi că ai dat greș.

La naiba! Nici nu era de mirare. Asta era povestea vieții sale.

Toată viața lui dăduse greș.

Mai întâi, cu proiectilul de la Waterloo. Apoi, cu logodna. Și acum, cu căsnicia sa de conveniență cu Emma. În ciuda presupusului caracter impersonal al căsătoriei lor, fata aceea reușise cumva să-i intre pe sub piele, pe sub cicatrici. Poate chiar până la inimă.

Începuse să țină la ea, ceea ce era incredibil de periculos. Trebuia să pună punct relației. Dacă avea să o accepte în viața lui, soarta urma să îi rădă în nas. Propriul lui suflet avea să-i explodeze în bucățele, și avea să fie la fel de distrus pe dinăuntru ca pe afară.

Trebuia să plece numaidecât din camera lui. Și să o țină departe de el.

Făcu o ultimă încercare, cu voce întunecată și aspră:

— Pleacă. Acum. Înainte de a te folosi în feluri în care îți vei dori să nu fi fost folosită vreodată.

Emma se uită lung la el, mușcându-și buza de jos.

— N-o să se cheme că mă folosești dacă îmi doresc și eu să se întâmple.

Ash se lăsă păgubaș. Se terminase. O dorință carnală puse stăpânire pe toate sentimentele, intențiile și gândurile lui. Fata asta intrase de bunăvoie în camera lui, și el nu avea să se dea în lături de la nimic. A doua zi, servitorii aveau să strângă resturile.

— Să nu zici că nu te-am avertizat.

Capitolul 17

Emma abia dacă mai apucă să ia o gură de aer înainte ca el să o ia pe sus și să o lipească de un stâlp al patului. O apucă imediat de fund, ridicând-o astfel încât pelvisul să fie la același nivel cu al lui. Și se uită fix în ochii ei.

Oare avea să o sărute?

Emma închise ochii, sperând. Ardea de nerăbdare să îi simtă din nou sărutările pe buze și să îi răspundă cu pasiune.

Și îi simți gura, dar nu pe buze, ci pe gât. Ash începu să-i sărute gâtul, plimbându-și limba în jos, până spre sânii ei.

Piciorul patului o împungea în spate, ornamentele sculptate în lemn îi intrau în carne, iar Ash îi prinsese fundul într-o strânsoare dureroasă... dar nu îi păsa. Durerea spori plăcerea sărutărilor lui. El îi prinse sfârcurile între dinții, iar ea suspină de extaz.

Fascinată, Emma îl îmbrățișă, încercând să-l desfacă la pantaloni ca să elibereze bărbăția lui groasă și întărită. Dumnezeu, ardea de nerăbdare să-l atingă acolo. Să îl exploreze, să înțeleagă cum funcționa. Cum îi oferea atâta plăcere și cum să facă să îi ofere și ea plăcere la rândul ei.

Începu să-l mângâie, din vârf și până la bază, urmărind fiecare creastă și venă. Explorându-l, tachinându-l. Își învârti degetul în jurul vârfului catifelat, împrăștiind picătura de umezeală de acolo.

Ash gemu de plăcere.

– Ia-o în mână.

Emma îl cuprinse în palmă, prinzându-l de la rădăcină. Era atât de gros și de tare, încât cercul format de degetul mare și de arătător abia dacă se întâlneau. Începu să-și miște degetele înainte și înapoi, lăsându-și palma să alunece pe pielea moale. Ash se împinse în mână ei.

– Dumnezeu, șopti el, cu ochii închiși.

Se umflă și mai tare în mână ei, iar Emma își linse buzele. Mintea îi era încețoșată. Își simțea pielea încinsă.

Ash se desprinse din strânsoarea ei și o întoarse cu spatele la el. O făcu să se aplece și îi așeză mâinile pe coloana înaltă a lemnului sculptat.

– Ține-te de ea, îi spuse.

Emma își înfășură mâinile în jurul lemnului.

În clipa aceea, Ash îi depărtă picioarele. Emma se simțit expusă, admirată, iar el fix asta părea să urmărească. Îi depărtă pliurile cu degetele, ca să o vadă mai bine. Orice jenă o părăsi când îi auzi satisfacția. Degetul îi alunecă pe pliurile ei moi și umflate.

– Te rog, spuse ea. Te rog. Vreau... Știi ce vreau.

– Dacă îmi vrei bărbăția, atunci, va trebui s-o ceri, zise el, lipindu-și vârful de ea, legănându-se înainte și înapoi. Vreau să te aud cum îi spui pe nume.

– Nu pot.

– Ba da, poți. La urma urmei, apare și în Hamlet.

Nu de permisiunea lui Shakespeare avea ea nevoie. Nu știa cum să-i explice, dar prefera să aibă organele lui masculine în interiorul ei decât să le rostească numele. Când făcea dragoste, se putea prefăca că acțiunile ei aparțineau altcuiva. Cuiva mai îndrăzneț, mai seducător. Dar cuvintele... cuvintele erau ale ei.

De aici venea reticența ei. Acum, se întrebă dacă nu cumva acesta era și motivul pentru care el voia să o audă rostind cuvântul acela. Ca să știe că dorința era sinceră și că venea din partea ei. O merita.

– Vreau..., începu ea, închizând ochii. Vreau să-ți simt mădularul.

Ash gemu de satisfacție.

– Atunci, îl vei avea. Cu totul. O ridică de șolduri și alunecă în ea, centimetru cu centimetru. Emma se prinse de stâlpul patului, împingându-se în el până când coapsele lor se întâlniră. Ash începu să se miște într-un ritm lent și constant. Simți? îi șopti el, continuând să o pătrundă. Simți ce-mi faci? Cât de tare sunt pentru tine? Asta mi-am dorit să fac. De fiecare dată când m-ai tachinat, de fiecare dată când m-ai sfidat sau când mi-ai aruncat un zâmbet ispititor, am vrut să te arunc pe pat și să-ți dau o lecție.

Emma își încleștă palmele în jurul stâlpului, încercând să-și țină echilibrul, în timp ce el continuă să o pătrundă, făcându-i sânii să tresalte cu fiecare mișcare.

– Am trăit ca un sclav al opiumului. Știu ce înseamnă să tânjești după ceva. Să tremuri de dorință, să fii condus de nevoie. Aproape

că m-a distrus. Dar tu ești mai rău de atât. Nu mă pot abține. De îndată ce părăsesc patul tău, număr orele până la seara următoare. Îi săltă șoldurile, forțând-o să se ridice pe vârfuri. Uneori, spuse el, chiar și în toiul zilei, trebuie să închid ușa de la bibliotecă și să mă mângâi singur, murdărind batista ca un adolescent. Și tot nu mă satur. Nu mă satur niciodată.

Cuvintele lui erau cumva furioase, ritmul său cumva dur, ca și cum ar fi vrut să o facă să-i pară rău pentru că-l făcuse să înnebunească de dorință. Ei bine, Emma nu avea de gând să-și ceară iertare. Mărturisirile lui rostite printre gemete de plăcere o încântară. Spera doar să și le amintească a doua zi ca să le scrie pe toate în jurnalul ei.

Îi simți fruntea pe umăr, fierbinte și umedă de sudoare. El puse o mână peste a ei pe coloana patului, lăsându-și greutatea pe ea, după care, cu cealaltă mână o atinse între coapse. Învârtindu-și vârful degetelor exact acolo unde avea ea nevoie, știind că avea să o facă să erupă.

În tot timpul ăsta, continuă să o penetreze cu patos. Era un gest animalic și necivilizat, dar se simțea atât de excitată. Se cutremură din tot corpul când el o purtă spre cel mai devastator orgasm din viața ei. Nu se putu ascunde de el, nu se putea abține. Când simți valul de plăcere, izbucni în gemete de extaz. Uită unde era, cine era.

Dar el nu-și ținuse încă promisiunea de a o călări cu sălbăticie. Nu chiar. Simți cum i se ascut toate simțurile. Tresări când simți căldura corpului său, când auzi răsufierea lui grea, mireasma pielii sale, când îl simți umflându-se în interiorul ei.

— Dumnezeule, găfâi el. Dumnezeule! Emma.

Simți o satisfacție enormă când îl auzi rostindu-i numele. În încleștarea aceea, nici el nu o uitase.

O clipă mai târziu, Ash scoase un sunet ce-i trăda extazul. După care se cufundară într-o liniște presărată doar cu răsufârile lor întrerupte.

După câteva clipe, Ash îi sărută creștetul capului și o prinse de după mijloc, trăgând-o spre el.

— Spune-mi că nu ești prea scandalizată.

— Sunt scandalizată exact cât trebuie, mulțumesc. Dar nu-mi mai simt coapsele.

O ajută să se întindă pe pat, și se prăbușiră îmbrățișați și transpirați.

– Ei bine, mi-a plăcut felul întâi, zise el.

– *Felul întâi?* Din câte?

– Depinde de cât de foame mi se face.

Emma aruncă spre el o pernă. El o luă și și-o puse sub cap.

O trase lângă el, tresărind.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, îngrijorată.

– Dumnezeu, femeie. Picioarele tale sunt ca două sloiuri de gheață.

– Ți-am spus, sunt unul dintre acei oameni cărora le este veșnic frig.

Ash se așeză în fund și îi luă un picior, trăgându-l la el în poală. Îl frecă scurt, încălzindu-l. După ce termină cu primul, trecu la celălalt.

Emma încercă să-l oprească.

– Vorbesc serios, nu e nevoie să faci asta.

– Ba da, dacă vrei să rămâi în patul meu. Și ai face bine să rămâi. N-am terminat cu tine pe seara asta, zise el, apucându-i glezna. Hai!

Nu știa cum să-l refuze. Îl lăsă să-i ia laba piciorului în mână.

– Nu-ți bate joc de mine, te rog. Știu că e urât.

– Urât? zise el, mângâindu-i piciorul gol de la gleznă la genunchi. Nimic la tine nu ar putea fi vreodată urât.

– E din cauza degetului meu mic de la picior. Sau, mai degrabă, a lipsei lui.

În cele din urmă, Ash își mută privirea spre piciorul el, în spațiul acela gol, de unde lipsea degetul mic.

– Te-ai născut fără el?

– Nu... mi-a degerat în zăpadă.

Ash își plimbă degetul peste bucata de carne.

– Am încercat să te avertizez, zise ea, eliberându-și piciorul din mâna lui. Dumnezeu, e așa stânjenitor!

Ash izbucni în râs.

– Ești ridicolă. Chiar îți imaginezi că dau doi bani pe faptul că-ți lipsește o bucățică din degetul de la picior? Tu ai văzut cum arât eu? zise el, gesticulând spre chipul său.

– Da, cât mi-ai permis tu să mă uit. Dar e diferit. Tu ai răni de război. Sunt urme de vitejie. În cazul meu, a fost o dovadă de prostie.

– Singura dovadă de prostie e că încerci să te ascunzi de mine.

Emma se uită lung la el.

– Hmm. Tu chiar nu vezi cât ești de ipocrit?

– Ba da.

– Ți-ai făcut-o cu mâna ta.

– De fapt, ea a intrat în mine, spuse el, întinzându-se pe o parte, cu capul sprijinit pe cot. O rachetă Congreve la Waterloo. Un impact puternic, aproape imposibil de țintit. O rachetă care s-a nimerit să explodeze, iar eu i-am căzut victimă.

Emma se întinse și ea pe o parte, cu fața spre el. Nu îndrăzni să spună nimic, de teamă să nu îl facă să se închidă din nou în el.

– După accident, când m-am trezit în niște dureri de neimaginat, când am văzut că părți din mine lipseau, m-am uitat în jos să văd dacă aveam penisul. Când l-am văzut la locul lui, mi-am zis că încă aveam motive să trăiesc.

Emma îi zâmbi.

– Mă bucur că ai făcut-o. Seara asta a fost... Nu m-am simțit nici odată așa.

– Sunt tentat să iau vorbele tale ca pe un compliment, dar, având în vedere experiența ta limitată, nu sunt sigur că se cade.

– Experiența mea s-ar putea să nu fie așa limitată cum crezi tu. Eu..., zise ea, încercând să-și adune curajul. Nu sunt virgină. Vreau să spun... nu eram când ne-am căsătorit.

O tăcere apăsătoare se lăsă peste ei. Emma stătea cu sufletul la gură.

– Ești foarte tăcut, îndrăzni ea în cele din urmă să spună. Nu ai să zici nimic?

– Lasă-mă să ghicesc. Băiatul de acasă?

– Da. Știam că nu ar fi trebuit să o fac, dar tocmai asta mă incita și mai tare. Tatăl meu era sever din fire, și eu sunt răzvrătită de felul meu.

– Am observat.

Emma nu fusese niciodată o fică de vicar cuviincioasă, chiar dacă se străduise. Așteptările tatălui ei erau prea mari. De fiecare dată când încerca să-i facă pe plac, tatăl ei venea cu cerințe și mai mari. La un moment dat, încetase să își mai dea silința și căutase aprobarea și afecțiunea în alte părți.

Și asta, bineînțeles, îi adusese numai probleme.

-- Era fiul unui moșier, spuse ea. Era cu trei ani mai mare decât mine. Uneori, ne întâlneam întâmplător pe stradă, iar interesul din partea lui m-a flatat. Un sărut s-a transformat în două și așa mai departe. Am crezut că eram îndrăgostită nebunește de el. La un moment dat, sora lui a organizat un bal, iar el a rugat-o să mă invite. Mi-a spus că avea să fie o seară specială pentru amândoi.

– Cred că știu la ce se referea el printr-o „seară specială“.

Emma aruncă o privire peste umărul lui, privind în gol.

– Mi-am făcut o rochie nouă special pentru această ocazie. O rochie de mătase, roșie cu panglici aurii la mâneci și în talie. Am petrecut ore întregi să-mi aranjez buclele. Proasta de mine, am crezut că avea de gând să mă ceară de soție. Și, chiar și când mi-a tras de corset și când mi-a ridicat fusta, tot am crezut că o să mă ceară de soție. După aceea. Am crezut că era pur și simplu mânat de pasiune, atâta tot. Mi s-a părut incredibil de romantic. Sări peste detaliile actului în sine. Cineva ne-a prins, ceea ce a fost incredibil de umilitor pentru mine. Și apoi, el a refuzat să se însoare cu mine, ceea ce a fost cu adevărat devastator. Familia lui stabilise deja că avea să se însoare cu o verișoară îndepărtată.

– Să-i ia naiba! Cineva ar fi trebuit să-l pună la punct.

– Nu avea cine să o facă. Nu am frați care să-mi apere onoarea, iar tatăl meu... Tatăl meu nici măcar nu a încercat să-i forțeze mâna. M-a învinuit pentru tot. A spus că asta meritam dacă umblam în rochia aceea de târfă. M-a numit o femeie ușoară, o stricată, mi-a spus că nici nu-l învinuia că a refuzat să mă ia de soție. Mi-a zis că nici un bărbat respectabil nu avea să-și dorească vreodată să fie cu mine și m-a dat afară din casă.

Chiar și șase ani mai târziu, cuvintele lui erau la fel de dureroase. Știuse că lumea avea să o judece pentru greșeala ei, dar propriul tată? Giles o dezamăgise și se purtase urât cu ea, dar tatăl ei fusese cel care îi frânsese inima.

De aia era hotărâtă să o ajute pe Davina Palmer. Nu suporta să vadă o altă fată respinsă și abandonată. Nu cât timp putea face ceva s-o ajute.

Își înghiți cu greu nodul amar din gât.

– Era iarnă și ninge. Nu aveam prea mulți bani la mine. Așa că am venit pe jos până în Londra.

– Și ai ajuns cu nouă degete de la picioare.

Pact cu ducesa

Emma încuviință.

– Și, uneori, te ia cu frisoane.

Emma încuviință din nou.

Ash rămase câteva clipe în tăcere, iar, când vorbi, o făcu pe un ton aspru:

– Emma, ar fi trebuit să-mi spui toate astea.

Capitolul 18

„Emma, ar fi trebuit să-mi spui toate astea.”

Emma simți că i se oprește inima în piept. Un sentiment de vinovăție puse stăpânire pe ea. Se grăbi să se acopere cu o pătură.

– Nu m-ai întrebat niciodată despre virtutea mea. Dar ai dreptate, ar fi trebuit să-ți spun.

Poate că un bărbat de rând nu ar fi condamnat-o pentru o astfel de indiscreție, dar era normal ca un domn respectabil să se preocupe de așa ceva. Legea primului născut, la urma urmei. Dacă era supărat pe ea, nu putea să-l învinuiască.

Poate că tatăl ei avea dreptate, poate că Ash regreta că își cumpărase o soție uzată.

– Au trecut mulți ani de atunci, îl asigură ea. Și îi mulțumesc lui Dumnezeu că nu am rămas grea. Poți să stai liniștit. Descendența ta nu e în pericol.

– Dumnezeu, Emma, nici măcar nu mi-a trecut prin minte așa ceva! zise el.

– Și atunci... ce gânduri ți-au trecut prin minte?

– Multe, zise el, întinzându-se pe spate, cu mâinile sub cap. În primul rând, mă gândesc cum ar fi mai bine să-i distrug pe băiatul acela și pe tatăl tău. Un pistol ar fi cea mai eficientă soluție, dar va fi oare o moarte prea rapidă considerată satisfăcătoare? Și mă întreb dacă aş avea timp să-i omor pe amândoi într-o singură noapte sau aş fi nevoit să petrec noaptea într-un han mizerabil.

Emma nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

– Nu glumesc, spuse el.

– Ba sigur că glumești. Ești Monstrul din Mayfair, nu Criminalul.

– Iar tu ești soția mea. Un neisprăvit a profitat de tine.

– Pe atunci, nu eram soția ta, și nu a profitat de mine. Mi-am făcut-o cu mâna mea. A fost o alegere proastă, dar mi-a aparținut. În plus, chiar dacă ai fi vrut cu adevărat să-l omori, războiul ți-a luat-o înainte.

— La naiba, zise Ash. Atunci, mai rămâne tatăl tău. S-a comportat cu tine mizerabil.

Emma își ascunse fața, ca să nu vadă că era aproape în lacrimi. Întotdeauna se întrebase dacă nu cumva tatăl ei avusese dreptate. Că fusese vina ei, poare nu în întregime, dar în parte. Poate chiar fusese o ușuratică nerușinată, în căutare de pasiune și dragoste. Adevărul e că fusese nechibzuită.

Din acest motiv, hotărâse de mult să elimine factorul sentimente din orice relație. Cu toate acestea, se dovedi din ce în ce mai dificil să se țină de promisiune. Ținea prea mult la bărbatul acela care tocmai pune la cale moartea tatălui ei. Un bărbat cu un simț al umorului morbid, hotărât să convingă pe toată lumea de natura lui monstruoasă.

Emma cunoștea adevărul. Nu era un sfânt, și nu era ușor să trăiască alături de el. Dar avea o inimă mare și loială și părea hotărât să o apere. Cum să nu se simtă copleșită de emoții?

— Hai, zise el, acoperind-o cu mai multe păături. Ți ajung patru în seara asta? Sau vrei să mai aduc una?

— Patru ajung, mulțumesc. Ai putea să... Mă simt puțin fragilă în clipa asta. M-ar ajuta dacă m-ai ține. Cu brațele, înțelegi.

„Foarte bine, Emma.” De parcă, fără aceste instrucțiuni, ar fi încercat să o țină cu genunchii sau cu pleoapele.

Ash ezită, după care se strecură sub cele patru păături și o luă în brațe. Începuse să se priceapă. La fel cum se întâmplase la Swanlea, se simți în siguranță și protejată. Liniștită.

Tocmai era pe punctul de a adormi... când Ash se strecură din pat și ieși din cameră.

Ash ajunse în sat după miezul nopții.

Își încetini calul când se apropie de căsuța liniștită, după care îl legă de un copac de lângă pârâu. Armăsarul merita odihnă, apă și mâncare. Iar Ash trebuia să se pregătească.

Găsi ușor locuința, căsuța frumoasă de lângă biserică. Se înfurie doar uitându-se la ea, la ghivecele albe de sub ferestre, pline cu flori roșii și rozalii.

Găsi o gaură în gardul de piatră și se folosi de ea ca să se cațăre pe gard, chiar sub fereastra cea mai mare. Cea care dădea spre biserică.

Era gata să spargă geamul cu pumnul, dar nu fu nevoie. Se părea că nimeni nu-și fereca ferestrele în sătucul acela.

Ridică încuietoarea ferestrei, după care își trecu felinarul prin deschizătură. Se făcu mic și reuși să își strecoare un picior, apoi și celălalt. Nu fu chiar cea mai grațioasă intrare, dar, la urma urmei, nu acela era scopul lui în seara asta.

– Cine e acolo? strigă un bătrân, sărind din pat. Ce ești?

– Ce crezi? întrebă Ashbury și ridică felinarul spre chipul lui desfigurat, savurând expresia de groază de pe fața vicarului. Sunt un demon, și am venit să te iau cu mine în iad, nenorocitul!

– În iad? Pe... pe mine?

– Da, pe tine. Ești o greșeală a naturii. Un fruct otrăvit care putrezește în casa aceasta pătată de trădare și cu.... Și cu draperii urâte, zise el, făcând semn spre geamuri.

– Ce au draperiile mele?

– Sunt urâte! zbieră el.

Bătrânul își trase pătura pe cap și începu să plângă.

Perfect.

– Dar nu contează, neisprăvitule, zise el, apropiindu-se ușor de pat. Pentru că în iad nu sunt ferestre.

– Nu. Nu e aievea.

Ash făcu un pas în spate.

– Așa zici? Poate că am nimerit casa greșită, zise el, scoțând o bucată de hârtie din buzunar. Casa vicarului Buggerton, Hertfordshire...

– Aici e Bellington.

Ash luă hârtia și se prefăcu a citi mai atent.

– Ah, da, ai dreptate. *Bellington*, Hertfordshire. Vicarul George Gladstone. Nu ești tu acela?

– Ba da, eu sunt, zise bătrânul, printre suspine.

– Într-un final, spuse Ash, mototolind hârtia și aruncând-o. Nu e deloc ușor să faci ce fac eu. Mai apar întârzieri când ai atâtea lucruri de făcut. Odată ce ajungi în cuptorul veșnic, trebuie să plătești pentru păcatele tale. Lumea nu exagerează când vorbește despre „focurile iadului”. Sunt atâtea documente care trebuie să fie semnate și depuse.

– Se depun documente?

– Bineînțeles. Să știi și tu că iadul presupune o birocrație vastă și ineficientă.

– Da, presupun că așa o fi, răspunse bătrânul, pierdut.

– Bun, unde eram? Oh, da, zise el, după care ridică felinarul și vorbi cu voce înspăimântătoare: Pregătește-te pentru chinul etern!

– Dar... dar sunt vicar! Sunt un slujitor credincios al Domnului.

– Mințil

Vicarul tresări speriat. Ash zări o pată întunecată pe lenjeria de pat și își dădu seama imediat după miros că bătrânul se scăpase pe el.

– Nu meriți să fii supusul Domnului. Sfânta Biblie nu te-a învățat despre iertare?

Vicarul rămase în tăcere.

– Întreb cât se poate de serios. Nu scrie nimic în Biblie despre iertare? Sunt demon, n-am citit-o, n-am de unde să știu.

– Ah, da... ba da, desigur. Evanghelia este o poveste despre bunătate și iertare.

Ash veni și mai aproape de el, aplecându-se asupra lui, cu felinarul ridicat.

– Și atunci, șarpe mizerabil și păcătos, de ce nu i-ai arătat bunătate și iertare propriei fiice?

– Emma?

– Da, Emma, zise el, rostindu-i numele cu furie, simțind cum plângea sufletul în el. Sânge din sângele tău. Nu merita ea această iertare pe care o propovăduiești?

– Iertarea cere pocăință. Am avertizat-o. I-am explicat exact cum stau lucrurile. Dar ea a continuat cu comportamentul ei păcătos și nu s-a pocăit.

– Era o copilă. Vulnerabilă. Sinceră. Temătoare. Iar tu ai aruncat-o în ghearele lupilor, ca să-ți protejezi mândria egoistă și păcătoasă. Și pretinzi a fi un om al lui Dumnezeu. Ești un simplu șarlatan.

– Spune-mi ce să fac ca să primesc iertare. Sunt gata să fac orice. Orice.

– Nu ai ce să mai faci acum. Cuvintele sunt de prisos.

Ash trase adânc aer în piept. Dacă ar fi venit până aici să-și satisfacă propriile dorințe, l-ar fi omorât pe bătrânul acela fără să stea pe gânduri. Ar fi avut grijă să-l trimită cu adevărat în iad. Dar nu bătuse atâta drum căutând răzbunare pentru el însuși.

Venise pentru Emma.

Pentru că fata aceea îl atinsese, îl sărutase, îl făcea să se simtă din nou om, dorit și întreg. Pentru că tatăl ei era un monstru care o răni-se atât de profund, că nu mai avea încredere în propria sa inimă.

Pentru că probabil deja începuse să se îndrăgostească de ea, ca o ironie a sorții.

Pentru binele ei, avea să-și limiteze răzbunarea la metode care implicau mai puține răni și obiecte ascuțite. Avea să-l lase în viață. Dar voia să se asigure că nu urma să fie o viață liniștită.

– Ce zi e azi? întrebă Ash.

– J.. joi.

– Să fiu al naibii.

– Dar... nu ești deja al naibii?

– Tăcere! răbufni el.

Vicarul sări ca ars.

– Am greșit ziua. Ai o amânare. O *scurtă* amânare.

– O amânare? spuse bătrânul, ridicând mâinile la cer. Slavă Domnului!

– Nu-i mulțumi lui Dumnezeu. Mie ar trebui să-mi fi recunoscător.

– Da. Da, desigur.

– Ține minte, vierme al pământului ce ești, zise Ash înconjurând patul cu pași amenințători. O să ne mai vedem noi. N-o să știi în ce an, în ce zi sau la ce oră. Cândva, într-o noapte rece, vei simți flăcările iadului la picioarele tale. Laptele de la micul dejun o să aibă gust de sulf. La fiecare răsufflare, la fiecare pas, la fiecare bătaie de inimă, pentru tot restul vieții tale nenorocite, vei trăi cu teama de moarte. Se duse la fereastră, dar, înainte să iasă pe geam și să dispară în noapte, îi mai spuse: Pentru că am să vin după tine. Și, când o voi face, nu vei avea nici o cale de scăpare.

Capitolul 19

„Ce hoată!” își spuse Ash, deși fu nevoit să admită că Emma era o hoată cât se putea de simpatică.

Își petrecuse toată dimineața redactând scrisori. După ce trimisese contractul înapoi la avocații săi pentru o nouă revizuire, Ash se dusesse să ia masa de prânz. Apoi, se întorsese în bibliotecă, unde o găsisese pe soția sa, explorând rafurile cu cărți.

Se părea că volumul pe care îl avea în mână era atât de interesant, că nici măcar nu-l auzi intrând. Ash rămase în pragul ușii, fără să-și ia ochii de la ea. Emma își dădu părul după ureche, după care își linse vârful degetelor și dădu pagina.

Ash simți cum i se înmoaie picioarele. Avea să păstreze pe vecie amintirea acelei clipe. Silueta ei subțire. Buzele roșii. Vârful rozaliu al limbii, atât de erotic.

O văzu lingându-și din nou degetele.

Ash își încheștă pumnul în jurul mânerului ușii.

Nu voia să facă altceva decât să se uite la ea în timp ce ea citea până la capăt nenorocita de carte.

Ar fi vrut ca volumul acela să aibă o mie de pagini.

Emma închise cartea și o puse în teancul din ce în ce mai înalt de pe scaun. Se întoarse apoi cu spatele la el și se ridică pe vârfuri după o alta. Călcâiele îi ieșiră din pantofi, dezvăluind arcada picioarelor ei și ciorapii aceia albi, atât de erotici.

Dumnezeule! Cât să mai îndure?

– Nu te mișca.

Emma înlemni cu mâna în aer, în vreme ce încerca să ajungă la un volum verde de pe raft.

– Am vrut doar să iau o carte

– Nu te mișca, repetă el.

– Un roman, o carte de poezii. Ceva ca să fac timpul să treacă mai repede. M-am gândit chiar să-i dau lui Shakespeare o șansă. N-am vrut să te deranjez...

– Rămâi. Unde. Ești. Se apropie de ea cu pași mărunți – un pas pentru fiecare cuvânt rostit. Nu mișca un deget. Nici măcar un pistru de pe fund.

– Nu am pistru pe... Vrei să spui că am pistru pe fund?

El nu se opri până nu ajunse exact în spatele ei. Întinse palma spre mâna ei ridicată și împinse cartea verde înapoi în dulap.

– Te las să te întorci la treabă, zise ea.

– Nu încă, spuse el, lipindu-i încheietura de raft.

Emma își ținu răsuflarea. Ash știa prea bine ce însemna sunetul acela. Nu era teamă, ci emoție.

Bun. Foarte bine.

– M-am tot gândit la ceva, îi șopti el, trecându-și degetul mare de-a lungul încheieturii ei delicate.

– Nu-mi sună a bine.

– Nici nu este, zise el, după care își mută cealaltă mână pe sânul ei și începu să o mângâie prin rochie. Scopul acestei căsătorii este acela de a avea un moștenitor.

– Da, așa este, răspunse ea, cu voce pierdută. Îmi aduc foarte bine aminte pactul nostru.

Ash își înclină capul, plimbându-și limba de-a lungul gâtului ei. Avea un gust dulce-acrișor. Delicios.

– Așa că, dacă ar fi să o facem de două ori pe zi, șopti el, asta ne-ar ajuta să ne îndeplinim și mai repede misiunea.

– Da... presupun că da.

– Nu e o presupunere, zise el, prinzându-i sfârțul între degete. E pur și simplu matematică la mijloc.

Emma începu să râdă.

– Așa zici tu, iepuraș?

Ce fată poznașă!

Ash dădu startul cursei. Emma îl ajută să-i ridice faldurile rochiei până în talie. El își coborî degetele și o pipăi până ajunse la sursa plăcerii. Emma gemu de extaz, prinzându-se cu ambele mâini de bibliotecă. Ash abia reuși să se desfacă la pantaloni.

După ce se chinuiră cu hainele preț de ceea ce părea o veșnicie, își lipiră trupurile dezgolite. Nevoia lui tare și doritoare lipită de căldura ei umedă și pregătită.

– Acum? îi șopti el la ureche.

– Da, răspunse ea, cu sufletul la gură.

Da.

Da da da.

Episodul din bibliotecă dădu startul mai multor astfel de întâlniri în timpul zilei. Acum, că Ash aflase că nici ei nu-i displăcea să fie cu el în locuri mai puțin convenționale, imaginația lui nu mai cunoștea limite. Și nici virilitatea. Dar încă i se părea prea riscant să facă dragoste dezbrăcați la lumina zilei. În clipele acelea când erau atât de apropiați, atât de intimi unul cu celălalt, nu voia să citească milă pe chipul ei, nu chiar atunci când ar fi trebuit să fie cel mai puternic. Nu știa cum ar fi reacționat dacă Emma ar fi încercat vreodată să-l atingă.

În plus, trăia cu teama de a nu o scârbi.

„Cum aş putea vreodată să fiu cu... cu bestia aia?”

Nu, nu-și putea asuma acest risc. Totuși, cu un partener care se arătase atât de dispus și de aventuros, reușise să depășească acest obstacol. Plăcerea lor nu se limita doar la întâlniri nocturne.

Află curând că Emma nu se împotrivi să fie aruncată pe prima piesă de mobilier care le ieșea în cale. Masa de biliard le oferă o amintire deosebit de plăcută. Obişnuia să o tragă în colțuri întunecate și să o lipească cu spatele de pereți. Descoperiră că diverse accesorii – cravate, eșarfe, batiste – puteau fi folosite ca să o lege la ochi.

Orice i-ar fi sugerat, Emma nu părea să spună niciodată nu.

Întotdeauna spunea da.

„Da”, „da” și „mai mult” și „te rog”.

Ca de obicei, suspinele și gemetele acelea ajungeau direct în mădularul lui, aducându-l la limită. Dar, pe măsură ce după-amiezile lor pasionale se transformară în săptămâni, cuvintele ei începură să pătrundă tot mai profund. Ash chiar ajunse să adore poreclele ridicole pe care i le tot pune ea, ce-i străpungeau pielea plină de cicatrici și-i ajungeau până la inimă.

Ash încerca zi de zi să reconstruiască zidul acela.

„Nu citi prea multe în acceptul ei”, își spuse el. Era o femeie pasională. Fără îndoială, voia să rămână odată însărcinată.

Și, cu toate acestea, nu reușea să stea departe de ea, nu putea să-și satisfacă dorința. Nu exista limită pentru abisul din el. Nu tânjea doar după trupul ei, ci după apropiere. După acceptare. După sentimentul acela de a fi dorit, de a nu fi niciodată respins.

„Da.”

Emma întotdeauna spunea da.

Până în noaptea în care nu o mai făcu.

În seara aceea, Emma nu veni la cină și o trimise pe menajeră să-i transmită mesajul. Ash luă o gură de coniac și citi biletul soției sale.

Era indispusă, spunea ea, și bănuia că aveau să treacă câteva zile înainte să se pună pe picioare. Cu scuzele de rigoare, nu putea să-i accepte vizitele.

Lui Ash nu-i fu greu să citească printre rânduri și să înțeleagă că îi venise menstruația. Nu era însărcinată, nu încă.

Ar fi trebuit să fie dezamăgit.

În schimb, răsufă ușurat.

Nu era însărcinată. Asta însemna că mai avea o lună la dispoziție.

O lună în care să o târască după el în spații întunecate, să o lipească de perete și să îi audă gemetele de plăcere.

Încă o lună de „da”.

Încă o lună în care nu avea să fie singur.

Încă o lună cu Emma.

Îl cuprinse o bucurie imensă.

Ash dădu paharul pe gât. Apoi, își sprijini un cot pe masă și își coborî fruntea până îi atinse mâna. Își masă cicatricele de pe obrazul drept.

„Ești un mare prost.”

Erau mai mult decât simple sentimente la mijloc. Își permisesese să dezvolte un atașament nebun și irațional. Trebuia să facă ceva în privința asta.

Mai bău un pahar de coniac. Și încă unul. După ce bău toată sticla, își luă pelerina și jobenul și se aventură pe străzile întunecate. Voia să-și găsească vreo câțiva ticăloși cu care să se ia la harță sau niște pușlamale infumurate pe care să le bage în sperieți.

Fiecare expresie de teamă și fiecare tresărire cu care fu întâmpinat îi reaminti că astfel era privit un monstru. Așa era el „acceptat” de semenii săi.

Poate că avea să se mai bucure de încă o lună de „da”, dar cel mai important era că îl aștepta o viață lungă și amară de „nu”.

*

— La naiba! Știam eu.

Ash înlemni, cu o mână pe zăvorul porții. Cealaltă mână se strânse în jurul bastonului său. Se întoarse spre sursa vocii.

Un băiat îl aștepta pe alcc în spatele grajdurilor.

Și nu orice băiat, ci chiar băiatul acela. Cel de cu câteva zile în urmă.

— Știam eu, spuse băiatul. Știam eu că despre tine era vorba.
„Dumnezeule mare.”

Ash îl prinse de guler și îl târî în întuneric. Aruncă o privire de-a lungul aleii, ca să se asigure că nu era nimeni prin preajmă care să-i audă.

— Ducele de Ashbury este Monstrul din Mayfair.

— Habar n-am despre ce vorbești, i-o tăie Ash. De parcă chiar ar fi existat un alt bărbat care avea obiceiul de a bântui noaptea pe aleile din Mayfair îmbrăcat cu o pelerină neagră și purtând un baston auriu.

— Mi-am dat seama de la bun început... le-am spus și celorlalți că sigur ești un mare domn, zise băiatul. Și apoi, am pus lucrurile cap la cap din ziare. Ducele de Ashbury a sosit în oraș cu doar câteva săptămâni înainte ca Monstrul să apară prima oară în ziare. Lumea spune că ai suferit un accident la Waterloo. Așa că am decis să stau la pândă, să văd dacă am dreptate. Și, să fiu al naibii, chiar despre tine e vorba! exclamă el. Stai să vezi când o să le spun celorlalți.

— N-o să le spui nimic, fi zise Ash, scuturându-l zdravăn. M-ai înțeles?

— Să știi că nu mi-e frică de tine. Știu că n-o să-mi faci rău. Nu-ți stă în fire să te iei de copii nevinovați, nu-i așa?

Nu, nu-i stătea în fire. Din păcate.

Ash îi dădu drumul.

— Bine, fie. O să primești o coroană de la mine, dar nimic mai mult.

— O coroană pentru ce?

— Ca să-ți ții gura. De asta ești aici, nu? Văd că ai început de mic cu șantajul.

— Mama zice să sunt precoc, spuse băiatul, dezvăluind lipsa câtorva dinți. Dar n-am nevoie de bani. Familia mea e bogată. Tatăl meu a făcut avere din cărbune. Apropo, eu sunt Trevor.

– Trevor, dacă o să încerci să răspândești povestea asta, n-o să te creadă nimeni. Dacă ești din Mayfair, atunci știi deja cât de snobi sunt oamenii de aici. N-o să plece nimeni urechea la un puștan îmbogățit peste noapte, în defavoarea unui duce.

Ash trecu pe lângă el și se depărtă cu pas rapid.

Desigur, băiatul îl urmă.

– Nu m-ai înțeles, îi șopti Trevor, încercând să țină pasul cu el. Nu vreau să te dau în vileag. Vreau să fiu partenerul tău.

Ash se opri pe loc.

– Partenerul meu?

– Vreau să-ți fiu asistent. Ucenic. Protejatul tău. Știi la ce mă refer.

– Nu. Chiar nu știu.

– Vreau să vin cu tine în tura de noapte. Să te ajut să facem dreptate. Să le ținem piept tâlharilor.

Ash se uită lung la el.

– Puștiule, pe tine te suflă vântul.

– Nu fi așa sigur. Am o armă. Una secretă. Băiatul aruncă o privire în jurul său, după care scoase ceva din buzunar și o întinse ca Ash să o poată vedea.

– O praștie? Asta este arma ta secretă?

– Ei bine, tu ai bastonul. Și pistoalele sau un cuțitele nu par a se potrivi cu stilul nostru.

– Nu există un stil *al nostru*.

– E prea violent, știu. Noi suntem pacifiști.

– Nu există nici un „noi”.

– Și cred că o praștie o să mă ajute să mă diferențiez de ceilalți. Băiatul luă o pietricică de pe jos și își pregăti praștia. Vezi cutia aia de acolo? zise el, pregătindu-și lovitura.

Pietricica nimeri poarta unui grajd, de partea cealaltă a aleii.

Calul începu să necheze. De undeva de deasupra, se auzi vocea unui grăjdar nervos:

– Hei! Cine e acolo?

Trevor se uită la Ash. Ash se uită la Trevor. Amândoi ziseră în același timp: „Fugi!”

Odată ajunși în siguranță după colțul străzii, Trevor își puse mâinile pe genunchi, încercând să-și tragă sufletul.

– Încă... încă lucrez la treaba asta.

Ash merse mai departe, sperând să-l piardă pe băiat.

– Bineînțeles, voi avea și eu nevoie de o deghizare. Mă gândesc la o mască. Pe negru sau poate pe roșu. Și un nume, firește.

– Nici vorbă de așa ceva, mormăi Ash. Nici o deghizare și nici un nume. M-ai auzit? Du-te acasă înainte să te duc eu și să am o discuție cu tatăl tău.

– Bestia din Berkeley Square. Ce părere ai?

– Mai degrabă, Ciuma din Piccadilly.

– Sau am putea alege ceva mai simplu. Judecata de Apoi. Sau Corbul.

– Eu ți-aș sugera Țânțarul. Sau Pojar.

– Sau poate Judecata Corbului.

– Dumnezeuule, ești un adevărat pericol public.

– Stai. E perfect. Voi fi cunoscut sub numele de Pericol, zise el, gesticulând cu ambele mâini, parcă citind titlul unui ziar.

„Ah, da, ai mare dreptate.”

Ash se opri din drum și se întoarse cu fața spre el.

– Băiete, ascultă la mine. Eu mă duc acasă. Mergi și tu acasă la tine. Și cu asta, basta.

– Dar nu este nici măcar miezul nopții. Nu ne-am luat la harță cu nici un tâlhar.

Ash îl apucă pe Trevor de jachetă și îl ridică pe vârfuri. Se aplecă asupra lui și își coborî glasul amenințător:

– Bucură-te că nu m-am luat la harță cu tine.

Se depărtă iar, și de data aceasta nu auzi pași în urma sa.

Slavă Domnului!

– Ai dreptate, strigă Trevor vesel. Mai bine mâine-seară. Am nevoie de timp să rezolv treaba asta cu deghizatul.

Ash își trase jobenul pe cap, mormăind.

Dacă generația următoare avea să fie la fel ca băiatul ăsta, Domnul să aibă milă de Anglia.

Emma coborî în sala slujitorilor, ca să îi spună bucătăresei să adauge și ouă în meniul cinei din seara aceea. De fapt, voia să servească ouă seară de seară. Lumea spunea că ouăle sporeau fertilitatea, nu? Poate era o simplă superstiție, dar nu strica să încerce.

Se opri chiar în fața ușii. Servitorii păreau să aibă un fel de întâlnire. Khan stătea în fața unei tăblițe mari – cea pe care nota,

de regulă, meniul zilei –, în timp ce restul personalului se înghesuise în jurul mesei lungi a servitorilor.

Emma tocmai se pregătea să se întoarcă din drum și să revină mai târziu, când auzi subiectul discuției.

– Hai să ne gândim, zise Khan. Faza cu Swanlea a dat greș. Avem nevoie de un nou plan.

Un nou *plan*?

Emma nu avea obiceiul să asculte pe la uși, dar faptul că alți oameni făceau „planuri” despre căsnicia ei i se păru o ocazie bună de-a face o excepție. Se furișă între ușa deschisă și perete, reușind nu doar să tragă cu urechea, ci și să se uite prin crăpătura de la ușă.

– Atunci, trebuie să mergă la un bal, spuse Mary. Balurile sunt atât de romantice. Sunt sigură că o să primească o invitație cât de curând.

– Ducele nu o să accepte niciodată așa ceva, zise unul dintre servitori.

– Atunci, poate că am putea găzdui noi un bal, sugeră ea. Să le facem o surpriză.

– Da, spuse Khan pe un ton sec, am putea face asta dacă vrem să fim executați după aceea.

Mary oftă.

– Orice ar fi... trebuie să se întâmple curând. Odată ce doamna rămâne grea, va fi prea târziu.

Una dintre menajere izbucni în râs.

– Păi, asta o să se întâmple cât de curând, nu? La cum se împerechează ca iepurii prin toată casa.

– Și nu doar în casă, spuse unul dintre grăjdari. Și în grajduri.

Mary le făcu semn să tacă.

– Știți prea bine că trebuie să ne prefacem că nu am băgat de seamă.

– Fii serioasă! Cum am putea să nu băgăm de seamă?

„Dumnezeule.” Emma se făcu mică în spatele ușii. Cât de umilitor. Deși era de așteptat. Încălecaseră fiecare piesă de mobilier din Ashbury House. Și nici nu obișnuiau să se iubească în tăcere. Era normal ca servitorii să fi băgat de seamă. După cum bine spusese grăjdarul, cum ar fi putut să nu o facă?

– Doamnelor și domnilor, spuse Khan, bătând cu creta în tablă. Să revenim la lista noastră, vă rog.

Servitorii veniră cu o mulțime de sugestii.

– Am putea să punem la cale un mic incendiu.

– Trăsura ar putea să se strice. Din greșeală. În toiul unei furtuni.

– Da, știu! Să-i trimitem să înoate în lacul Serpentine.

Khan nici măcar nu acceptă să treacă o astfel de sugestie pe tablă.

– E aproape decembrie. Nu vrem să-i omorăm.

– Da, ai dreptate, spuse Mary. Și totuși, nimic nu încurajează mai mult afecțiunea ca o sperietură. Poate că am putea să-l îmbolnăvim puțin pe unul din ei?

– Ducele a zăcut la pat aproape un an de zile, răspunse majordomul. Ar fi crud. Deși poate că un incident minor...

Grăjdarul ridică din nou mâna, din cale-afară de entuziasmat.

– Albine! Viespi! Păianjeni! Șerpi!

– Broaște. Lăcuste. Râuri de sânge, răbufni bucătăreasa. Cred că am acoperit totul.

Emma pufni, dar se grăbi să-și ducă ambele mâini la gură.

– Poate ar putea să intre peste duce în timp ce acesta se dezbracă, sugeră Mary.

Toți slujitorii păreau încântați de varianta aceea.

– Ah, da!

Khan se arătă și el de acord.

– Da, asta chiar e o opțiune bună.

Emma nu mai putu să păstreze tăcerea. Ieși din ascunzătoarea ei și-și făcu simțită prezența.

– Să știți că asta s-a întâmplat deja.

Toți servitorii săriră în picioare, albi la față. Câteva clipe bune, nimeni nu spuse nimic. Mary fu cea care rupse tăcerea:

– Și...? Cum a reacționat ducele?

– Reacția ducelui nu te privește pe tine.

Unul dintre servitori își făcu curaj să întrebe:

– Ce părere aveți despre mușcăturile de păianjen?

– Părerea mea este că ar trebui să încetați cu toată povestea asta. E cazul să vă ajustați așteptările. Nu e vorba despre iubire la mijloc. Ducele n-o să se îndrăgostească de mine.

Emma avea nevoie să-și bage în cap cruda realitate la fel de mult ca servitorii.

Nici nu avea vreo importanță dacă ar fi ajuns să o iubească. În cele din urmă, drumurile lor aveau să se despartă. El luase deja hotărârea aceea, iar ea trebuia să ajungă la Swanlea în iarna aceea, pentru binele Davinei. Dar, înainte ca Davina să obțină permisiunea de a o vizita, Emma trebuia să-l convingă pe duce să iasă din nou în lume – măcar puțin.

– Eu cred că ducele are nevoie de prieteni, zise ea.

Khan oftă îndurerat.

– Nu avem nici o șansă.

– L-au părăsit cu toții, spuse Mary. Iar puținii care nu l-au părăsit... Ei bine, el i-a alungat pe toți. Ducele nu mai are prieteni. Ne are doar pe noi.

Emma rămase pe gânduri. Dacă chiar era adevărat că toți prietenii lui Ashbury se aflau în casa aceea...

Trebuia să facă cumva să-l convingă să se aventureze în afara casei.

Capitolul 20

Ash băntuia pe holurile de la Ashbury House. Unde naiba era majordomul lui?

Nu îl găsi în bibliotecă. Nici în sala de biliard, în sala de bal, în camera de zi, în camera de pictură sau în camera de muzică. Deși nici măcar nu era sigur de ce se gândise să verifice și în cea din urmă. Vara trecută, Khan îi dovedise în mod dureros că nu avea cătuși de puțin ureche muzicală.

În cele din urmă, Ash îl găsi în bucătărie.

Simți un mirosul înțepător de ierburi dintr-o oală care fierbea pe plită. Khan era așezat pe un scaun, cu o compresă la ochi, în timp ce Emma se agita în jurul lui.

Era întruchiparea grijii domestice pline de iubire. Avea să fie o mamă minunată. Bănuise de la bun început, dar era liniștitor să o vadă cu ochii lui. Moștenitorul său avea nevoie de o prezență constantă și iubitoare în viața sa, iar Ash nu urma să fie aceea.

Emma ridică privirea, îl observă, și ochii ei plini de grijă deveniră două fante tăioase.

– Numai tu ești de vină.

– Poftim?

– Știi foarte bine că așa e. Uită-te la el, zise ea, făcând semn spre Khan. Are ochiul vânăt și umflat. Știu că tu ești de vină.

Ah, putea ține și prelegeri. Atitudinea ei aproape că îl făcut pe Ash să se simtă vinovat, și el nu se simțise niciodată rușinat de faptele sale. Doar de aspectul fizic.

– Ne jucam și noi. Și e vina lui că s-a lovit.

– E vina lui? Cred că și-a dat singur una în ochi, nu?

– Încercam o nouă combinație. I-am zis să se ferească. Khan, spune-i, îi ceru el majordomului său. Spune-i că ar fi trebuit să te ferești.

– Ar fi trebuit să mă feresc, mormăi Khan din spatele compresei.

– Vezi? Și, în timp ce soția lui cea supărată se îndreaptă în tăcere spre plită, Ash continuă: Oricum, am nevoie de el. Avem de lucru.

Khan lăsa compresa deoparte și se ridică.

– Excelență, mulțumesc pentru ajutor.

– Stai acolo, spuse ea. E aproape gata.

– Mai târziu, Excelență, zise Khan cu o plecăciune, după care se întoarse spre Ash. Vă aștept în bibliotecă.

După ce majordomul ieși din bucătărie, Emma începu să-și facă de lucru, fără să spună nimic.

– E doar o vânătaie, spuse Ash. Se mai întâmplă. Să știi că-i face mare plăcere să boxăm.

– Plângea, îi zise ea.

– Lacrimi de bucurie, răspunse el.

Emma oftă.

– Da, ai dreptate. Sunt exigent. Sunt un egoist. Nu-mi pare rău pentru nimic. Ce altceva vrei să-ți mai spun?

Emma luă ziarul de pe masă și i-l arătă. Prima pagină titra „Monstrul din Mayfair lovește din nou”.

Ash luă ziarul.

– Nu văzusem articolul ăsta. E genial. Sunt celebru.

– Sunt mai multe astfel de articole.

Ash răsfoi teancul de ziare.

– Monstrul din Mayfair atacă un băiat.

– Monstrul din Mayfair terorizează trei persoane pe St James Street.

– Monstrul din Mayfair fură miei de la măcelărie. Suspect de Ritualuri Întunecate.

– Ce să zic. „Băiatul” acela are vreo douăzeci de ani – și o merita. Pe St James Street m-am luat la harță cu patru inși, niște pușlamale care se luaseră de o prostituată în timp ce se întorceau de la Boodle's. Nu mi-a plăcut atitudinea lor lipsită de respect. Iar treaba asta cu miei... Asta nici măcar n-am făcut-o. Auzi la ei, zise el, râzând. Știi ce înseamnă asta?

– Că m-am căsătorit cu un justițiar?

– Nu. Sau poate că da. Dar înseamnă, mai degrabă, că oamenii au început să inventeze povești despre Monstrul din Mayfair doar ca să se bucure de notorietate. Înseamnă că sunt o legendă.

Emma clătină supărată din cap. Scurse ierburile printr-o sită, ră-sucindu-le într-un ghemotoc.

— E ceva extraordinar, zise el.

— Nu, chiar nu e.

— Ah, ia te uită. Articolul ăsta are și o ilustrație. Își întoarse chipul spre ea și ridică portretul cu titlul „Însuși Monstrul”. Ce părere ai? Mie mi se pare că mi-au făcut nasul cam lung, dar, în rest, asemenea e izbitoare.

Emma trânti cu oala goală pe masă.

— Nu e deloc o asemănare izbitoare, dar portretul acesta ilustrează perfect problema. Te încâpățânezi să le arăți oamenilor doar o parte din tine. Dacă le-ai oferi șansa de a vedea dincolo de cicatricile tale...

— Oamenii nu pot vedea dincolo de cicatrici. Pe o alee, în piață... oriunde. Se uită doar la felul în care arăt, doar asta îi interesează.

— Dar nu trebuie să fie așa.

Ash strânse din dinți.

— Îți propun ceva. Eu n-o să mă prefac că știu cum e când se uită tot felul de bărbați ciudați la țățele tale și tu nu te prefaci că știi cum e când oamenii se holbează la fața mea.

Emma îl privi înduioșată.

— Îmi pare rău, nu ar fi trebuit să presupun nimic.

— Nu, chiar nu ar fi trebuit să o faci.

— Dar nu vrei să-ți dai o șansă? întrebă ea, înconjurând masa și venind lângă el. Hai să ieșim o dată în oraș. Este tot ce-ți cer. O după-amiază alături de oameni normali. Mă rog, adevărul e că nu sunt prea *normali*. Dar tot e mai bine decât nimic.

— Ce tot spui acolo? o întrebă Ash, încruntat.

— Vino la ceai cu mine și cu prietenele mele joia asta. Asta încerc să spun.

Ducele dădu să se opună.

— Nici nu...

Dar Emma își duse degetul la buzele lui, făcându-i semn să tacă. Degetele ei miroseau a ierburi și a miere. Încântător. Cum ar fi putut să rămână supărat pe ea când mirosea atât de frumos?

— Vom merge acasă la Lady Penelope Champion. Stă aproape. Hai, nu e greu, zise ea, uitându-se lung la el. Mă rog, asta dacă nu ți-e frică de niște fete bătrâne inofensive.

Ash nici nu-și mai amintea când traversase ultima oară piața în drum spre reședința Campion. Pe vremea când era puștan, pe când avea vreo zece ani. Penelope era prea tânără ca să-i fie tovarășă de joacă. Asta pe lângă faptul că era fată, ceea ce însemna că nici în rup-tul capului nu s-ar fi apropiat de ea. Dar într-o vară fusese obligat să meargă în vizită. Din punctul lui de vedere, singurul lucru care o salva era că întotdeauna părea să ascundă animale murdare în dulap sau sub pat.

Îmi amintea vag de niște purceluși. Și parcă de o șopârlă?

Emma sună la ușă.

– E singura dată când vin aici, mormăi el, uitându-se la ușă. Să fie clar.

– Am înțeles, spuse ea.

– Și doar pentru că părinții mei erau buni prieteni cu familia ei.

– Desigur.

– Sunt siguri că s-ar bucura să știe că mă interesez de bunăstarea lui Lady Penelope, acum că a rămas de una singură.

Emma îl luă de mână.

– Stai liniștit. O să te adore.

Ușa se deschise. Ash simți un nod în gât.

– Lady Penelope. Îmi pare bine.

Ash îi întinse mâna, intenționând să facă o scurtă plecăciune, dar Penny începu să râdă, după care îi puse mâna pe umăr și veni să-l îmbrățișeze. Atât de simplu.

– Intrați, intrați, zise Penelope, luându-l de braț. Și te rog să-mi spui Penny. Suntem vechi prieteni. Te-am văzut în ținuta de noapte. Doar nu te aștepți să-ți spun „Excelență”.

– Ashbury e în regulă.

– Ash, zise Emma. Așa îi spun prietenii. Acasă, eu îi spun dovlecel.

Ash o săgetă cu privirea.

Emma îi zâmbi.

– Eu o să-ți spun Ash, zise Penny, voioasă.

Casa arăta exact cum și-o amintea el. Aceleași picturi pe pereți, același mobilier... doar că acum erau acoperite cu mult mai multă blană.

Ash își făcu curaj când dădură să intre în salon.

Cu toate acestea, nu fu întâmpinat de strigăte de șoc și groază. Se părea că restul invitaților fuseseră pregătiți în prealabil, ceea ce era o ușurare și o umilință în același timp. Și-o și imagina pe Emma spunându-le la ceai: „Nu vreau să vă speriați, dar să știți că soțul meu este un monstru hidos”.

Penny făcu prezentările inutile. Celelalte două femei știau deja cine era, iar Emma îi povestise câte ceva despre ele.

Domnișoara Teague era cea cu părul roșcat și ciufulit și mirosea a ceva ars. Domnișoara Mountbatten era cea micuță, cu părul brunet și îmbrăcată într-o rochie elegantă, frumos lucrată, dintr-un material în nuanțe de albastru, care îl duse pe Ash cu gândul la draperiile lui din camera de muzică.

Făcu o scurtă plecăciune și le așteptă să se așeze înainte să ia și el loc. Penny începu să toarne ceai.

Domnișoara Teague și domnișoara Mountbatten rămaseră tăcute, uitându-se cu coada ochiului la Ash, apoi una la cealaltă, ferindu-și după aceea privirea. Ash era obișnuit să stârneasce pretutindeni curiozitate. Dar zâmbetele lor cumva atotștiutoare i se părură ciudate.

O pisică albă se strecură printre picioarele scaunului și sări la el în poală.

Ash se grăbi să ia creatura și să o pună jos, dar aceasta sări din nou în brațele lui.

– Pisicile fac tot timpul asta, spuse Penny. Trag spre cel care nu vrea să aibă nimic de-a face cu ele. Și Bianca este deosebit de obraznică. Îl tot chinuiește pe sârmanul Hubert.

– Nu-mi amintesc de nimeni din familia ta pe nume Hubert, spuse Ash. Este vorba despre unul dintre servitori?

– Ah, nu, zise Penny râzând, oferindu-i o ceașcă de ceai. Hubert e vidra mea.

Cum altfel?

Gazda sa îi oferi o tavă cu sendvișuri triunghiulare cu coaja tăiată.

– Vrei un sendviș?

– Da, mulțumesc, îmi plac sendvișurile cu șuncă, zise el.

Cu cât mesteca mai mult, cu atât mai puțin trebuia să vorbească.

– Ah, nu, nu are șuncă, zise Penny. E cu piure de legume presat și tăiat ca o șuncă. Are nap, cartofi, puțin usturoi și sfeclă, pentru culoare. E hrănitor și la fel de gustos.

„Dumnezeule!”

Ash se înecă. Încercă din răspuțeri să-și ascundă o grimasă, străduindu-se să-și clătească gura cu niște ceai.

– Lady Penny este vegetariană, spuse domnișoara Teague.

– Mă tem că nu înțeleg.

– Adică nu consumă carne, spuse Emma.

– Tot nu înțeleg, zise Ash după câteva clipe de tăcere.

– Uite, încearcă prăjiturile astea, zise domnișoara Mountbatten întinzându-i tava Emmei. Nicola le-a pregătit.

Ash luă una, deja suspicios. Părea inofensivă.

– Dar Emma mi-a spus că ești om de știință, domnișoară Teague.

– Bucătăria este o știință, răspunse ea. Succesul stă în precizie.

Ash luă o gură de prăjitură și fu încântat. Mult mai gustoase decât sendvișurile cu șuncă din legume.

– Ei bine, zise Penny, voioasă. Acum că avem ceai și gustări, ne trebuie doar un subiect de conversație. Ce propuneri aveți?

– Ce bine ar fi dacă ar exista ceva care să atragă atenția tuturor locuitorilor din Londra, își începu domnișoara Teague discursul cât se putea de exersat.

– Ah! interveni și domnișoara Mountbatten. Te referi cumva la Monstrul din Mayfair?

Ash puse ceașca pe masă, după care o țintui cu privirea pe soția sa.

Emma refuză să-și ridice privirea din ceașcă, de parcă frunzele de ceai făceau un balet subacvatic.

Penny se întoarse spre el.

– Ash, tu ce părere ai despre treaba asta?

– Eu cred că avem de-a face cu un individ periculos. Un ticălos.

– Eu tind să cred că e un individ neînțeles, spuse domnișoara Mountbatten.

Nimeni nu mai spuse nimic, după care domnișoara Mountbatten o împunse ușor pe domnișoara Teague.

– Oh! Da, scuze. Acum, era rândul meu, nu? Domnișoara Teague își dresese glasul și spuse: Alexandra, cred că ai dreptate.

– Tocmai mi-am amintit că am câteva dintre cele mai recente articole, zise Penny întorcându-se spre masa din spatele ei, de unde luă un teanc de ziare.

Adevărul se vedea de la o poștă. Ash fusese ademenit în capcană, iar acum se afla în centrul unei conspirații bine gândite.

Un sendviș cu șuncă falsă, într-adevăr. Unul așezat pe o tavă de minciuni.

Penny răsfoi ziarele.

– Ah, iată. „Fondul văduvelor de război primește o donație de o mie de lire. Lumea crede că ar fi din partea Monstrului din Mayfair“, zise ea, după care găsi un alt articol. „Monstrul din Mayfair dă în vileag un administrator nemilos. Muncitorii îl aplaudă.“

Luă următorul articol de ziar și, în loc să-l citească, îl întoarse cu fața spre ei pentru ca titlul să fie vizibil.

Ash îi înșfăcă bucata de hârtie din mână, citind-o cu groază.

– Monstrul din Mayfair salvează mai mulți cățeluși dintr-un magazin cuprins de flăcări?

Era prea de tot.

Văduve. Muncitori.

Cățeluși.

Cineva se încăpățâna să dejoace legenda pe care el se chinuise s-o construiască. Înșfăcă ziarele și le frunzări, citind titlurile. Începu să observe un tipar ciudat de similar.

Am aflat din surse sigure...

O sursă anonimă ne-a asigurat că...

„Cățelușii nu mai voiau să-l lase să plece“, ne-a spus o doamnă respectabilă...

Carevasăzică, Emma și prietenele ei nu se ocupaseră doar să strângă aceste povești. Nerușinatele se mai apucaseră și să inventeze.

– Exact cum bănuiam, zise domnișoara Mountbatten zâmbind larg. Acest așa-numit monstru este doar un individ neînțeleș.

– Dacă vreți să știți părerea mea..., începu Emma.

– Eu, unul, nu vreau, mormăi el.

– Eu nu cred că e un monstru, zise ea. Ba chiar am auzit că a mers la o casă de copii, cu saci plini de dulciuri, și că cei mici l-au copleșit

cu îmbrățișări și sărutări. Ceva îmi spune că mâine vom citi despre asta în ziare.

– Iar mie ceva îmi spune că vom citi o știre despre o ducesă și cele trei complice ale ei închise pentru calomnie, zise Ash, cu un zâmbet forțat.

După câteva clipe de tăcere, toate cele patru doamne izbucniră în râs. Penny îi întinse tava aceea odioasă cu sendvișurile necomestibile.

– Ash, mai ia un sendviș. Sau ai prefera să-ți spun „mielușel”?

– De fapt, cred că preferă „steluță”, spuse domnișoara Mountbatten.

– Ba nu, zise domnișoara Teague. Aș băga mâna în foc, da, că era „prăjiturică aburindă”.

În timp ce toate patru începură din nou să chicotească, Ash acceptă sendvișul, aruncându-i o privire usturătoare soției sale.

Emma își sorbi ceaiul, zâmbindu-i timid.

„Lasă, vezi tu”, își spuse el, mușcând nervos din sendviș. „Vezi tu când ajungem acasă.”

Capitolul 21

Doar că Ash nu mai apucă să o tragă pe soția sa la răspundere. De îndată ce închise ușa de la apartamentul ei, Emma îl lipi cu spatele de ușă, trăgându-l spre ea pentru un sărut pasional.

– Mulțumesc, spuse ea. Ai fost minunat.

– N-am făcut nimic.

Chiar nu fusese un efort. Odată ce doamnele încetaseră să-l tachineze, chiar se simțise bine alături de ele.

– Nu-mi vine să cred că ai mâncat două dintre sendvișurile acelea îngrozitoare.

Ah, da. Totul fusese bine până la sendvișurile acelea.

Dar era gata să mănânce sendvișurile acelea de două ori pe zi, fără să se plângă, dacă asta ar fi însemnat să aibă parte de o astfel de întâmpinare acasă. Măinile Emmei și, mai bine decât atât, buzele ei îi mângăiară fiecare părticică din corp.

Se grăbi să-i slăbească lavaliera și să-i desfacă vesta. El sări în ajutorul ei, aruncându-și hainele la întâmplare. Nu conta unde ajungeau.

Emma alunecă tot mai jos, așezându-se în genunchi în fața lui. Îi desfăcu pantalonii și îi trase până jos. Îi eliberă mădularul, care tânjea după atenția ei. Cu o mână, îi împinse cămașa în sus. Îl cuprinse cu cealaltă mână, frecându-și degetul în sus și în jos.

Își linse buzele și se aplecă ușor.

– Stai, îi spuse el.

Emma se opri.

„De ce? De ce a spus asta?”

– Nu e un sărut, zise ea, uitându-se lung la el. Vreau să te ling. Vreau să te sug. Nu-ți place?

– Nu e... nu e vorba despre asta, zise el tare. Tare din toate punctele de vedere. Dar scopul nostru este să rămâi gravidă. Nu-ți pot lăsa gura gravidă, nu? Strict vorbind, asta nu face parte din acordul nostru.

— Și ce ai de gând să faci? îl întrebă ea, amuzată. O să mă trimiți la tribunal? Domnule judecător, soția mea a îndrăznit să mă dezbrace, după care a început să mă mângâie, atât cu mâinile, cât și cu buzele, împotriva termenilor noștri contractuali.

— Emma...

— După care, zise ea, pe un ton teatral, obraznica aceea a avut tupeul să-și pună gura pe bărbăția mea mare și tare.

În clipa aceea, își plimbă limba cu patos pe penisul lui.

— Dumnezeu!

Emma se uită lung la el, ridicând din sprâncene.

— Vai de mine! Asemenea blasfemie. E în Shakespeare?

— Da, răspunse el. În *Henry al IV-lea*, actul doi, scena doi.

— Chiar așa? Ce interesant, zise ea, sărutându-i ușor vârful penisului.

Dumnezeule. Ash își încleștă pumnii. Nu putea să mai suporte. Când o văzu aplecându-se din nou spre el, gata să îl sărute din nou, o luă de păr.

— Ajunge.

— Ajunge.

Emma tresări când îl simți răsucindu-și degetele prin părul ei. Strânsoarea lui era atât de senzuală.

— Ajunge, spuse el din nou.

Doar că Emma știa ce voia să spună.

Ajunge. Nu mai vorbi. Nu mă mai tachina. Trebuia să termine ce începuse.

Orice însemna asta.

Emma nu era tocmai sigură de ceea ce începuse să facă, dar ar fi preferat să moară decât să întrebe. Ideea de bază părea evidentă, chiar dacă subtilitățile tehnicii erau dincolo de experiența ei. Judecând după propriile ei reacții la gesturile lui, limba părea să fie secretul.

Ridicându-și ușor privirea ca să-i studieze reacția, începu să îl mângâie cu vârfului limbii. Îi simți abdomenul încordat sub palmă. Își arcui soldurile, frecându-și erecția de buzele ei. Emma înțelese ce avea de făcut și deschise gura.

Îl auzi gemând de plăcere, lipindu-se de ușa.

— Da. Exact așa.

Îi plăcea gustul lui puternic și masculin, îi plăcea senzația aceea de a-l mângâia cu palma ei catifelată. Îi plăcu felul în care respirația lui se schimbă și felul în care îl auzi gâfâind, în timp ce îl primi tot mai adânc.

Mai mult decât orice, adora sentimentul acela de putere. Era neputincios de dorință, expus în fața ei, disperat și vulnerabil. Era la mila ei. Emma se simți mai triumfătoare cu fiecare suspin, cu fiecare geamăt de plăcere.

Ridică privirea și îl văzu uitându-se la ea, cu ochii plini de dorință, scrâșnind din dinți. Din moment ce părea să îi facă plăcere ce vedea, își folosi cealaltă mână ca să-și dea șalul de la gât, permițându-i să-i vadă mai bine sânii. Simțindu-se îndrăzneată, își plimbă un deget peste piept și adânc în decolteu.

– Dumnezeu, gemu el.

Ea îi simți coapsele încordându-se și, lăsând orice jenă deoparte, ea înteeți ritmul. Știa că el se apropia de climax.

– Emma, eu...

El își scoase mărul din gura ei. Îi luă mâna și i-o ghidă în sus și-n jos pe penisul lui, gemând din ce în ce mai puternic, până când, în cele din urmă, își găsi eliberarea.

Se lipi de ușă, încercând să-și tragă sufletul. Emma își luă șalul și își șterse pieptul. El o prinse de bărbie, ridicându-i capul ca să se uite în ochii ei.

– Pentru asta aș fi fost în stare să mănânc o sută de sendvișuri din alea, spuse el.

Emma îi zâmbi.

O ajută să se ridice și se dezbracă de pantaloni, aruncându-se împreună pe pat.

– A fost... incredibil.

– Plăcerea a fost de partea mea. Țăta era adevărul. Se simțea mulțumită de ea însăși și mai puternică decât se simțise vreodată. Se întinse pe burtă și se sprijini în coate. Bun, am fost la ceai. Unde vrei să mai mergem? E rândul tău să alegi.

– La ce te referi?

– Sunt sigură că ți-e dor să faci multe lucruri. Nu neapărat cu mine. Să te plimbi cu trăsura prin parc. Să mergi la club. Ai putea să iei lecții de box la sala Jackson's, ca să nu-l mai folosești pe săracul Khan pe post de sac de box. Atăta timp cât bordelurile și vizitele

pe la foste dansatoare de operă nu sunt pe listă, zise ea, uitându-se lung la el.

– Fii serioasă, replică el, tolănit pe pat. La câte mă pui tu să fac, n-am energie pentru așa ceva.

– Mă bucur. Hai să stabilim următoarea noastră ieșire.

– Nu va fi nici una. Ți-am spus că a fost prima și ultima oară când am mers în vizită la cineva.

– Am putea să organizăm o petrecere la noi acasă. Am o prietenă de la magazinul de îmbrăcăminte, domnișoara Davina Palmer. Cred că tatălui ei i-ar face plăcere să te cunoască, zise ea, așteptând cu sufletul la gură răspunsul lui.

Ash se uită lung la ea, cu o privire cât se poate de serioasă.

– Ce încerci să faci?

Suspiciunea din ochii lui o tulbură.

– Nu-mi place să te văd așa rupt de lume. Odată ce o să plec la Swanlea, nu vreau să te știu singur în casa asta.

Emma se simți roasă de vinovăție. Desigur, acela nu era singurul ei motiv. Era hotărâtă să o ajute pe Davina. Dar la fel de adevărat era faptul că o durea nespuse de mult ideea de a-l lăsa de unul singur. O durea gândul că avea să plece de lângă el. O întrista ideea de a-și crește singură copilul în Swanlea, fără ca el să facă parte din viața lor.

Nu mai era de acord cu aranjamentul lor și nu mai avea timp să renegocieze.

Câteva după-amiezi mai târziu, Ash era în bibliotecă, scriind o scrisoare furioasă către arhitectul său, când Khan intră pe ușă.

La fel de inoportun ca de obicei. Ash nu ridică privirea de la scrisoarea sa.

– Ce vrei?

– Excelență, nu vreau să vă deranjez, dar tocmai am primit o livrare destul de voluminoasă pentru ducasă. Unde să le spun să lase cutiile?

– O livrare? întrebă Ash, ridicând capul. Ce livrare?

– Cred că e vorba despre garderoba ei. Să le spun să ducă pachetele la etaj?

Ash își lăsă penița pe masă.

– Nu, nu, în salon.

„O garderobă.”

Slavă Domnului, se mai întâmplau și minuni. Soția lui acceptase, într-un final, să-și comande o garderobă nouă, în ciuda obiecțiilor anterioare. Dacă putea el să-i ofere ceva cu adevărat semnificativ în această căsătorie, luxul era acel ceva.

Băgă scrisoarea în plic și intră în salon, sperând să vadă încântarea de pe chipul Emmei în timp ce deschidea cutiile. Poate că avea să-i facă o mică paradă cu noile ei rochii și bonete. Și, dacă avea să-i ceară ajutor la desfăcutul nasturilor, cu atât mai bine.

Intră în cameră și văzu ceva schimbat la ea. Avea pe chip un zâmbet incredibil de frumos.

– E noua garderobă, spuse ea, din cale-afară de bucuroasă.

– Văd, răspunse Ash, făcându-le servitorilor semn să plece.

Emma desfăcu prima cutie și începu să caute prin ea. Ash zări o mătase elegantă, într-o nuanță de ivory. Un început promițător.

Doar că nu scoase o rochie, ci o vestă.

– Vai! exclamă ea. E perfectă. Cum ți se pare? întrebă, întorcându-se spre el.

– Să mă ierți, spuse el, după câteva clipe de tăcere. N-am mai ieșit de mult prin cercurile sociale. Se pare că noile modele de haine pentru femei au suferit modificări.

Emma începu să râdă.

– Nu e pentru mine, îngerăș. E pentru tine, zise ea, ducându-i vesta la piept. Hmm. Va trebui să iau puțin din umeri, dar se rezolvă ușor.

Ash rămase fără cuvinte. Emma se grăbi să deschidă o nouă cutie, de data aceasta scoțând la iveală o haină de lână, de culoare verde. Se arătă din nou mulțumită.

– Poftim. Probeaz-o, te rog.

Ash se uită la cele câteva zeci de pachete.

– Doar nu vrei să spui că sunt toate pentru mine.

– Mi-ai spus să comand o garderobă, răspunse ea, cu un surâs poznaș. Nu ai specificat pentru cine să fie. Și ți-am spus că o să-mi amintesc măsurile tale, adăugă ea, venind să-l dezbrace de haină. Hai, probeaz-o. Vreau să văd cum s-au descurcat croitorii.

Complet uluit, Ash se dezbracă de haina cea veche și o îmbracă pe cea nouă. Emma se duse în spatele lui, netezind lâna la spate.

– De-abia așteptam să te văd îmbrăcat în ceva demn de un duce. Toate hainele tale sunt ponosite, demodate sau ambele. Se puse apoi

în fața lui, aranjându-i reverul. Perfect. Mișcă-ți puțin brațele. Cum ți se pare?

Ash își întinse brațele în lateral.

— În mod ciudat, mai bine.

— I-am spus croitorului să lase mai mult spațiu la umeri. Deschise reverul ca să-i arate căptușeala. A folosit și mătase, bineînțeles. Dar mânecile au o căptușeală detașabilă din bumbac, ca să fie spălate ușor. Cămășile sunt făcute dintr-un material fin. Iar lavaliererele au un guler de muselină pe interior ca să nu-ți zgârie pielea.

Se minună de cât de multă grijă acordase ea conceperii acestei garderobe. Da, asta fusese sarcina ei ani de zile: să sugereze și să pregătească articolele de îmbrăcăminte potrivite pentru fiecare om în parte. Dar asta fusese meseria ei.

De data aceasta... era vorba despre un cadou.

Emma îi cercetă umerii și mânecile, după care îl admiră din cap până-n picioare.

— Știam eu că ți se potrivește verdele. Arăți atât de bine.

Dumnezeule! Accepta cu emoție complimentul ei, chiar dacă știa că asta era cea mai mare minciună.

— Uită-te în oglindă, zise ea, îndreptând oglinda spre el.

Nu avea nevoie să se uite în oglindă. Știa exact ce avea să vadă. Un monstru desfigurat, arătând ridicol în contrast cu haina aceea elegantă.

Trebuia să recunoască faptul că era o haină splendidă. Îi venea ca turnată și mai că se putea imagina în tinerețe, în club, savurând un pahar de coniac la sfârșitul unei zile de toamnă. În perioada aceea de dinainte de accident.

— Ei bine...? întrebă ea.

Părea mulțumită de sine și dornică să fie lăudată.

— Este o haină frumoasă, spuse el.

— Dar îți place?

„Îmi place foarte mult. Dar, mai presus de toate, îmi place de tine, mai mult decât ar trebui, și, chiar dacă este prea târziu pentru mine să mă salvez, nu vreau să-ți dau speranțe deșarte.”

— Adevărul e că am mai multă flexibilitate în brațe, zise el, întinzându-și brațele. Știi tu, ca să mă iau la bătaie cu orfanii de pe drumuri ca să pot sacrifica miei pentru Satana.

Emma se întoarse la cutii și începu să le aranjeze, vizibil iritată.

– Îți dă satisfacție să te iei mereu de munca mea? Știu că pe tine nu te impresionează cu nimic, dar e principalul meu talent. Aș fi putut să fac o carieră din asta dacă nu...

Se opri în mijlocul frazei.

– Ce urma să spui?

– Nu contează.

– Ba contează pentru mine. Ți-ai fi făcut o carieră din asta dacă nu...

– Dacă nu ai fi apărut tu în viața mea.

Ash o privi șocat.

– Cu ce te-am încurcat eu? Vrei să spui că ți-ai fi deschis un magazin cu două lire și trei șilingi?

– Planul meu era să devin o croitoreasă independentă, dar trebuia să fac cumva să-mi atrag clientela. Am făcut o rochie care îmi demonstra măreția, una care urma să fie expusă la unul dintre cele mai mari evenimente sociale ale anului.

– Rochia de mireasă a lui Annabelle.

– Da, voma aceea de unicorn.

Ash pufni.

– Ei bine, îmi pare rău că am intervenit în planurile tale pentru o viață de muncă degradantă și pentru că ți-am oferit, în schimb, o viață de bogății și privilegii.

Emma își dădu părul pe spate.

– Bineînțeles că nu aș schimba ce am acum. Nu sunt proastă. Și sunt recunoscătoare pentru tot ce mi-ai dat. Doar că... eu nu am ce altceva să-ți ofer, și tu te încâpățânezi să-mi jignești munca.

– Ce ai vrea să fac?

Emma deschise larg brațele, gesticulând spre zecile de cutii.

– Îmbracă-te cu ele. Ieși din casă. Ia-mă cu tine. Undeva. Oriunde.

– Emma...

– Nu e nevoie să ieșim în public. Sunt sigură că există locuri unde putem merge fără să fim văzuți. Poate în Vauxhall. Sau la un bal mascat. Vreau să petrec timp cu tine. Ia-mă cu tine în plimbările tale nocturne prin Londra, măcar atât.

– Nu. Nimic din toate acestea n-o să se întâmple.

– Pentru că ești prea mândru.

– Pentru că așa am decis eu. Și nu știu de ce ți-ai închipui că niște haine noi o să mă facă să mă răzgândesc. Nu uita, noi doi am ajuns

la o înțelegere, care nu include ieșiri în oraș. Rolul tău în această căsătorie este limitat la un singur scop.

– Să fiu iapa ta, zise ea, cu ochii plini de durere. Da, știu.

Emma ieși fuga din cameră.

Ash își duse mâinile la cap. De săptămâni întregi, hoinărea pe străzile din Mayfair, băgând frica în inimile oamenilor, dar nu se simțise niciodată așa mârșav ca în clipa aceea.

Nu-și meritase niciodată titulatura de „monstru” mai mult ca acum.

„E mai bine așa”, își spuse el. „E mai bine să o rănești acum decât mai târziu.”

Da, sigur. De parcă, dacă ar fi repetat minciuna aceea de o mie de ori, avea să ajungă să o creadă.

Capitolul 22

– Am mai găsit una, zise Nicola, adăugând o nouă carte la teancul din brațele Alexandrei.

Părea hotărâtă să ia cel puțin o carte de pe fiecare raft din librăria Hatchard. Emma își înclină capul ca să citească titlurile de pe cotorul cărților.

– Istoria Tamisei, arhitectură romană, bucătăria vieneză, ingineria mecanică... Existe vreo legătură între toate acestea?

– Sigur că există, spuse Penny. Undeva în mintea Nicolei.

– Să știi că te-am auzit, zise Nicola din spatele rafturilor.

Alexandra nu-și înălță capul din cartea ei. Într-o mână avea turnul înclinat al Nicolei, iar în cealaltă o carte pe placul ei. Ceva despre stele.

– Era un compliment. Știi că mă minunez de inteligența ta, zise Penny sprijinindu-se de rafturi. Gândește-te cum ar fi dacă am putea să putem combina creierul tău, inima mea mărinimoasă, înțelepciunea Alexandrei și talentul Emmei pentru modă și să creăm femeia perfectă. Am fi de neoprit.

Alex își folosi degetul mare și dinții ca să dea pagina în cartea ei de astronomie.

– Am fi o femeie bine îmbrăcată, care își petrece zilele potrivit ceasuri și făcând biscuiți pentru a hrăni cei patruzeci și trei de arici, rațe, capre, și vaci din curtea ei.

– Doar patruzeci și trei? mormăi Nicola aruncând o altă carte în teancul din brațele Alexandrei.

Doar că, de data asta, erau prea multe. Turnul se înclină periculos și, în cele din urmă, se prăbuși pe podea. Toată lumea se întoarse să se uite urât la ele. Nicola se încruntă când văzu toate acele cărți împrăștiate pe jos.

– Știam eu c-o să se întâmple una ca asta. Vezi, de-aia am nevoie de cărți despre inginerie.

Alexandra se duse să-și ia propria carte, care aterizase la câțiva metri de restul. Dar, după ce o ridică, se ciocni de un domn, și, de data aceasta, ambele cărți aterizară pe podea. Începu să-și ceară imediat scuze, chiar dacă domnul era în continuare cu spatele la ea. Iar când se întoarse să o privească...

Alexandra rămase fără grai.

Toate patru amuțiră.

Bărbatul acela din fața Alexandrei era probabil cel mai incredibil de chipeș bărbat din toată Londra. Chiar și Emma, care era îndrăgostită nebunește de soțul ei, se văzu nevoită să recunoască acest lucru.

Un chip frumos. Doi ochii verzi. Părul șaten, ușor ciufulit.

Bărbatul făcu o plecăciune în fața Alexandrei.

— Îmi cer scuze.

— Nu, nu-i nevoie, se bâlbâi ea, roșie în obraji. A fost vina mea.

— Dă-mi voie, zise el, aplecându-se la picioarele ei, oferindu-i cartea înainte să se ducă să o ia pe a lui.

Alexandra îl privi cu ochi strălucitori.

Nicola deja nu mai era atentă, fiind prea ocupată să-și aranjeze cărțile în diferite combinații, încercând să descopere cea mai rezistentă structură. Penny o prinse pe Emma de mână.

— Flirtează cu ea, îi șopti.

— Știu, spuse Emma. Deși, la drept vorbind, ceva o făcea să creadă că era genul de bărbat care flirta cu orice femeie care îi ieșea în cale.

— Se pare că te pricepi la cărți, îi spuse el Alexandrei. Crezi că ai putea să mă ajuți.

— Sunt sigură că nu ai nevoie de ajutorul meu.

— Ba da. Trebuie să cumpăr câteva cărți pentru niște fete și nu știu de unde să încep. Ce părere ai despre astea? Întrebă el, apropiindu-se și arătându-i colecția pe care reușise să o adune.

— Ah, da, zise Alexandra înlemnind. Chiar și genele păreau să stea locului. După câteva clipe, păru să-și amintească totuși că fusese rugată să îl ajute să aleagă niște cărți.

— Sunt toate cărți cu povești pentru copii.

— Mi s-a părut un bun punct de pornire pentru niște fete. Pe care mi-ai recomanda-o?

— Ah... nu știu.

— Ei bine, care erau preferatele tale?

Alexandra încă nu reușise să clipească.

– Păi... Nu aș putea să spun că...

Emma se făcu roșie la față. Îi părea atât de rău pentru ea. Biata Alex.

În cele din urmă, Alexandra reuși să-și termine propoziția într-o șoaptă abia auzită:

– ... Că am avut vreuna.

– Am înțeles, zise bărbatul, privind-o de parcă Alexandra i-ar fi spus ceva cu adevărat fascinant. Sau măcar ceva mai mult de câteva cuvinte. În cazul aceasta, presupun că o să le cumpăr pe toate, nu-i așa? Nu știu de ce nu m-am gândit la asta. Mulțumesc, domnișoară...

– Mount. Urmă o pauză lungă. Batten. Mountbatten.

– Domnișoară Mountbatten, îți mulțumesc nespus pentru ajutor, zise el, cu un zâmbet fermecător, după care făcu o plecăciune și se îndepărtă.

Câteva clipe mai târziu, Penny deja începu să se ia de sârmana Alex:

– De ce nu ai vorbit cu el?

– Nu știam ce să-i spun. Mie în copilărie îmi plăcea să citesc despre pirați. Nu mi-au plăcut niciodată poveștile pentru copii.

– Ei bine, dă-mi voie să-ți spun că multe dintre ele încep chiar așa. Penny aruncă o privire după el. Ai fi putut măcar să-l întrebi cum îl cheamă. Asta ar fi putut să fie începutul unei povești de dragoste.

– Da, una tragică, spuse Nicola. E clar că e un afemeiat.

– Da, hai că mergem pe varianta asta, spuse Emma.

– Vai, nu! exclamă Alex, făcând abstracție de poveștile lor romantice. Nu pot să cred. Uite, zise ea, întinzându-le cartea pe care o avea în mână.

– *Colecție de povești pentru fetele ascultătoare*, citi Emma cu voce tare. Dumnezeu, sună îngrozitor.

– Chiar este îngrozitor. Domnul acela a luat din greșeală cartea mea. M-a lăsat cu poveștile lui de adormit copii și a plecat cu *Catalogul despre constelații și nebuloase* a lui Messier. O să-mi ia luni de zile să găsesc o nouă copie la mâna a doua. Nu-mi permit să-mi cumpăr una nouă.

– Și iată de ce ar fi trebuit să-l întrebi cum îl cheamă, spuse Penny.

—Nu fi rea, interveni Emma. Oricare dintre noi s-ar fi pierdut cu firea. Inclusiv eu, și eu chiar sunt căsătorită cu un bărbat intimidant.

Cu o fiară intimidantă, rece și rea pentru a fi mai exactă. Încă era supărată pe el pentru felul în care îi respinsese garderoba. Asta merita pentru că o făcuse din inimă. Poate că, într-o bună zi, avea să învețe să nu-și mai lase organul acela fragil pe mâinile bărbaților.

Ca să-și distragă atenția, începu să răsfoiască o revistă de modă pariziană. În clipa aceea, îi veni o idee, și se opri la jumătatea revistei. Poate existau și alte modalități prin care să-și folosească abilitățile. Ducelele nu puteau să aibă afaceri, dar de ce să nu se implice într-o cauză caritabilă? De ce nu? Poate ar fi putut să ajute alte femei, care, la fel ca Miss Palmer, dintr-un motiv sau altul, aveau nevoie de un nou început.

Genul de femei care i-ar aprecia eforturile, spre deosebire de un anume duce nerecunoscător.

— *Wienerbrød*.

Nicola fu cea care începu să vorbească din senin:

— Un nou nume de alint pentru ducele tău, spuse ea, răsfoind o carte de bucate. Trece-l pe listă. Este un produs de patiserie vienez. *Wienerbrød*.

Emma izbucni în râs. Ah, chiar avea nevoie de asta astăzi.

— Mulțumesc, Nicola. E perfect.

Era un alint atât de absurd și de umilitor... Exact ce merita soțul ei.

Piața era plină de trăsuri. Până când Emma reuși să ajungă acasă de la librărie, deja se înserase. Își desfăcu haina și se îndreptă spre camera ei, plănuiind să se trântască pe pat și să tragă un pui de somn înainte de cină. Se simțea obosită.

Dar, când intră în dormitorul ei, se opri în loc, zărind o pată de culoare pe pat.

Își dădu jos mănușile și boneta, îndreptându-se spre pat, ca un pelerin spre altar. Inima începu să-i bată cu putere.

Acolo, întinsă pe pat, găsi cea mai frumoasă rochie pe care o văzuse vreodată. Atinse materialul cu vârful degetelor. O mătase roșie peste un satin ivoriu, combinate pentru a rezulta o nuanță bogată și strălucitoare. Rochia era în stil continental, cu mâneci care se opreau chiar sub umăr și cu un decolteu amplu. Fără paiete, fără

dantelă. Singurele podoabe erau câteva flori simple, frumos brodate, și vița-de-vie care decora tivul, mânecile și decolteul.

Rochia semăna cu un trandafir în mijlocul unei grădini.

Odată ce își luă privirea de la rochie, observă restul ținutei: pantofi cu toc, o jupă din tul, mănuși din satin, o cămășuță brodată și un corset la modă. Și asta nu era tot. Și măsura ei de toaletă era încărcată. Ciorapi, jartiere, piepteni cu pietre prețioase pentru păr...

— Excelență, nu-i așa că e minunată? N-am văzut niciodată ceva mai frumos.

Emma se întoarse și o văzu pe Mary, menajera ei, stând în pragul ușii, cu o tavă în brațe.

— Excelența Sa m-a trimis să vă spun să fiți gata la ora opt. Am venit să vă aduc cina. Am vrut să avem mai mult timp să vă facem ceva frumos la păr înainte de a pleca la teatru.

Emma nu-și putea crede urechilor. Ducele o ducea la teatru?

— Ducele ia și el cina în camera lui. Domnul Khan îl ajută să se pregătească pentru seara asta.

Mary puse tava pe masă, aproape țopăind de entuziasm.

— Excelență, e minunat. Nu a mai ieșit în oraș...

— De când s-a întors de la război. Știu. Și au trecut...

— Aproape doi ani de atunci, spuse Mary. Este numai meritul Excelenței Voastre. S-a îndrăgostit. Cum am sperat cu toții c-o să se întâmple.

Emma nu era prea singură.

— A acceptat să mă scoată în oraș pentru că l-am tot bătut eu la cap.

— Nu contează, zise fata, apoi luă rochia strălucitoare de pe pat și, ținând-o de mâneci, o puse pe lângă corpul Emmei, împingând-o spre oglinda lungă din colțul camerei. Dacă ducele nu este deja îndrăgostit de Excelența Voastră, până la finalul serii va fi cu siguranță.

— Vrei să mă lași o clipă singură?

Mary păru confuză, dar făcu întocmai.

— Desigur, Excelență.

Odată rămasă singură, Emma se uită în oglindă.

Nu mai purtase o rochie de seară de șase ani. Din noaptea aceea îngrozitoare când sperase la iubire și primise la schimb doar dezamăgire. Propriul tată o jignise spunându-i că era o târfă, o femeie ușoară. O ușuratică într-o rochie roșie, care și-o făcuse cu mâna ei.

Dar Emma nu greșise cu nimic. Își cususe singură rochia și își pusese toate speranțele în ea. Nu ca să-l ispitească. Rochia ei nu spunea „Du-mă în spatele gardului viu”, ci „Privește-mă, admiră-mă”.

„Iubește-mă.”

O greșeală care o costase scump. De atâtea ori.

Și, iat-o acum, aici, când, chiar dacă mintea ei îi spunea să nu o facă, își dădu seama că tânjea după aceleași lucruri din partea soțului ei. După înțelegere. Admirație. Afecțiune.

Poate chiar dragoste.

Se privi în oglindă și trase adânc aer în piept. Dacă urma să îmbrace rochia aceea și să coboare să i se alătore, avea să coboare scările cu inima expusă. Și nimic nu avea cum să îi garanteze că nu urma să fie rănită, frântă, făcută bucăți.

Sfâșiată.

Ar fi fost o prostie să-și asume acest risc.

Îi făgăduise să o protejeze, nu? Cu toate astea, nu era sigură că vreo promisiune mergea atât de departe.

Dar în seara aceea avea să afle.

Capitolul 23

Ash luă la pas holul de la intrare, bătând cu bastonul în podeaua de marmură. La fiecare câțiva pași, se uita la ceas. Mulțumită prietenei ciudate a Emmei, știa că avea ceasul potrivit la secundă.

Era opt și zece minute.

Se opri. Se comporta asemenea unui tânăr nerăbdător, nu asemenea unui duce care-și aștepta ducesa întârziată. Nu, nu era un cățeluș iubitor. Pur și simplu, nu-i plăcea să aștepte, atâta tot.

Ca să-și ocupe timpul cu ceva, își ridică bastonul perpendicular pe podea și își puse jobenul peste el. Împinse bastonul în sus, ridicând jobenul la câțiva metri în aer, după care se grăbi să o prindă. La următoarea încercare, aruncă jobenul mai sus. După câteva astfel de repetări, reuși să arunce jobenul până la tavan și să îl prindă înainte să aterizeze pe podeaua de marmură.

Tocmai aruncase din nou jobenul în aer, când zări o strălucire roșie în capătul scării.

Emma.

– Îmi pare rău că am întârziat, spuse ea.

Ash tresări și aruncă bastonul, încercând, prosteste, să scape de dovezi, apoi se opri să se uite la ea, în timp ce jobenul lui ateriză de nicăieri pe podea. Probabil arăta ca și cum fusese lovit de un fulger în Olimp, doar că varianta mai elegantă.

Emma se uită lung la el din capătul scării.

Ash își spuse că singura variantă era să nege tot.

Aruncă o privire acuzatoare spre tavan, după care se aplecă să-și recupereze jobenul, ștergându-l de praf, aparent nervos.

– Trebuie să lămuresc treaba asta cu Khan.

O simți înăbușindu-și râsul.

– Spectacolul începe în douăzeci de minute, spuse el.

Emma rămase în capătul scării, ezitând. Și era, oare, de mirare? Tocmai era pe cale să iasă în public, însoțită de un bărbat care arunca în aer jobene și bastoane.

— Sau, dacă vrei tu, zise el, putem să rămânem acasă. Chiar am de verificat un raport legat de proprietatea din Yorkshire.

— Tu ai prefera să rămâi acasă?

— Doar dacă așa vrei tu.

— Eu vreau să merg. Ar fi păcat de toată truda lui Mary, zise ea, ducându-și mâna înmănușată la păr.

Ce imbecil! Nu ezita pentru că era îngrijorată de felul în care arăta el. De fapt, aștepta un compliment din partea lui.

Ash se grăbi să urce scările, două câte două. Când ajunse în dreptul ei, simți că rămase fără suflu. Și nu de la efort.

Mary îi prinsese părul cu panglici și cu piepteni cu pietre prețioase. Câteva șuvițe de păr îi încadrau chipul. O nuanță delicată de roz îi încălzea obraji, iar genele ei lungi erau fermecătoare.

Dar ochii ei erau cei mai strălucitori. Doi ochi mari, curioși, cu pupile rotunde în care simțea că avea să se piardă și doi iriși de un maroniu profund, bogat, cu nuanțe de auriu.

Știa că, undeva mai jos, erau o rochie elegantă și o pereche de sâni ispititori, dar nu părea să-și poată lua ochii de la chipul ei. Era fermecat.

Și nu se simțise niciodată mai hidos decât în clipa aceea, stând lângă ea.

— Arăți... Minteia lui încercă în zadar să găsească vorbele potrivite. Nu pregătise nici un compliment. Nu unele care să exprime cu adevărat felul în care arăta ea, și ceva îi spunea că nu voia să audă adevărul: că felul în care arăta în rochia aceea îl făcea să se simtă deloc vrednic de ea și puțin amețit.

Să îi spună oare că era minunată? O apariție? O apariție minunată?

Nici gând. Era atât de insipid. Adevărul era că nici un bărbat nu putea da greș cu „frumos”, chiar dacă ajunsesse să fie folosit până la refuz.

— Rochia e foarte frumoasă, spuse ea. Mulțumesc.

Perfect. Acum, îi furase cuvântul. Trebuia să o ia de la zero.

— Sunt sigur că tu ai fi făcut o alegere bună, spuse el. Și calitatea ar fi putut fi mai bună, dar a fost făcută în grabă. Iar oricine a făcut

cusăturile astea, zise el, trecându-și degetele peste mânecile rochiei, nu e așa talentată ca tine.

Când ridică privirea, o văzu uitându-se lung în ochii lui.

— Îmi place foarte mult, zise ea, zâmbind.

— Mă bucur să aud asta, răspunse el, simțind că plutește.

„Mă bucur.” Iată două cuvinte pe care nu le mai rostise de mult.

— Arăți minunat, spuse ea.

— Mă bucur că ai observat, zise el umflându-și pieptul și trăgând de reverul costumului negru pe care-l comandase pentru el. Este rezultatul unui stilist foarte priceput și al celor mai buni croitori. Ai văzut vesta? E superbă.

— Nu știu dacă e chiar așa.

— Ei bine, eu mă pricep la tot ce ține de extravagănță și pot să-ți garantez că vesta asta este superbă.

— Te cred pe cuvânt.

Ash îi oferă brațul, iar Emma i se alătură. Coborâră împreună treptele și se duseră la trăsura care îi aștepta, având grijă la fusta ei voluminoasă, dar fără să se oprească. Nu voia să pară că avea vreo reținere.

În seara aceea, nu conta că era rănit, hidos și că ar fi preferat să se ascundă de ochii lumii.

Emma merita să fie văzută. Iar noaptea aceea era pentru ea.

Merseră în tăcere spre Drury Lane. Într-o tăcere apăsătoare. În timp ce traversau străzile pietruite, temerile Emmei se intensificară. Fusesse atât de măcinată de emoții puternice, încât nu se mai gândise la nimic altceva. La faptul că urma să pășească într-un teatru măreț, opulent, înconjurată de doamne ale căror rochii fuseseră, poate, cusute chiar de ea.

Își strânse degetele în poală. Inima stătea să-i iasă din piept. În cele din urmă, hotărî să spună lucrurilor pe nume.

— Am emoții. Tu ai?

Răspunsul lui fu o negare plictisită, fără cuvinte.

Emma o interpretează ca pe un da. Bănuia că și el era la fel de neliniștit ca ea — dacă nu chiar mai mult — la gândul că urma să se arate în public. Dar știa că nu era cazul să abordeze subiectul acela.

— Nu știu la ce să mă aștept. N-am mai fost niciodată la teatru.

– Dă-mi voie să-ți fac un rezumat. Vei vedea o scenă. Actorii intră pe scenă. Își spun replicile, aruncându-se pe podea. Uneori, un personaj este ucis, ca să nu se plictisească lumea. Vom sta în cea mai bună lojă din teatru, uitându-ne la ei. Totul este destul de...

Trăsura făcu o curbă bruscă. Emma alunecă spre peretele exterior al trăsurii. Ash întinse mâna după ea, o prinse de talie și o trase spre el. Chiar și după ce trăsura porni din nou pe drum drept, continuă să o țină aproape de el.

– Tremuri, remarcă el.

– Ți-am spus, am emoții.

Nu mințise.

– Ți-e frig, zise el, aruncându-i haina peste umeri. Unde ți-e mantia?

– Nu am vrut să acopăr rochia. Adevărul era că îi făcea plăcere să simtă căldura lui parfumată. Nu este un drum lung.

– Într-adevăr, zise el, aruncând o privire pe fereastră. Am ajuns deja.

În fața teatrului era o agitație de nedescris. Stradă era plină de trăsuri, cai, doamne și domni îmbrăcați la patru ace și, în spatele lor, treptele impunătoare care duceau spre intrarea în teatru.

Dar ei nu opriră în fața teatrului.

Vizitiul trase trăsura pe o alee laterală. Se părea că aveau să folosească o intrare separată ca să evite aglomerația. Ash ieși primul. O ajută să coboare, după care își trase jobenul pe frunte, cum o făcea de obicei. Era o noapte întunecoasă, ploioasă.

O conduse pe niște scări înguste și pe un coridor și mai îngust, până ajunseră într-o lojă frumos amenajată. Găsiră acolo două scaune îmbrăcat în catifea, îndreptate spre scenă, iar pe o masă mică îi așteptau o sticlă de șampanie și două pahare.

Odată ce ajunseră în siguranță în lojă, îl auzi răsufând ușurat pentru prima oară de când ieșiseră din trăsura.

– Aici, zise el împingând scaunele mai în față. Trebuie să stăm cât mai în față.

– Sau putem să ne dăm mai în spate, spuse ea, făcând semn spre partea din spate a lojii, departe de ochii lumii. Nu mă interesează unde stăm.

– Dar pe mine mă interesează, zise el, oferindu-i scaunul. Ar trebui să vezi bine scena. Și vreau ca toți oamenii să te vadă.

— De ce?

— Nu ți-am comandat rochia asta ca să stai ascunsă. Aceasta este prima ta ieșire în societatea din Londra în calitate de ducesă de Ashbury. Vreau să te vadă toată lumea. Și nu vreau să fi doar văzută, ci și admirată.

— Da, dar...

„Dar asta înseamnă că și tu poți fi văzut.”

— În seara asta, zise el, vei străluci ca o bijuterie. Ca un rubin. Ca un rubin extraordinar de mare. Ai putea spune că ești cel mai mare rubin din lume. Unul cu... brațe.

— Încerci, cumva, să-mi faci un compliment?

Ash oftă.

— O să fac o nouă încercare. Ești ducesa mea. Ești frumoasă. Vreau ca toată lumea să știe asta.

În timp ce se așeza pe scaun, Emma memoră cuvintele lui, ca să se bucure mai târziu de ele. Ca să le prețuiască.

„Ești frumoasă.”

Indiferent de ce urma să se întâmple, avea să-și amintească mereu cuvintele acelea. Și partea despre bijuteria cu brațe. Da, și asta.

Aruncă o privire peste marginea lojii, admirând splendoarea teatrului.

— Ce piesă se joacă? întrebă ea, dându-și brusc seama că nici măcar nu știa.

— *Titus Andronicus*.

— Shakespeare? întrebă ea, zâmbind.

— Da, doar că, din păcate, nu una dintre cele mai bune lucrări ale sale.

Emma rămase acolo, pe scaun, simțind cum i se duce inima în stomac. O adusese să vadă o piesă pe care, fără îndoială, el o citise de mai multe ori și care nici măcar nu îi era pe plac. Rochia, șampania, faptul că venise să înfrunte mulțimea...

O făcuse de dragul ei, și îl iubea pentru asta.

Îl iubea.

O știa deja, dar în seara aceea fu nevoită s-o recunoască. Ducele pusese stăpânire pe inima ei, și avea să fie imposibil să se mai elibereze din strânsoarea lui. Nu fără să sufere.

În ciuda tuturor eforturilor sale, Ash nu părea să se bucure de seara aceea. Pe toată perioada piesei, Emmei i se păru agitat, bătând

cu degetele în genunchi de nerăbdare, făcând fel de fel de comentarii la adresa actorilor.

În actul al patrulea, se aplecă și îi șopti la ureche:

– Piesa asta e groaznică și, pe deasupra, interminabilă. Mi-a ajuns. Mă duc să chem trăsura.

– Dar nu s-a terminat. Vreau să știu ce-o să se întâmple.

– Infirmiera o să fie înjunghiată. Mutius o să fie înjunghiat. Bassianus o să fie înjunghiat. Saturninus o să fie înjunghiat. Martius și Quintus o să fie decapitați. Tamora moare de o boală de stomac – crede-mă, nu vrei să știi mai multe despre asta –, iar Aaron este îngropat până-n gât și lăsat să moară de foame.

Emma îl privi șocată.

– De ce ai stricat finalul?

– Nu l-am stricat eu. E o tragedie de Shakespeare. Așa sunt toate. Toată lumea moare; sfârșit. Hai să mergem, zise el, luând-o de mână.

– De ce vrei să plecăm?

– Și tu ar trebui să vrei să plecăm, zise el, pe un ton grav. Doar dacă nu cumva vrei să-ți ridic rochia și să te trag la mine în poală, ca să te am chiar aici, în loja asta.

Carevasăzică, ea era cea care reușise să-i distragă atenția?

– Tot timpul faci astfel de sugestii care se vor amenințătoare. Dar să știi că eu sunt chiar intrigată, zise ea, plimbându-și mâna pe coapsa lui, desenând cercuri leneșe cu vârful degetelor.

Îl simți încordându-și coapsa sub atingerea ei.

– Femeie, mă omori.

Emma ridică din umeri.

– După cum bine ai spus-o chiar tu, e o tragedie de Shakespeare. Toată lumea moare. Sfârșit.

– Ajunge, zise el, ridicându-se. Mă duc să chem trăsura, și ne întoarcem acasă. În pat. Și o să mori de zece ori înainte să termin eu cu tine.

Prea bine. Dacă asta voia el.

Odată ce Ash plecă, Emma încercă, fără succes, să-și reîndrepte atenția spre piesa de teatru. Actorii ar fi putut la fel de bine să vorbească în latină. Replicile îi intrară pe o ureche și îi ieșiră pe cealaltă, fără să înțeleagă nimic.

Câteva minute mai târziu, se bucură când auzi ușa deschizându-se. Se ridică, dornică să plece, fără să-i mai pese de destinele tragice ale personajelor.

*Doar că nu ducele fu cel pe care îl văzu intrând în lojă.
Ci domnișoara Annabelle Worthing.*

Capitolul 24

– Domnișoară Worthing.

Emma rămase atât de șocată de vizita neașteptată, încât făcu o plecăciune adâncă, înainte să-și dea seama că acum era ducesa și că Annabelle Worthing ar trebui să facă o plecăciune în fața ei.

– Cum ți se pare piesa de teatru, Emma? Întrebă ea. Ți place?

– Foarte mult.

– Ce ciudat, nu-i așa? Nu mi-aș fi închipui niciodată că drumurile noastre au să se intersecteze astfel.

– Nici eu, domnișoară Worthing, zise Emma, neliniștită. Te pot ajuta cu ceva?

– Nu pot să vin să salut o veche prietenă?

O veche prietenă?

Ce fostă logodnică a unui bărbat și-ar dori vreodată să fie prietenă cu noua lui soție? Mai mult decât atât, Emma știa că această fostă logodnică nu era o femeie recunoscută pentru bunătatea și generozitatea ei.

– Mi-e teamă că ți s-a urcat la cap, Emma. Că ai urcat așa repede pe scara socială.

– Dacă îți închipui cumva că sunt o parvenită, că am profitat de despărțirea voastră... Pot să te asigur că te înșeli. Ducele m-a cerut în căsătorie, iar propunea lui m-a luat complet prin surprindere.

– Ah, da, știu asta. Dar bănuiesc că nu știi de ce te-a cerut tocmai pe tine.

Emma era prea surprinsă ca să nege. Nu putea să nege. Insistase de la început că nu avea sens ca ducele să vrea să se însoare cu ea.

– Dar eu știu adevăratul motiv. Și toată lumea o să afle. Nu-mi place să-o spun, dar meriți și tu să știi. De asta am venit să-ți spun, pentru că suntem prietene. Annabelle se dădu mai aproape și îi spuse în șoaptă: S-a căsătorit cu tine ca să-mi facă mie în ciudă.

– Poftim?

– Vrea, pur și simplu, să se răzbune pe mine. Îmi pare rău să ți-o spun, dar îl cunosc prea bine. Am fost logodiți vreme de peste doi ani. Era furios că am rupt logodna. Așa că s-a căsătorit cu croitoreasa mea, ca să rădă de mine. Te-ai convins deja de faptul că are un simț al umorului macabru? Ashbury a avut întotdeauna o parte întunecată, cu mult înainte de accidentul său.

– Sunt perfect conștientă de faptul că soțul meu – Emma sublinie cuvântul „soț” – este nu este perfect. Dar, la fel de bine știu că este un bărbat onorabil și curajos. A suferit acele răni încercând să-și apere patria. Dacă tu nu ai putut să apreciezi onoarea cicatricilor sale, a avut noroc că a scăpat de tine. Căsătoria noastră nu te privește.

– Doar că a făcut-o preocuparea mea, zise Annabelle pe un ton tăios, când a decis să te scoată în lume, umilindu-mă în fața lumii bune din Londra. Pentru binele tău, te sfătuiesc să nu-i faci vreun copil. Poate că ai ajuns să te căsătorești cu un duce, dar doamnele din înalta societate știu prea bine că ai fost cândva o simplă croitoreasă care a îngenunchat la picioarele lor. Și nu te vor lăsa niciodată să uiți.

– Nu-mi pasă de ceea ce crede lumea.

– Da, dar îți pasă de el. Nu-i așa?

Emma nu răspunse.

– Mi-ai părut întotdeauna o fată inteligentă. Doar nu crezi că un duce ar avea vreun motiv onorabil pentru care să se însoare cu o femeie din clasa ta. Chiar dacă te-ar fi dorit, i-ar fi fost foarte ușor să te facă amanta lui.

– Ba nu, pentru că eu nu aș fi...

Dar văzu pe Annabelle privind prin teatru, cu colțurile buzelor curbate într-un zâmbet lipsit de amuzament.

– Domnii preferă amantele de rând, așa am auzit. În pat. Fetele ca tine fac lucrurile pe care o adevărată lady nu le-ar face.

Cum îndrăznește să spună una ca asta?

– Nu am de gând să stau aici și să mă las insultată. Și nici nu-ți permit să vorbești astfel despre duce.

– Nu mă crezi? zise Annabelle, luând-o pe după umeri și întorcând-o cu fața spre partea cealaltă a teatrului. Vezi acolo? La stânga și pe un rând mai jos? Acea este mama mea.

Într-adevăr, acolo, în loja din fața lor, stătea doamna Worthing. Emma și-o aminti pe femeia aceea autoritară de la nenumăratele ocazii când o însoțise pe Annabelle la atelierul de rochii.

— Lord Carrollton e foarte amabil să ne lase să îi folosim loja. În a doua zi de joi după ce se inaugurează o nouă piesă, suntem întotdeauna prezente, zise ea, uitându-se țintă în ochii ei. Știi ce zi este astăzi?

Emma ghici imediat.

— Trebuie să fie o coincidență.

— Ah, nu. Ashbury știa că o să fim aici. Domnișoara Worthing aruncă o privire prin lojă. Ți-a spus că aici ne-am întâlnit? S-a uitat toată noaptea la mine, exact din locul ăsta. Nu și-a luat o clipă ochii de la mine, pe toată durata spectacolului.

Șampania din stomacul Emmei începu să se agite.

— Pun pariu că el ți-a ales rochia asta, spuse ea, mângâindu-i mânecile. Roșie ca focul. Și te-a așezat chiar în față. Bineînțeles că a făcut-o. Toate eforturile lui ar fi fost în zahar dacă nu te-aș fi observat.

Emma își aminti cuvintele lui de mai devreme: „Vreau să te vadă toată lumea. Și nu vreau să fii doar văzută, ci și admirată”.

— Acum, mă crezi? Într-o seară în care știa că familia mea avea să fie prezentă, te-a îmbrăcat într-o rochie demnă de o femeie ușoară și te-a aruncat în vâzul nostru. Mireasa lui de rezervă. Se folosește de tine, Emma. Pentru el, nu ești altceva decât un pion.

Emma se sprijini cu mâna de perete. Teatrul începu să se învârtă cu ea.

Nu voia să creadă. Nimic. Își spuse că nu avea motive să se îndoiască de el.

Dar Annabelle avea dreptate, toate piesele se legau. Invitația bruscă, rochia, piesa de teatru aleasă. Nu înțelesese niciodată de ce se încăpățănase de la bun început să se însoare cu ea, propunându-i să se căsătorească după doar zece minute, fără să știe nimic despre ea.

Ei bine, știuse un singur lucru despre ea: că ea fusese cea care cususe rochia de mireasă a lui Annabelle.

„Dumnezeule. Dumnezeule. Dumnezeule.”

Poate că toate eforturile lui din seara aceea nu fuseseră pentru ea, ci pentru alta.

Dintr-odată, Emma simți că nu mai putea avea încredere în ea însăși. Începu să analizeze fiecare conversație, fiecare clipă. Tot ce construisese cu el, toate sentimentele pe care spera că avea să ajungă să le împărtășească... Oare chiar nu fusese nimic mai mult decât orgoliul lui rănit și intenții crude?

Nu-i păsa câtuși de puțin de părerea pe care o avea Annabelle Worthing despre ea, nu dădea doi bani nici pe celelalte doamne din înalta societate. Dar dacă Ash...

Își duse mâinile la burtă.

Acolo, pe scenă, actul al cincilea se apropia de punctul culminant. Actorii mureau în stânga și-n dreapta, înjunghiați, gemând de durere, prăbușindu-se la pământ. „Ce reprezentații slabe”, își spuse ea. „Atât de neconvingătoare.”

Ea simțea că murea pe dinăuntru, fără fie înjunghiată, fără geme-te de durere. Măcinată doar de o disperare profundă.

„E doar vina ta, Emma. Ar fi trebuit să știi mai bine.”

Partea cea mai proastă era că chiar ar fi trebuit să știe mai bine. Mătasea aceea roșie care o acoperea era ca o batjocură. Fusese o proastă, din nou.

Trebuia să plece. Trebuia să plece imediat, înainte ca el să se întoarcă.

Cineva dădu draperia la o parte, intrând în lojă.

– Ce se petrece aici?

Prea târziu.

Ash era foc și pară.

Lăsase în urmă o soție radiantă, cochetă, atât de excitată, încât probabil ar fi putut să-i provoace două orgasme doar în trăsură, în drum spre casă, și revenise după un sfert de oră ca să o găsească într-un colț, palidă, tremurând din toate încheieturile.

Și era lesne de înțeles de ce.

– Ce i-ai făcut? o întrebă el, furios, pe Annabelle.

– Nu am făcut nimic altceva decât să-i spun adevărul, zise ea, ner-voasă. Netrebnicule! Nu-ți ajunge ce ai făcut deja? Chiar trebuia s-o aduci pe amărâta asta de croitoreasă aici, ca să mă umilești în fața întregii Londre?

— Să nu te mai aud vreodată rostind astfel de cuvinte la adresa ci, zise el, printre dinți. Ea este ducesa de Ashbury. Ai face bine să o tratezi cu respectul cuvenit titlului pe care îl poartă.

— Nu am de gând să fac o plecăciune în fața fetei ăsteia care a îngenuncheat la picioarele mele, doar pentru că acum stă în genunchi în fața ta.

Ash nu lovise niciodată o femeie și nici nu avea de gând să o facă. Dar, de data asta, fu mai tentat ca oricând. Furia explodă în el ca un tun încărcat.

— Dacă te-ai fi născut bărbat, zise el, te-aș fi provocat la duel. Dar, pentru că ești femeie, sunt tentat să îl provoc pe fratele tău să răspundă pentru comportamentul tău.

— Vrei să-l provoci pe fratele meu la duel? zise ea, râzând. Fratele meu a vrut să te provoace la duel încă din aprilie. Ai face bine să-mi mulțumești că nu a făcut-o. L-am convins că e mult mai satisfăcător să te vedem petrecându-ți tot restul vieții așa cum ești acum. Rănit. Singur. Un monstru.

— Doar că nu mai sunt singur, spuse el. Și asta te roade, nu-i așa?

— Nu știu ce vrei să spui.

— Chiar așa? Totul e atât de clar acum. Te simți umilită, dar nu din cauza prezenței Emmei. Ți-e rușine să mă vadă lumea. Pentru că acum toată lumea o să înțeleagă de ce ai rupt logodna. O să știe cât ești de arogantă și de superficială. Și își vor da cu toții seama că Emma e de o sută de ori mai bună ca tine. Da, Annabelle. Pot să-mi imaginez cât de umilită te simți acum.

Annabelle dădu să spună ceva, dar se opri.

Ash era sigur că tăcerea nu avea să dureze. Îi întoarse spatele, gata să o ia pe Emma și să iasă din teatrul acela.

Dar, când să o facă, descoperi că soția lui nu mai era de găsit, că fugise. Fusese atât de ocupat să se certe cu Annabelle, că nici măcar nu băgase de seamă.

Ash o luă la fugă pe coridor și coborî în grabă treptele. Nu o văzu la intrare, așa că fugi după ea în noapte. Deja începuse să plouă, ceea ce îi îngreună căutarea.

Găsi trăsura, dar nici urmă de ea, așa că alergă din nou pe treptele din fața teatrului, încercând să zărească o pată de roșu.

Piesa avea să se termine în curând. Odată ce oamenii aveau să iasă în stradă, urma să-i fie imposibil să o găsească în mulțime. Alese

o direcție la întâmplare și o luă la fugă, oprindu-se la colț, uitându-se în toate direcțiile. Își șterse, nervos, picăturile de ploaie de pe chip.

Acolo.

Acolo, pe o alee îngustă. Nu văzuse oare o pată de culoare?

– Emma! Emma! strigă el, alergând după ea.

Ajunse deja la jumătatea distanței, când ea se întoarse spre el.

– Lasă-mă! strigă ea. Lasă-mă în pace!

Ash încetini pasul. Pentru fiecare pas pe care îl făcea spre ea, Emma se dădea înapoi.

– Nu vrei să mergem să stăm de vorbă undeva unde-i mai uscat? o întrebă el.

– Ce ar mai fi de spus?

– Emma, încetează. Știu că ești supărată.

– Sunt bine, duce. Așa vrei să-ți spun, nu? Duce?

– E evident că nu ești bine, zise el, încercând să o liniștească. Nu pleca urechea la ce a zis Annabelle. Furia ei nu era îndreptată asupra ta, ci asupra mea. Annabelle este... Annabelle. Totuși, ai toate motivele să fii supărată și furioasă.

Emma îl privi sfidătoare.

– Duce, nu am nici un motiv să fiu supărată sau furioasă.

– Serios, poți înceta să-mi tot spui așa.

Emma își șterse picăturile de ploaie de pe față.

– Poate ar fi mai bine să-ți spun Ash. Am început să mă obișnuiesc cu numele ăsta. Mi se pare că se potrivește cu orice. Ash ticălosul... Ash nenorocitul... Ash mizerabilul...

Da, fie. O merita. Și, dacă nu ar fi fost disperat să o ia din ploaie, probabil ar fi râs.

Ploaia începu să cadă torențial. Ash încercă să se apropie de ea ca să o înfășoare în pelerina lui, dar ea se retrase, îndepărtându-se de el.

– Emma.

Ea își duse brațele la piept.

– Este vina mea. Nu mi-ai promis niciodată nimic. Chiar ai avut grijă să nu-mi promiți absolut nimic. Am avut o înțelegere. Un acord impersonal, de conveniență. Doar că eu mi-am îngăduit să visez cu ochii deschiși. Să sper la... ceva mai mult.

„Vis. Speranță. Mai mult.”

Stătea în ploaie, pe o alee întunecată, plângând, distrusă. Ash ar fi trebuit să fie măcinat de remușcări. Dar simți un val de bucurie.

„Vis. Speranță. Mai mult.”

Cuvintele acelea îl aduseră la viață. Trei fire subțiri pe care le putea împleti într-o frânghie de care să se agațe cu disperare.

– Nu e o prostie. Sau, dacă crezi că e o prostie, să știi că și eu sunt un prost.

– Cel puțin, acum mi-e clar. Întotdeauna m-am întrebat de ce m-ai ales tocmai pe mine. Acum, știu. Te-ai căsătorit cu mine ca să te răzbuni pe ea.

– Nu e adevărat, spuse el, făcând un pas spre ea, iar de data asta Emma îl lăasă să se apropie. Nu e adevărat.

– Ea te-a refuzat, și tu ai vrut să o umilești la rândul tău.

– Nu ea a fost cea care m-a refuzat. Eu am refuzat-o.

Emma îl privi șocată.

– Dar ai spus că... Toată lumea a spus că...

– Așa se procedează. Când se rupe o logodnă, întotdeauna se spune că a fost alegerea doamnei, pentru a-i proteja reputația. Mi s-a părut decent să o fac.

– Decent? Tocmai față de ea ai considerat tu că merita să fi decent?

– La vremea respectivă, am crezut că merita. Și am ținut la ea.

Emma făcu un pas înapoi.

„Ash, idiotule. Cum să spui una ca asta?”

– Familia ei își dorea cu disperare să o mărite cu mine, pentru titlul meu. Pentru banii mei. Iar ea era dispusă să o facă, de dragul lor. În ciuda ei... a reticenței sale.

„Reticență” era prea frumos spus. „Repulsie”, mai degrabă.

– Mi-a păsat de ea îndeajuns de mult cât să nu o oblig să se mărite cu mine, știind că nu-și dorea să o fac. Și mi-a păsat și de mândria mea, desigur. Nu am vrut o soție care să plângă de fiecare dată când merg în patul ei. Nu am vrut s-o aud cum vomita apoi la baie.

– Dar nu cred că ar fi făcut...

– Ba da. Așa ar fi făcut.

Pentru că asta se și întâmplase.

După întoarcerea lui în Anglia, își ținuse logodnica la distanță luni întregi. Trecuse aproape un an înainte să-i permită să-l vadă.

Pe atunci, își recăpătase puterea cât să stea în picioare, iar rănilor deschise se cicatrizaseră.

Chiar și așa, groaza și dezgustul de pe chipul ei... Imaginea aceea era întipărită în mintea lui pe vecie. Fugise din cameră, dar nu prea departe. Îi auzise fiecare icnet până când stomacul i se golise, îl auzise pe fratele ei încercând să o liniștească pe coridor.

– Nu pot, spusese ea. Nu pot.

– Trebuie, răspunsese el.

– Ducele se va aștepta să-i dau un moștenitor. Cum aș putea vreodată să fiu cu... cu bestia aia?

Cu „bestia aia”, acelea fuseseră cuvintele ei.

Nu cu „el”.

Cu „bestia aia”.

Ash se pregătise pentru vizita ei – sau cel puțin așa crezuse. Crezuse că-și pregătise mândria suficient cât să reziste la o reacție îngrozită, la reticența ei de a se căsători cu el.

Dar se înșelase. Cuvintele ei îl puseseră la pământ. Nici măcar nu mai era bărbat. Devenise o „bestie”.

– Emma, vrei să știi adevărul?

– De ce nu? răspunse ea, ridicând tremurător din umeri. Am fost întotdeauna sinceră unul cu celălalt, măcar atât.

– Adevărul este ăsta, zise el luând-o în brațe. Mi-a păsat de sentimentele lui Annabelle Worthing mai mult decât mi-a păsat de ale tale.

Emma începuse să suspine și încercă să se elibereze din strânsoarea lui.

– Atunci, lasă-mă să plec.

– Prefer să mor, spuse el, prinzând-o de după talie, folosindu-și mâna bună ca să-i apuce bărbia și să-i ridice chipul spre el. O ținu strâns la pieptul lui, pentru a o împiedica să plece. Uită-te la mine.

Ea ridică ochii, încercând să vadă ceva printre lacrimi. El o prinse din nou de bărbie și o scutură ușor.

– La naiba, Emma. Uită-te la mine!

„Uită-te la mine. Uită-te la mine. Pentru că tu ești singura care o face. Probabil singura care o va face vreodată.”

În cele din urmă, ochii ei întunecați se ridicară spre ai lui.

Privirea ei rănită... îl făcu să se simtă copleșit de rușine. Ash închise ochii și îi prinse chipul între palme. Își lipi fruntea de a ei, ținând-o de ploaie.

— Nu, Emma. Nu mi-a păsat de sentimentele tale. Nu m-a interesat dacă ai vrut sau nu să fi cu mine. N-am avut răbdarea să te curtez, nu am avut timp să te fac să te simți curajoasă, drăguță și inteligentă, toate calitățile pe care le-am adorat la tine de la bun început. Și n-am avut bunul-simț să te las să pleci. Mi-a păsat numai de mine. Înțelegi? Știam doar că trebuia să te am.

Nu doar să o aibă, ci să o păstreze. Să o facă a lui.

Chiar și acum, gândul de a o lăsa să plece... Nu putea îndura asta.

Nu.

Nu avea să permită așa ceva.

Sentimentele care puseseră stăpânire pe el nu erau de tandrețe. Ci de posesie. O emoție sinceră, firească, sălbatică. Dacă ar fi putut să vadă impulsurile acelea brutale, primare, care puseseră stăpânire pe el, ar fi fugit speriată.

Iar el era hotărât să o prindă.

— Ești a mea, spuse el, ridicând capul și uitându-se lung în ochii ei, hotărât să o facă să înțeleagă. Dacă fugi de mine, am să vin după tine. Înțelegi? Am să vin după tine și am să te duc acasă.

O clipă mai târziu, un fulger străpunse întunericul. Pentru o secundă, totul era luminos și clar. Aleea din jurul lor, cerul de deasupra. Spațiul dintre trupul ei și al lui și fiecare emoție pe care o lăsa vitejește să i se vadă pe chip.

Chiar înainte de a se cufunda în întuneric, Ash își lipi gura de a ei într-un sărut disperat.

Apoi, forța tunetului explodează prin el, sfășiindu-l într-o mie de bucăți, care ajunseră până la ea, zdrobind armura care îi proteja cicatricile. Soarta lui fusese pecetluită.

Da, era a lui. Dar și el începuse să fie al ei. Și, oricât de mult ar fi sărutat-o, nu avea să mai fie niciodată întreg.

Făcu totuși o încercare disperată, strângând-o la pieptul lui. Emma îl prinse pe după gât, trăgându-l spre ea. Buzele ei moi și doritoare se deschiseră pentru el. Îl primi bucuroasă.

Un suspin profund, plin de recunoștință, se ridică din pieptul lui. O sărută și mai pasional, dezmiardându-i limba cu a lui. Nu se mai

sătura de ea. Îi dezmierdase tot trupul cu limba, dar nu simțise niciodată gustul acela. Dulceața unei ape răcoritoare, amestecată cu lacrimile ei sărate.

„Oh, Emma. Făptură frumoasă și năucitoare.”

Numai o netoată ar plânge pentru el.

Îi sărută obrazii, chipul, gâtul, îi sărută fiecare lacrimă. Apoi, brusc, ea imită gestul lui și îl trase spre ea, lipindu-și buzele de fața lui. Îi sărută buzele. Îi sărută nasul. Îi sărută urechea, gâtul și ambele pleoape tremurânde.

Îi sărută cicatricile monstruoase.

Timpul se opri. Picăturile de ploaie păreau să plutească în aer. Din clipa aceea, nu mai exista trecutul, nu mai exista viitorul. Trăiau în prezent, iar prezentul era totul.

– Emma.

– Ash..., șopti ea, privindu-l pierdută... Cred că...

Mintea completă spusele ei cu tot felul de gânduri negre. „Nu fi prost”, își spuse el. Erau atâtea lucruri pe care ar fi putut să le spună. Putea fi orice.

„Cred că... am o pietricică în pantof.”

„Cred că... aş vrea un ponei.”

„Cred că... aş fi în stare să ucid în clipa asta pentru o ceașcă de ceai.”

Da, probabil nu era cea de-a treia variantă. Poate nici cea de-a doua. Dar era absolut imposibil să o audă spunând lucrul acela care nu avea să fie niciodată rostit, gândit, șoptit sau, Dumnezeu mare, dorit.

– Ash, cred că...

Ash simți să îi stă inima în piept.

„Hai, femeie. Asta e agonie pură.”

Dar, în loc să pună capăt agoniei, mireasa lui de conveniență făcu cel mai nepotrivit lucru cu putință.

Leșină în brațele lui.

Capitolul 25

Emma nu rămase mai mult de câteva secunde în starea aceea, dar, până să își vină în simțiri, Ash deja o luase pe sus. Capul ei se sprijinea pe pieptul lui, iar el o înfășurase în pelerina sa. Simți mi-reasma aceea atât de familiară. Parfum, săpun de ras, pielea din care erau făcute mânușile lui.

Nu își putea da seama dacă încă îl durea brațul rănit. O ținu strâns la pieptul lui, îndreptându-se spre trăsura cu pași hotărâți. Pe sub vestă și cămașă, îi auzi bătăile inimii, puternice, neîntrerupte.

Ea, în schimb, se simțea slăbită. Nu părea să se oprească din tremurat.

– Mă simt mai bine, spuse ea, scrâșnind din dinți.

– Ba nu.

– Poți să mă pui jos. Pot să merg. Nu era sigură că ar fi putut să meargă prea mult pe jos sau în linie dreapta, dar s-ar strădui. M-am clătinat puțin, atâta tot.

Ash nici măcar nu se obosi să răspundă. Își văzu de drumul lui, până ce ieșiră în stradă. Mai făcu câțiva pași, după care deschise ușa, intrând cu ea în brațe, având grijă să nu o lovească la cap.

Se aflau într-un fel de han, din câte își dădu ea seama. Și nu era tocmai un han elegant. Nici măcar unul curat.

– Vrem o cameră.

Hangiul făcu ochii mari. Bărbații care serveau un pahar în salon amuțiră.

O femeie ieși din camera din spate, cu două porții de tocană de vită, tresări când îl văzu și scăpă vasele pe jos.

– Dumnezeu!

Ducele nu avea răbdare pentru reacțiile lor. O mută pe Emma pe brațul bun și băgă cealaltă mână în buzunar. Scoase o monedă și o aruncă pe masă. O liră de aur. Suficient cât să închirieze toate camerele din hanul acela pe mai multe săptămâni.

– Vreau o cameră, strigă el. Cea mai bună. Acum.

– Da, milord, zise hangiu, luând o cheie, cu mâinile tremurânde. Pe aici.

Ash insistă să o poarte în brațe și îl urmă pe hangiu pe e o scară îngustă. Hangiu îl pofti într-o cameră din spate.

– E cea mai bună cameră, milord, zise el, deschizând ușa. Are chiar și o fereastră.

– Adu-mi cărbune. Pături. Ceai. Repede.

– Da, milord, răspunse bărbatul.

– Nu e nevoie, șopti Emma. Hai să mergem acasă.

– Nici nu se pune problema. Acum, că toată lumea iese de la teatru, riscăm să rămânem blocați pe străzi ore întregi.

Încă nu o lăsase jos din brațe. Emma ridică privirea spre el.

– Nu contează. Cât e ceasul?

– E târziu, răspunse el. Ești udă learcă și ți-e frig. Știu că nu îți place să-ți fie frig. Așa că nici mie nu-mi place să-ți fie frig. Aș putea să mă duc să le cer socoteală picăturilor de ploaie și să dau foc norilor, dar mi-ar lua mai mult de o oră. Poate chiar două. Așa că suntem aici, iar tu nu o să te mai plângi de asta.

Cuvintele lui aprinseră o căldură în sufletul ei. Închise ochii și își odihni capul la pieptul lui.

„Mulțumesc, om încăpățânat și groaznic ce ești. Mulțumesc.”

Hangiu se întoarse cu cele trebuincioase: cărbune, lemne și câteva pături.

– O să vină imediat fata să aducă și ceaiul.

– Bun. Acum, pleacă.

– Milord, dacă nu vă supărați că vă întreb...

Dar Ash îi închise ușa în nas. Luă singurul scaun din cameră și o așeză pe Emma cu grijă.

– Poți să stai în șezut? O să te ia din nou cu amețeală?

– Nu cred.

Aruncă iute cărbuni și lemne în vatră, după care aprinse o scântie, suflând cu răbdare până ce aceasta se transformă într-un foc în toată regula. Luă apoi o pătură, analizând îndelung lâna groasă.

O aruncă deoparte.

– E murdară și plină de purici, zise el, aruncând o privire prin cameră. Facem altceva.

Își desfăcu pelerina și o întinse pe pat. Stratul exterior de lână își făcuse datoria, protejând căptușeala de umezeală. Pregăti un pat

de satin bogat, lucios. Își luă apoi haina și o înfășură pe Emma în ea ca într-o pătură.

Cineva bătu la ușă. Ash merse să ia tava cu ceai și îi închise fetei ușa în nas, fără să o lase să îi servească. În schimb, luă ceașcă, uitându-se lung la ea, ca să se asigure că era curată, după care o umplu cu ceai aburind, lapte și o porție generoasă de zahăr. Scoase o sticlă din buzunarul de la vestă, îi desfăcu iute capacul și adăugă câteva picături din licoarea acea maronie, cu miros puternic și, fără îndoială, foarte scumpă.

Emma îl privea în tăcere. Nu mai era în stare să gândească. Fiecare mișcare a lui i se părea o adevărată acrobație care merita să fie îndelung aplaudată. Poate chiar era bolnavă. Bărbatul acela, cu părul lui ud, cu cizmele lui noroioase, era perfect în ochii ei. Nu ar fi schimbat nimic la el.

– Poftim, spuse el, oferindu-i ceașca de ceai.

Emma dădu să ia ceașca, dar Ash nu o lăsă.

– Nu cât timp tremuri din toate încheieturile.

Îi duse ceașca la buze, ajutând-o să ia câteva guri. Ea simți o căldură dulceagă alunecându-i pe gât, până în capul pieptului.

– Așa. Te simți mai bine acum?

– Da, răspunse ea încuviințând din cap.

Ash lăsă ceaiul pe masă și veni să o ajute să se ridice. O prinse de talie și o întoarse ușor cu spatele, ca să-i desfacă nasturii de la rochie.

– Trebuie să te scoatem din hainele astea ude, spuse el. Altfel, o să uzi pelerina și n-o să mai reușești să te încălzești.

– Încep să cred că ai făcut-o intenționat, zise ea, încercând să zâmbească.

– Dacă aș fi făcut-o intenționat, aș fi găsit un han mai bun și aș fi comandat o rochie cu niște nasturi mai mari, spuse el, nervos. La naiba. Oricum, rochia asta nu mai poate fi salvată. Apucă de marginile corsajului și, dintr-o singură mișcare, reuși să rupă materialul, făcând nasturii să zboare în toate direcțiile.

„Dumnezeule!”

Emma se răsuci pe vârfuri, simțindu-se din nou amețită, văzând negru în fața ochilor.

– Nu știu ce se întâmplă cu mine, spuse ea, frecându-și tâmpilele. Nu am leșinat în viața mea. Poate că Mary mi-a legat corsetul prea strâns.

– Îți voi spune ce s-a întâmplat. E numai vina mea, pentru că te-am lăsat să stai în ploaie, îmbrăcată doar într-o bucată de mătase. Ai înghețat până în măduva oaselor.

Avea dreptate. Dar pentru un astfel de sărut ar fi stat în ploaie toată noaptea.

Ash se mișcă repede, cu mișcări deloc erotice, dar grija cu care el înlătură toate straturile acelea de haine – rochia de mătase, jupa, corsetul – o unse pe suflet. Când îi simți vârful degetelor pe gâtul ei rece, dându-i la o parte șuvițele ude, fu cuprinsă de un nou val de fiori.

Odată ce ea rămase doar în cămășuță, el îngenunche și săltă ușor materialul.

– Ridică brațele, îi porunci el.

Ea făcu întocmai. Ash ridică materialul ud, care se lipi în treacăt de sânii ei. Sfârcurile îi deveniseră dureros de reci în ploaie, dar acum se întăriră de plăcere. Ash îi trase rochie peste cap și brațe, aruncând-o pe jos. Rămase goală, cu excepția ciorapilor.

O întoarse spre el, frecându-și mâinile în sus și-n jos pe brațele ei, uitându-se lung la ea. Își dădu repede lavaliera jos de la gât și o folosi pe post de prosop improvizat, ca să îi șteargă pielea și părul.

Focul începu să degaje căldură, iar Emma simți cum i se încălzesc gâtul și fața. Deja nu-i mai clănțăneau dinții și nu mai avea pielea de găină.

De fiecare dată când îi era frig, el era gata să o încălzească. Nu cunoscuse niciodată o astfel de grijă din partea unui bărbat. Nu conta că venea din partea unui bărbat cu chip de demon.

Îl iubea.

Îl iubea, îl iubea, îl iubea, îl iubea.

Cuvintele acelea se auziră cu ecou în mintea ei, în sufletul ei. Îi era din ce în ce mai greu să tragă aer în piept, probabil din cauza leșinului de mai devreme. Se agăță de el, de parcă el avea să fie salvarea ei – dar el era pericolul. Era pierdută. Era învinsă de el – și un străin pentru ea însăși.

După ce o șterse cum putu el mai bine, o luă din nou în brațe și se îndreptă cu ea spre pat. O întinse pe pelerina lui, iar Emma

se cufundă în materialul acela subțire. Se cuibărește sub haina lui, în timp ce el își scoase cizmele și se dezbracă de pantalonii uzi.

Se așază în spatele ei pe pat, strângând-o în brațe, la pieptul lui. Era cald și tare ca o stâncă. Căldura lui uimitoare o învăluie, relaxându-i membrele. Deja nu mai tremura.

– Nu-ți mai e frig?

– Nu.

– Bine, zise el, mângâindu-i brațul. Culcă-te.

Emma își simți pleoapele tot mai grele.

– Ash...

– Culcă-te, zise el, punându-și brațul în jurul ei. Sunt aici să-ți țin de cald. O să fii întotdeauna în siguranță alături de mine.

Pentru a doua oară în căsnicia lor, Emma avu plăcerea de a se trezi în brațele soțului ei. Chiar dacă avea părul încurcat. Chiar dacă simțea că îi explodează capul.

Dar era atât de minunat să se trezească în brațele lui.

Se răsuci pe o parte, întorcându-se cu fața spre el.

Ash o privi cu duioșie și o mângâie cu blândețe. Își trecu degetele peste obrazul ei, peste umărul ei. Nu părea să-l deranjeze câtuși de puțin că avea părul încurcat. Apoi, o prinse în brațe și o sărută. Un sărut tandru și dulce, la fel de frumos ca sărutul pasional de noapte trecută.

Când își dezlipi buzele de gura ei, îi șopti numele:

– Emma.

Ea îi mângâie obrazul.

– Buna dimineața, soarele meu.

Ash se ridică brusc în fund.

– Ia te uită. Ce se petrece aici? Am crezut că am stabilit că între noi nu va fi nici o dovadă de afecțiune.

– Într-adevăr, așa am stabilit.

– Am avut reguli.

– Și precauții.

Partea stângă a gurii lui se curbă într-un zâmbet.

– Dar nu suficiente, din câte se pare.

Emma se ridică și ea în șezut.

– Vreau să-mi cer scuze pentru toate lucrurile pe care ți le-am spus noaptea trecută. Ar fi trebuit să am mai multă încredere în tine.

Și presupun că ar trebui să fiu mai înțelegătoare față de domnișoara Worthing. Dacă nu ți-ar fi păsat de sentimentele ei îndeajuns de mult încât să o lași să plece, nu am mai fi ajuns împreună.

– Trebuie să recunosc însă că nu a fost neapărat un gest de generozitate din partea mea. De fapt, nici vorbă de așa ceva. A fost mai mult mândrie la mijloc. Ea încă era dispusă să se mărte cu mine, dar numai dacă eram de acord cu termenii ei, pe care nu am dorit să îi accept.

– A vrut o casă mai mare?

– Nu, nimic de genul ăsta.

– Atunci, nu pot să-mi dau seama ce altceva ar fi putut să vrea de la tine. Am petrecut ceva timp cu ea. Nu o interesează altceva în afară de bani și aparen...

– Aparențe? Da. Întocmai.

Emma tresări, regretând cuvântul ales. Chiar nu avea să se învețe niciodată minte?

– De fapt, ar fi impropriu spus termeni, zise el. Dacă ne căsătoream, se aștepta să respect un set de reguli.

– Reguli?

Ash nu mai zise nimic, dar privirea lui era grăitoare. O privire îndurerată, furioasă, mai usturătoare decât oricare dintre cicatricile sale.

„Reguli.”

Vai, nu.

– Doar nu vrei să spui că...

– Urma să fim soț și soție doar noaptea. Pe întuneric. Fără sărutări. Și, odată ce avea să-mi dea un moștenitor, regula era să nu mai împărțim niciodată același pat.

În sfârșit, totul era atât de limpede. Nu înțelesese niciodată cum de venise el cu regulile alea. Toată puterea era în mâinile lui. Odată ce se căsătoreau, era la mila lui. De ce părea atât de preocupat să-i protejeze sensibilitățile? Asta dacă chiar ar fi avut nevoie să fie protejată, ceea ce nu era cazul.

Dar nu stabilise regulile acelea de dragul ei, nu-i așa? O făcuse ca să se protejeze pe el. Emma rămase câteva clipe în tăcere. Cu greu, găsi două cuvinte de spus:

– O urâsc.

El începu să râdă.

— Ești fiica unui vicar. Nu ai de unde să știi ce înseamnă să urăști pe cineva.

— Oh, ba da, zise ea, cu pumnii încleștați. Aș vrea să o strâng de gât.

— Nu ai putea să faci una ca asta.

— Bine, fie. Dar aș putea să o împung cu ace. Cu foarte multe ace.

— Varianta asta mi se pare aproape credibilă.

— Vorbesc serios. Multe, multe ace. Să ajungă să arate ca un arici.

Emma era foc și pară. Mânia ei nu era o exagerare. Poate că în trecut o invidiasse pe Annabelle Worthing, dar, în momentul acela, o ura din tot sufletul. Cum îndrăznise să facă una ca asta? Reușise să convingă un bărbat curajos, loial și decent că era un monstru. O creatură care nu merita nimic mai mult decât resturi și firmituri de afecțiune, și asta doar pe întuneric.

— Știi, camera asta mi se pare chiar fermecătoare, zise el, încercând în mod evidentă să schimbe subiectul.

— *Fermecătoare?*

— Are potențial. Ar avea nevoie doar de niște draperii, de câteva piese de mobilier, de un strat de vopsea, de o saltea umplută cu paie din această decadă, de câteva perii de spălat pe jos și de o capcană pentru șobolani. Nu ai pic de imaginație.

Emma se uită urât la el.

— Desigur, există un singur lucru în camera aceasta care nu are nevoie de nici o schimbare, zise el sărutând-o pe frunte.

— Te-ai scos în stil mare.

— Ți-e foame?

— Nu prea.

— Ei bine, eu sunt lihnit, zise el, trăgându-și pantalonii și cămașa și încălzindu-se. Merg să aduc ceva de mâncare și să chem o trăsură.

Dar, când deschise ușa de la cameră, auzi hărmălaie la parter. Strigăte și țipete la intrare. Pași grăbiți pe scări.

Un străin se năpusti în cameră și trase ușa după el.

— Crede-mă, nu vrei să mergi acolo.

Străinul purta o mască neagră, o pelerină întunecată, pantaloni negri și o cămașă neagră. În mână avea o praștie.

Emma făcu ochii mari. Dar soțul ei părea să înțeleagă.

— Ce cauți aici? Și ce e cu ținuta asta? întrebă el, analizându-l din cap până-n picioare.

– Îți place? Fostul meu costum de scrimă, niște vopsea neagră... și iată rezultatul. Intrusul își dădu masca jos, dezvăluindu-și chipul. Excelență, sunt la dispoziția dumneavoastră, zise el, făcând o plecăciune spre Emma.

Fără masca aceea, Emma își dădu imediat seama că era doar un băiat, de vreo unsprezece-doisprezece ani. Era foarte înalt pentru vârsta lui, cu două urechi mari și cu strungăreață.

Și băiatul acesta, oricine era el, părea să se cunoască bine cu soțul ei.

– Ești amabil să mi-l prezinți? îi spuse ea lui Ash.

– Pe el? E Trevor.

Băiatul îl împunse ușor pe Ash în coaste.

– Hmm.

Ash își dădu ochii peste cap.

– Ah, da, am uitat. Acesta este Pericol.

Pericol? Emma de-abia aștepta să audă toată povestea.

– Sunt partenerul Monstrului din Mayfair, spuse băiatul. Ucenicul lui. Protejatul lui.

– Interesant. Cum s-a întâmplat asta?

– N-am nici cea mai vagă idee, răspunse soțul ei.

– Dar ai mare noroc că sunt partenerul tău, zise băiatul, trecând pe lângă el și așezându-se pe pat. Toată Londra s-a adunat afară, așteptând să-l vadă pe Monstrul din Mayfair.

Ash se duse la fereastră.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că avea să se ajungă la asta. Noaptea trecută... Nu m-am gândit.

– Nu, nu te-ai gândit, zise Emma, apropiindu-se și luându-l de braț. Pentru că aveai grijă de mine.

– Nimic n-o să ne mai scoată acum din încurcătura asta.

– Ar fi chiar atât de groaznic dacă lumea ar afla adevărul? întrebă ea.

– Dat fiind că toată Londra mă știe ca pe un monstru care sperie copiii, însetat de sânge, care sacrifică animale pentru Satana, da, nu cred că ar fi o idee prea bună.

Emma își mușcă limba. Se abținu să sublinieze că poate ar fi trebuit să se gândească la toate astea înainte de a-și câștiga notorietatea. Dar nu avea rost acum.

– Ei bine, dacă vrei să rămâi anonim, ce sugerezi să facem? întrebă ea. Nu avem pe unde să ieșim, și n-am de gând să sar pe fereastră.

– Nu aveți nevoie de altă ieșire. Trebuie doar să facem cumva să le distragem atenția, spuse Trevor.

– E imposibil la câtă lume e, spuse Ash. Poate doar dacă pornim un incendiu, dar nici asta nu-i o idee bună.

– Este chiar simplu, zise Trevor, luând jobenul lui Ash, pe care și-l puse pe cap. Jobenul îi alunecă pe ochi. Voi fi eu Monstrul, și tu poți să fii Pericol.

– E ridicol.

– Ba nu, spuse Emma, e genial. Gândește-te o clipă. Mulțimea nu stă în așteptarea ducelui de Ashbury. Îl așteaptă pe Monstrul din Mayfair. Un bărbat într-o mantie neagră, cu joben pe cap.

– E un puști, nu un bărbat.

– Sunt înalt pentru vârsta mea, se apără Trevor.

– Trebuie doar să câștigăm câteva minute. Până o să-și dea lumea seama că nu este vorba despre Monstru...

– O să aveți timp să vă strecurați prin mulțime, zise Trevor, cu un zâmbet triumfător. Am o trăsură care mă așteaptă după colț.

– Dumnezeu, spuse Emma. Tu chiar te-ai gândit la tot, nu-i așa? Ce partener bun ți-ai găsit!

– Nu-l mai încuraja și tu, zise Ash.

– Ai tu cumva un plan mai bun?

– Din păcate, nu, răspunse el, dându-i o pătură de lână. Înfășoară-te în ea. Nu vreau să te vadă nimeni în rochia asta roșie.

Emma își aruncă pătura pe umeri. Mirosea urât și îi zgâria pielea, dar era îndeajuns de lungă și de groasă cât să o acopere. Avea să facă o baie lungă și fierbinte de îndată ce ajungea acasă.

– Lăsați restul în seama mea, zise Trevor sărind în picioare. Făcu trei pași spre ușă, după care se opri, întoarse capul spre ei și ridică dintr-o sprânceană. Ai dat de Pericol.

– Ce tot spui acolo? răbufni Ash.

– E noua mea replică. Un soi de carte de prezentare. Încă mă gândesc cum să o spun, zise el, coborându-și vocea, ridicând din nou din aceeași sprânceană. Ai dat de – *pauză* – Pericol.

Emma se abținu cu greu să nu izbucnească în râs.

– Sau așa. Ai dat de – *pauză, sprânceană ridicată* – Pericol. Ce părere ai? întrebă băiatul, zâmbitor.

Ash îi aruncă o privire furioasă.

– Cred că ar trebui să-ți iei fraza asta și...

– Și să o spui în ambele feluri, interveni Emma. Ambele sunt excelente. Chiar memorabile.

– Mulțumesc, Excelență, zise Trevor sărutându-i mâna. Pe cunând, adăugă el, dispărând, cu pelerina fluturând în urma lui.

Într-un final, Emma începu să râdă.

– Ce tânăr extraordinar!

– E și ăsta un mod de a o spune.

Emma se înfășură în pătura de lână.

– Am nevoie de un costum mai bun. Și de un nume. Ah, știu. Ce părere ai de Înțepăcioasa? Pot să-mi înfrunt dușmanii cu o sabie lungă și ascuțită.

– Nu începe și tu.

Ash întredeschise ușa, și stătură cu urechile ciulite până îl auziră pe Trevor strigând din holul de la intrare:

– Monstrul din Mayfair eu sunt! Cel care-mi vede chipul va fi pedepsit crunt.

Ash închise ochii și mormăi ceva deloc amabil.

– Nu e rău, protestă Emma. Și rimează.

Ash își trase masca de scrimă pe față și spuse:

– Hai să plecăm odată de-aici.

Capitolul 26

Din fericire, reușiră să se întoarcă la Ashbury House fără alte incidente. După câteva explicații vagi către personalul îngrijorat, un mic dejun fierbinte și o baie și mai fierbinte, cei doi se aruncară în patul lui Ash și dormiră toată ziua.

Emma se trezi după-amiaza târziu și îl văzu pe soțul ei îndreptându-se spre pat cu o tavă plină cu pâine, brânzeturi, fructe. Emma simți cum îi chiorăie stomacul.

– Ce-i cu toate astea? întrebă ea, frecându-se la ochii. Cina în pat?

– E perfect, spuse el, luând o bucată de brânză. Ți-am promis că vom lua cina în fiecare seară. Tu mi-ai promis că o să mă primești în patul tău. În felul ăsta, ne ținem amândoi de cuvânt, măcar de data asta.

– Foarte eficient.

– Chiar nu-mi dau seama cum de nu mi-a venit ideea asta până acum.

Emma mușcă dintr-o tartă cu mere.

– Prăjiturică, m-am tot gândit la ceva.

– Emma, mormăi el, întinzându-se pe pat.

– Îmi pare rău, dar nu vreau să-ți spun Ash. Nu ești tu acela. Ash este cel care a rămas după focul acela. Părțile care sunt măturate și aruncate. Pentru mine, nu ești așa. Ești viu, puternic și chiar periculos. Și mereu ești gata să-mi ții de cald. Dar, de teamă să nu reacționeze urât la toate acele complimente, Emma se gândi că era mai bine să ia un ton glumeț. În plus, e distractiv să se tachinez.

– Pentru tine, nu pentru mine.

– Hai să ajungem la un compromis. Când suntem în compania altora, îți voi spune Ash sau Ashbury. Dar, când suntem singuri, trebuie să mă lași să te alint cum vreau eu.

– Bine, fie. Dar trebuie să convenim împreună asupra unei liste. Nu vreau să te mai aud cu prăjiturile și curcubeie.

– În regulă.

Ash căzu pe gânduri.

– Uite cu ce sunt eu de acord. „Armăsarul meu”, „zeul meu” și... „colosul meu”.

Emma nu se putu abține să nu râdă când auzi ultimul alint.

– Hai să mergem pe variante ceva mai tradiționale, vrei? Cum ar fi „dragul meu”?

– Se acceptă.

– Dragule?

– Dacă ții neapărat, mormăi el.

Emma luă o gură de prăjitură, încercând să-și facă curaj.

– Dar „dragostea mea”?

Ash se uită lung în ochii ei, de parcă i-ar fi pus la îndoială sinceritatea. Cu toate astea, Emma știa că nu era prea puțin important ce simțea ea, ci ce alegea el să creadă.

Dar văzu expresia temătoare de pe chipul lui, hotărârea de a nu accepta nimic.

– Rămânem la varianta „armăsarul meu”.

Emma era dezamăgită, dar hotărî să nu insiste. Poate era prea mult pentru o singură zi. Dornică să schimbe subiectul, zări teancul de ziare de pe masă.

Ea obișnuia să le ceară slujitorilor să ia ziarul în fiecare zi. Ash ajunsese să susțină, fără voie, jumătate dintre ziarele din Londra. Probabil și câteva fabrici de hârtie. Monstrul din Mayfair era cel mai bun lucru pentru jurnalismul britanic, de la Waterloo înapoi.

Hotărâtă să vorbească despre altceva, luă ziarele cu ea în pat.

– Hai să vedem ce au mai avut de scris astăzi. Trebuie să fie vreun articol despre aventura de azi-noapte. Cu toate acestea, în timp ce frunzări ziarul, entuziasmul ei se transformă în groază. Vai, nu! Oh, Ash. E de rău.

– Ce s-a mai întâmplat acum? Am salvat o fată de la înec?

– Nu. Ai răpit o femeie în roșu, ai obligat un hangiu să te lase să o ascunzi, și fata nu a mai fost văzută niciodată. E de rău, zise ea, dându-i să citească ziarul, dar rămânând în spatele lui. Regele a eliberat un mandat de arestare pentru Monstrul din Mayfair, spuse ea disperată. Regele. Toată lumea din Londra este pe urmele tale.

– Da. Văd.

– Au oferit chiar și o recompensă. Douăzeci de lire. Toată agoni-
scala unui muncitor de rând pe un an de zile.

– Da. Știu.

– Monstrul e suspectat de agresiune, acte de violență, răpire și
crimă. Crimă!

– Să știi că sunt și eu în stare să citesc, zise el, pe un ton ciudat de
calm. Sunt chiar puțin dezamăgit că nu m-au acuzat și de vrăjitorie
și de fraudă.

– Cum poți să glumești pe seama asta?

– Stai liniștită, nu e cazul să-ți faci griji, zise el, luând o gură de
plăcintă. Nici măcar cel mai rău scenariu nu mă afectează cu nimic.

– Nu te afectează cu nimic să știi că ești acuzat de crimă?

– Emma, nu am omorât pe nimeni.

– Dar cititorii acestor ziare o să creadă cu totul altceva. Știi cât de
disperați sunt oamenii să vină cu acuzații false la adresa ta.

– Da, știu, zise el, mai luând o gură de plăcintă. Chiar tu ești una
dintre cei care au scris povești neadevărate.

Ce-i drept, nu putea să-l contrazică.

– N-o să fiu niciodată acuzat de crimă, zise el. E absurd. Sunt duce.
Așa ceva pur și simplu n-o să se întâmple niciodată. Chiar și dacă aș fi
prins, n-aș fi niciodată judecat.

– Cum poți fi sigur de asta?

– În primul rând, pentru că ducii nu sunt trași la răspundere în
aceleași instanțe. Avem dreptul la un proces condus de semenii noș-
tri, în Camera Lorzilor. Și asta dacă ar exista dovezi, care oricum nu
există. În al doilea rând, noi, ducii, avem un privilegiu. Trebuie doar
să-l invocăm, și putem să scăpăm basma curată de aproape orice.

– Glumești.

– Deloc.

– Dumnezeuule! Ce noroc pe voi.

– Da, nu mă pot plânge.

În alt context, Emma ar fi fost șocată să afle de nedreptatea aces-
tui sistem. Cu toate acestea, având în vedere situația de față, nu se
putea plânge.

– Stai, zise ea. Ai spus că poți să scapi basma curată în *aproape*
orice situație. Ceea ce înseamnă că sunt și situații în care poți să
fi pedepsit.

– Ei bine, pentru trădare, firește. Și pentru...

Dar se opri la timp, și era limpede că nu voia să continue.

– Și pentru mai ce? întrebă Emma.

– Crimă, răspunse el.

Emma sări furioasă din pat.

– Tocmai mi-ai spus că n-o să se întâmple nimic! Și acum, vrei să spui că riști să fii dus la spânzurătoare?

– Nu se ajunge niciodată atât de departe, zise el lăsând deoparte farfuria lui goală. În cel mai bun caz, o să cădem la un acord și am să plătesc o amendă.

– Și în cel mai rău caz?

– Nu se va ajunge niciodată la asta.

– Fă-mi pe plac.

Ash oftă și își luă paharul de vin.

– Dacă un duce este găsit vinovat de o astfel de crimă – ceea ce nu se întâmplă niciodată –, riscă să fie executat. Dar nici asta nu se întâmplă niciodată. Nimeni n-a mai primit pedeapsa sângelui corupt de secole întregi. Vorbesc serios, de secole.

– Ce pedeapsă e asta?

– E atunci când un neam este considerat pătat. Îți iau titlul de proprietate și toată averea, iar descendenții tăi nu o mai pot moșteni.

Emma își încheștă pumnii în poală.

– Vrei să spui că, oricât de sigur ai fi tu că n-o să se întâmple, dacă ești prins și luat drept Monstrul din Mayfair, vei fi trimis în judecată în Camera Lorzilor, vei fi acuzat de crimă, condamnat și ucis, iar soția și copilul tău vor rămâne fără dreptul la avere și la moștenire?

– Emma, acest lucru n-o să se întâmple niciodată. Niciodată.

– Dar s-ar putea întâmpla!

– Dar nu se va întâmpla!

Emma trase aer în piept, încercând să se liniștească.

– Au permis ca povestea asta să meargă prea departe. Trebuie să existe o cale de scăpare. Trebuie să le spui tuturor că tu ești Monstrul din Mayfair și că eu sunt doamna în roșu și că a fost pur și simplu o situație care ne-a scăpat de sub control.

– Carevasăzică, în loc să stau liniștit, știind că riscul de-a fi vreo dată capturat e foarte mic, iar cel de a fi pus sub acuzare e chiar mai mic, tu vrei să recunosc o crimă pe care nici măcar nu am comis-o?

— Nu. Vreau să recunoști că ai creat o legendă ridicolă și că ai lăsat lucrurile să decurgă astfel. Și gata. După cum bine ai spus-o chiar tu, orice duce o să scape basma curată.

Ash își goli paharul de vin și se ridică din pat.

— Nu am de gând să recunosc în fața întregii lumi că sunt Monstrul din Mayfair. Ar urma un scandal teribil, și tu ai avea de suferit. Cine știe cum te-ar numi ziarele? Mireasa-Bestie din Bloom Square?

Emma se uită lung la el.

— Te-ai gândit deja la varianta asta?

— Nu, spuse el, părând în defensivă

— Chiar așa? Ce repede ți-a venit ideea asta.

— Lucrurile stau în felul următor: nu am de gând să o fac. Oricare ar fi titulatura cu care ai putea apărea tu în ziare, refuz să te pun în situația asta. Și refuz să pun povestea asta pe umerii viitorului nostru copil.

— Dacă ești chiar atât de îngrijorat pentru bunăstarea soției și a copilului tău, poate ar fi trebuit să te gândești mai devreme la asta, răbufni ea. Încercă să găsească un compromis. Dacă refuzi să-ți recunoști faptele, măcar promite-mi că Monstrul din Mayfair o să se retragă din activitate. Promite-mi că o să se pensioneze undeva la țară și că n-o să se mai întoarcă niciodată. Jură-mi că îți vei arde toate pelerinele și că n-o să mai ieși niciodată noaptea pe străzi.

— Jur, zise el, punându-i un deget sub bărbie și înclinându-i capul ca să o poată săruta. Monstrul din Mayfair nu mai există. Jur.

— Ar fi bine să te ții de cuvânt, spuse ea. Altfel va trebui să dai socoteală în fața Miresei-Bestie din Bloom Square.

Capitolul 27

– Gata.

Emma o ajută pe Davina să se îmbrace cu noua ei rochie.

– Cum te simți în ea? Te ține?

– Nu, deloc.

Cu ajutorul lui Fanny, Emma reușise să stabilească o probă la magazinul de rochii, seara, târziu, când Madame își făcea vizita săptămânală la atelierul de materiale, ca să vadă noile mătăsuri aduse din import.

Davina se privi în oglindă.

– Emma, chiar faci minuni cu materialele astea.

„Minuni, poate. Dar nu miracole.”

– Sper că o să fie îndeajuns să mai ținem sarcina în secret câteva săptămâni.

– Sper. Chiar zilele trecute, tata a comentat că m-am îngrășat. I-am spus că am mâncat prea mult în ultima perioadă. Trebuie să primim cât mai curând permisiunea lui, zise ea, strângând-o pe Emma de mână. Când vom putea să-i aducem împreună pe duce și pe tatăl meu?

Dumnezeule. Adevărul era că Emma nu știa ce să răspundă. Nu avea încotro, trebuia să-i spună că planul lor inițial nu avea să funcționeze. Ash nu era dispus să iasă în societate și, după cum bine punctase Annabelle Worthing la teatru, în ochii Londrei, Emma era în continuare o croitoreasă, nu o ducesă. Nu era nici pe departe genul de lady la care un domn respectabil să o lase pe fiica lui necăsătorită să o viziteze pe timp de iarnă.

Planul acela nu avusese niciodată sorți de izbândă. Emma vedea totul foarte clar acum. Se simțea îngrozitor pentru că-i dăduse speranțe deșarte.

Totuși, asta nu însemna că nu avea cum să o ajute. Le avea alături de ea pe Nicola, Alex și Penny, draga de Penny – care era dispusă

să ajute orice făptură îi ieșea în cale. Toate patru aveau să-și pună mintea la contribuție și să găsească o cale de scăpare.

Da. Emma hotărî să se sfătuiască cu prietenele ei săptămâna următoare la ceai.

— Mai am nevoie de puțin timp, spuse Emma. Ai cuvântul meu, n-am să te las la greu.

Odată ce Davina plecă, Emma o lăsă și pe Fanny să plece, oferindu-se să închidă magazinul, cum o făcuse de atâtea ori în trecut. Simțea o ciudată nostalgie în timp ce se grăbi să tragă draperiile și să strângă foarfecilor, panglicile și acele. La urma urmei, petrecuse ani la rând în magazinul acelea și adunase amintiri pe care nu avea să le dea uitării în doar câteva luni.

Cioc-cioc. Cioc-cioc. Cioc-cioc.

Emma ridică privirea, speriată.

— Am închis, strigă ea.

Cioc-cioc. Cioc-cioc. Cioc-cioc.

Ce ciudat. Ultima dată când bătuse cineva la ușă cu atâta insistență, ducele de Ashbury dăduse buzna în magazin — și în viața ei. Doar nu o urmărise azi, nu?

Dar cine putea ști când venea vorba despre soțul ei? Emma se duse la ușă, pregătită să audă un discurs despre cum nu se cuvenea ca o ducasă să coasă rochii.

Trase zăvorul.

— Pe bune, armăsarul meu, am venit doar să-mi vizitez o veche...

Dar, când deschise ușa, simți cum i se oprește inima în piept.

Un bărbat la vreo șaizeci de ani, îmbrăcat în negru, rămase în pragul ușii, cu jobenul lui de preot în mână.

— Emma, copila mea. Tu ești. Mi s-a spus că am să te găsesc aici, și aici ești

— Tată?

Emma îl privi pierdută, cu inima bătându-i cu putere. Fu invadată de un val de emoții și imbolduri. Răzbunarea era o variantă. Ar fi putut să-l alunge în noapte, cum făcuse și el cândva.

La fel de bine ar fi putut să se laude. O părțică din ea ar fi vrut să îl ia cu ea acasă și să îl plimbe prin toată casă, să îl facă să moară de invidie pentru noul ei statut, după care să-l trimită la sănătoasa cu o donație de cincizeci de lire pentru biserică.

Și undeva, în adâncul sufletului ei, ar fi vrut să-l ia în brațe. Ar fi vrut să audă din gura lui că o iubea, că încă era fetița lui.

„Emma, ai grijă.”

– Ce cauți aici? întrebă ea.

– Am venit să-mi văd fica, firește, zise el, intrând în magazin, iar Emma închise ușa în urma lui. Emma, copila mea iubită, uită-te la tine cât ai crescut.

– Acum sunt Emma? Copila ta iubită? Ultima oară când ne-am văzut, mi-ai spus că sunt o ușuratică.

– De asta am venit, zise el, cu capul plecat. Să-ți spun că îmi pare foarte rău.

Îi părea foarte rău?

Emma auzi cuvintele acelea, dar nu reuși să le înțeleagă sensul. Se uită lung la tatăl ei. Chelise, mai avea doar câteva fire de păr în cap. Ce ciudat să-l vadă dintr-odată la vârsta de șaiszeci de ani! În amintirea ei rămăsese la fel de intimidant și de furios. Acum, în agitația din Londra, părea mărunțel și pricăjit.

Tatăl ei nu ridică o clipă privirea din pământ.

– Nu ar fi trebuit să-ți spun una ca asta. Nu ar fi trebuit să te dau afară din casă. Am venit să-mi mărturisesc păcatele față de tine. Și să-ți cer iertare.

Emma rămase fără suflu. După toți acești ani, tatăl ei venise să-și recunoască greșelile. Să-i ceară iertare. Ea visase dintotdeauna la clipa aceasta. Și nu doar că visase la ea, ci chiar crezuse că avea nevoie să audă acele cuvinte ca să fie din nou întreagă.

Și, totuși... cuvintele lui nu avură efectul așteptat. Nu se simțea deloc întreagă. Își simți inima bătând cu putere.

– De-a lungul anilor, m-am gândit adesea la tine, spuse el. Mi-am făcut griji pentru tine. M-am rugat pentru tine.

– Îmi vine greu să te cred. Dacă m-ai găsit atât de ușor acum, de ce nu m-ai căutat mai demult? Dacă ți-ai făcut atâtea griji, de ce nu mi-ai trimis niciodată o scrisoare, de ce nu m-ai întrebat dacă am de mâncare, dacă am cu ce să fac focul noaptea? Nu ți-a păsat. Probabil ai crezut că-mi merit pedeapsa.

Emma simți un fior și începu să tremure. Se strânse în brațe, sperând să se oprească din tremurat. Nu avea să-l lase să o vadă în starea asta.

– Nu este adevărat, spuse el.

– Ce vrei de la mine? Bani? Influență? O favoare? Probabil ai aflat că m-am căsătorit.

– Nu, chiar nu știam. Ți-am spus deja. Am venit doar să-ți cer iertare.

– Ei bine, mi se pare ciudat că ai venit de-abia acum.

– Adevărul e că..., zise el, frecându-și borul jobenului între degete. Adevărul e că Domnul m-a trimis. Dumnezeu mi-a vorbit.

Domnul îi *vorbi*se? Emmei nu-i venea să creadă ce îi era dat să audă.

– De fapt, nu Domnul mi-a vorbit, zise el, întunecându-se la față. Am fost... am fost vizitat de un mesager al lui, târziu în noapte. Un demon.

– Vai de mine! răspunse ea, liniștită. Era limpede că tatăl ei începuse să-și piardă mințile la bătrânețe.

– A fost groaznic, Emma. A venit în camera mea, în toiul nopții. Un demon de la gura iadului. Mi-a spus că zilele mele sunt numărate pe acest pământ și că trebuie să-mi cer iertare de la tine, altfel o să ard în flăcările iadului.

– Carevasăzică, nu ai venit de dragul meu. Ești aici pentru tine, zise ea, dezgustată. Chiar nu te-ai schimbat deloc.

– Nu vezi că am venit pentru binele amândurora? Am știut de mult, încă de dinainte de vizita aceea îngrozitoare, că am greșit față de tine. Am purtat după mine vina aceasta în toți anii ăștia. Nu pot să dorm liniștit până nu știu că am iertarea ta.

Emma începu să râdă.

– Nu poți dormi liniștit. Poate că ar trebui să încerci să dormi în frig, cum m-ai obligat pe mine să o fac..

– Doar nu vrei să spui că refuzi să mă ierți?

– Nu știu ce să spun. Nu vād de ce m-aș grăbi să o fac.

– Nu poți să-mi refuzi iertarea, zise el indignat. Emma cunoștea atât de bine tonul acela neiertător. Ești fiica mea. Nu ți-am purtat eu de grijă timp de șaisprezece ani? Nu te-am învățat eu să ierți?

– Și nu te-am iubit eu în toți acei ani? replică ea, cu vocea frântă. Duminică de duminică, am stat în capela aceea și, în timp ce mă rugam la Dumnezeu, binecuvântarea ta era cea pe care mi-o doream. Dar ce importanță a avut asta? O singură greșeală din partea mea, și gata. Tată, nu am plâns pentru că am rămas fără îmbrăcăminte, fără adăpost sau fără hrană. Nici măcar pentru faptul că m-ai respins.

Durerea cea mare a fost să văd cine ești tu cu adevărat. Să știu că nu ai fost niciodată omul care credeam că ești. Nici pe jumătate.

— Emma, te rog. Nu mă judeca atât de aspru. Trebuie să înțelegi că am fost luat prin surprindere în noaptea aceea. Am rămas fără cuvinte. Abia dacă știam ce simțeam, darămite ce făceam.

— Știai exact ce făceai. Și știu exact cum te-ai simțit. Ți-a fost rușine. Rușine cu mine și rușinat de ceea ce avea să spună lumea. Ai dat dovadă de lașitate, pur și simplu. Și tot din lașitate ai venit astăzi aici, zise ea, îndreptându-se spre ușă. Vreau să pleci.

— Nu! Nu, nu poți să-mi faci una ca asta, strigă el, aruncându-se în genunchi în fața ei. Emma, nu l-ai văzut pe demonul acela. Era îngrozitor. Mi-a fost frică să mă uit la el. Avea fața... arsă și...

— Ce spui? întrebă Emma, cu sufletul la gură. Avea chipul ars?

— Da. Era atât de urât. Venea din focurile iadului. Dar nu a fost doar asta. M-a... m-a amenințat cu focurile iadului și cu birocrăție. Mi-a insultat perdelele. M-a insultat cu fel de fel de cuvinte urâte.

— Ce fel de cuvinte?

— Nu vreau să spun.

— Cum ți-a zis?

— Nu mai știu... parcă vierme al... pământului.

— Îți mulțumesc, tată. Cred că pot să mi-l imaginez pe acest „demon” pe care l-ai întâlnit.

Care părea să semene așa bine cu soțul ei.

Vierme al pământului. Iată o insultă pe care n-o mai auzise până atunci. Probabil o păstra pentru o ocazie specială.

Tatăl ei se ridică.

— Te implor. Dacă îmi refuzi iertarea, habar n-ai cât am să sufăr. Pentru tot restul vieții mele, am să tot sufăr. N-am să-mi găsesc niciodată pacea. Am să mă tem că fiecare zi va fi ultima pentru mine.

— Și eu am trăit cu acest sentiment timp de șase ani. Acum, e rândul tău, zise ea deschizând ușa. Dacă vrei iertarea mea, poți să te întorci și să mă întrebi din nou peste șase ani. Haide, pleacă. Acum.

— Dar...

Emma îl împinse spre ușa deschisă.

— Dispari, gândac cu șapte capete.

Vai, avea să prețuiască pentru tot restul vieții expresia de pe chipul lui.

– Gândac cu șapte capete...? repetă el, furios, roșu la față. Emma Grace Gladstone, să nu te prind că vorbești așa cu mine.

– Emma Grace Gladstone, repetă ea. Nu, Emma Grace Gladstone n-ar fi îndrăznit niciodată să vorbească așa cu tine. Dar acum sunt Emma Grace Pembroke. Ducesă de Ashbury. Și, dacă vrei să mi te mai adresezi vreodată, așa să-mi spui, adăugă ea, după care îi închise ușa în nas.

Apoi, se prăbuși pe podea și începu să plângă în disperare.

Se lăsă pradă lacrimilor. Era singură, nu o vedea nimeni, nu o auzea nimeni. Plânse până rămase fără lacrimi și cu inima goală. Ce prostie! Irosise atâția ani permițând ca părerea tatălui ei despre ea să o facă să se disprețuiască.

Emma scoase o batistă din buzunar. Își șterse lacrimile și își suflă nasul. Nu avea de gând să îl lase pe tatăl ei să o tragă înapoi. Să o țină departe de ceea ce însemna încrederea. De viața trăită din plin. De iubire.

Numai, gata.

Capitolul 28

– Te-ai dus acasă la tatăl meu.

Ash ridică privirea din registrul pe care îl examina.

„Emma.”

Ea rămase în fața biroului, uitându-se lung la el. Avea ochii roșii, de parcă ar fi plâns. Ash lăsă registrul pe masă și se ridică.

– Te-ai dus acasă la tatăl meu, repetă ea. În Hertfordshire.

Nu avea rost să nege.

– Așa e.

– În toiul nopții.

– Da.

– Ai intrat pe furiș în casa lui.

Ash își trecu degetele prin păr.

– De fapt, am intrat pe geam.

– Și i-ai spus că ești un demon venit din iad.

– Sincer, nu mi-a fost greu să-l conving de asta.

Pentru a fi corect, nu a necesitat prea multe convingeri.

– Ai spus că n-o s-o mai faci. Că n-o să mai ieși noaptea pe străzi. Mi-ai promis.

– M-am dus la el înainte de asta. Acum mai multe săptămâni. Cum ai aflat?

– A venit să mă vadă. La magazinul de la rochii unde am lucrat.

Ash lăsă să-i scape o înjurătură. Netrebnicul ăla.

– Mi-a cerut scuze, continuă ea. Ți vine că crezi? Mi-a cerut iertare în genunchi.

– Ei bine, sper că nu l-ai iertat.

– De ce? zise ea, uitându-se țintă în ochii lui. De ce îți păsa? De ce te-ai dus la el?

– Pentru că te-a rănit, Emma, spuse el, dând cu pumnul în masă. Te-a aruncat în stradă, fără nici o remușcare. Te-a lăsat în frig, să mori de foame, să-ți porți singură de grijă. Te-a făcut să-ți fie teamă de frig și de propria inimă, de te-ai mulțumit să te căsătorești

cu un ticălos. Te-a tratat ca și cum nu ai valora nimic. Merită să zacă în pământ. De dragul tău nu l-am omorât. Te-a rănit, și nu pot îndura una ca asta. Și să știi că nu-mi pare rău. Absolut deloc.

– Văd.

Ash lăsă liniștea să se aștearnă între ei. Știa că probabil aveau să fie ultimele momente de tăcere de care avea să se bucure o bună perioadă de timp. Părea atât de calmă la exterior, încât nici nu voia să-și imagineze cât de mânioasă era în sufletul ei. Trase aer în piept, pregătit pentru furia ei.

Emma făcu câțiva pași iuți spre birou, iar Ash se întoarse spre ea. Nu avea de gând să se ascundă.

Apoi, îl apucă de rever și îl trase spre ea, sărutându-l așa cum merita. Nu, cu mult mai mult patos decât merita.

– Mulțumesc, șopti ea printre sărutările fierbinți. Mulțumesc. Nu a mai făcut nimeni niciodată așa ceva pentru mine.

Ash nu știa ce să spună despre povestea aceea în care el era eroul. Dar acceptă bucuros sărutările ei. Era gata să accepte tot ce avea ea de oferit. Corpul, mintea, inima, sufletul.

Pentru moment, părea să fie corpul. Și, pe cât de dornică părea să i-l ofere, pe atât era de dornică să îl simtă pe al lui. În timp ce se sărutau, începu să îl dezbrace; îi trase haina de pe el, aruncând-o pe jos. Îl dezbracă apoi de vestă.

Odată ce îl făcu să rămână doar în cămașă, îl împinse pe fotoliu și dădu să i-o scoată peste cap.

Dar Ash rămase cu brațele pe lângă corp.

– Doar nu vorbești serios? zise ea. Am crezut că am trecut peste treaba asta.

Poate că ea trecuse peste, dar nu era atât de ușor pentru el. Încercă să-i explice:

– Nu aș suporta să mă privești cu milă. Cu dezgust.

Emma îi aruncă o privire plină de blândețe.

– Nu mila sau dezgustul meu te îngrijorează. Nu ți-e teamă că am să te resping. Asta vrei să se întâmple. Ție ți-e teamă că, dacă am să te văd așa cum ești cu adevărat, cu toate calitățile și defectele, va trebui să crezi că ești *dorit*. Iubit. Cu adevărat, sincer, fără rețineri, zise ea, lipindu-și buzele de fruntea lui. Din tot sufletul.

Ash își simți gura uscată. Îl lăsase fără cuvinte.

— Știu că ți-e teamă, șopti ea. Știu, pentru că și mie mi-e teamă. Mi-e atât de teamă. Fă dragoste cu mine. Fii curajos cu mine, zise ea, prinzându-i cămașa cu ambele mâini și trăgând. Fără nimic între noi.

— Emma, nu.

— De ce nu?

Nu mai știa ce scuze să găsească.

— E... e cămașa mea preferată.

— Am să ți-o repar eu mai târziu.

Emma își înfipse dinții în gulerul lui, trăgând cu putere. Apoi, își înfipse degetele în țesătură și rupse cămașa chiar pe jumătate.

Ash o privi uluit. Și, dacă era să fie cinstit, excitat.

Ea îi zâmbi.

— O croitoreasă știe cum să rupă țesătura. Ar fi trebuit să mă cunoști până acum. Când îmi poruncești să fac ceva, eu voi face fix pe dos.

Încercă să vină cu o replică usturătoare, dar apoi se gândi că poate... poate se putea folosi de personalitatea ei rebelă.

— Foarte bine, spuse el. Atunci, să nu te prind că-ți ridici fusta ca să mă călărești.

Emma se uită lung la el, dar prinse imediat înțelesul cuvintelor lui, iar Ash îi descifra zâmbetul șiret de pe buze.

Își strânse fusta și jupa, lăsându-l să-i vadă cu coada ochiului gambele suple, după care îl încălecă, trecându-și genunchii peste coapsele lui. Se simțea de parcă ar fi fost primit într-un templu de secrete ale feminității. Era gata să o venereze.

Dumnezeule. Era deja tare și gata să o pătrundă numaidecât. Trebuia doar să se desfacă la pantaloni și să o ia. Atâta tot. Dar știa că așteptarea avea să rezulte într-o plăcere și mai intensă.

Cu toate astea, avea de gând să o tortureze la fel de mult pe cât îl tortura ea pe el. Să o descopere, așa cum îl descoperise și ea pe el.

Să o iubească. Cu toată inima. Așa cum tânjea și el să fie iubit.

Lăsă mâna să-i alunece în spatele ei, prinzând panglica care îi strângea corsajul. Nu se grăbi să desfacă nodul, dar, când o făcu, corsajul se lărgi, iar respirația ei se întetă.

— Nu-l da jos de pe tine, îi zise el, pe un ton poruncitor. Și să nu carecumva să îndrăznești să-ți ridici sânii și să mi-i oferi.

Emma se făcu rumenă în obraji. El îi savură mireasma îmbătătoare. Lăsă mânecile să-i alunece pe brațe și își eliberă pieptul din corsaj

și din corset. Ash îi admiră sâni aceia rotunzi, plini, cu o petală de un rozaliu intens în vârf.

Mușcându-și buzele, ea își strecură mâna pe sub sâni și, Dumnezeu, începu să se mângâie și să își plimbe degetele peste sfârcuri, pregătindu-le pentru el. I le oferă pe rând, le lipi de buzele lui, iar el le sărută, le linse și le supse cu disperare. De fiecare dată când o auzea suspinând și gemând de plăcere, simțea fiori pe șira spinării, iar bărbăția lui o dorea din ce în ce mai mult. Mădularul lui tânjea să o pătrundă.

Se dezlipi de sâni ei. Se prinse de brațele scaunului și îi dădu următoare comandă.

– Să nu te prind că-ți bagi mâinile sub fustă.

Nu lăsa să se vadă nicicum dacă rămăsese cumva jenată sau surprinsă de cererea lui.

Se sprijini cu o mână de spătarul scaunului și se aplecă spre el, aducându-și sâni mai aproape de fața lui. După care începu să se mângâie din nou, plimbându-și cealaltă mână pe coapsa lui, înnebunindu-l.

– Vrei să mă ating? întrebă ea, sfioasă.

„Doamne, da”, își spuse el.

Doar clătină din cap.

Emma îi aruncă un zâmbet senzual, în timp ce-și lăsa degetele să alunece tot mai jos. Chiar dacă nu putea îi vadă mâna, simplul gând că era gata să se atingă singură îl incită.

Voia să vadă.

Trebuia să vadă.

Își luă mâinile de pe brațele scaunului și îi ridică fusta până în talie, dezvăluindu-i paradisului. Degetele ei delicate strecurându-se printre cărlionții aceia întunecați, mângâind petalele roz ascunse înăuntru.

Își simți gura uscată. Îi ținu fusta ridicată cu o mână, iar cu cealaltă o apucă de fund, inclinându-i șoldurile ca să vadă mai bine.

– Nu le vâri înăuntru, zise el, cu voce pierdută. Femeie năzuroasă ce ești, să nu carecumva să faci asta.

Două dintre degetele ei subțiri dispărură în interiorul ei, îngropându-se în căldura aceea umedă.

– Să nu îndrăznești să mergi mai adânc, îi porunci el. Nici măcar un centimetru.

Emma gemu de plăcere, neascultătoare, strecurându-și degetele tot mai adânc.

Ash era convins că avea să erupă.

– Să nu cumva să aduci degetele alea la buzele mele.

La asta, Emma ezită.

– Îți interzic, insistă el, cu vocea lui aspră, de aristocrat.

Emma își ridică palmă, oferindu-i-o.

El îi prinse încheietura și trase cele două degete în gura lui, sugând din ele cu înverșunare, savurând până la ultima picătură nectarul ei dulceag. O văzu înroșindu-se în obraji, pe gât, pe piept.

– Ash, șopti ea, privindu-l cu ochi rugători.

Ash simțea o plăcere sublimă să o chinuiască astfel, dar până și el avea limitele sale.

Coborî mâna, se desfăcu la pantaloni și își eliberă mădularul. Ea veni mai aproape, strângându-i erecția între picioarele ei, frecându-se de el, gata să-l accepte bucuroasă în interiorul ei fierbinte, simțind fiori de plăcere.

Ash aproape că izbucni în lacrimi de fericire.

Ea își sprijini mâinile pe umerii lui și se ridică ușor, până simți vârful penisului lui, și apoi coborî ușor, cu un suspin de extaz. El o apucă de șaolduri, purtând-o în sus și-n jos. Ea îi îndepărtă mâinile și i le împinse spre brațele scaunului. Se părea că nu avea nevoie de îndrumarea lui. Îl călări într-un ritm lent, dar constant.

– Nu te opri, strigă el.

Ea se opri.

– Nu te opri, mârâi el frustrat.

Ea începu să se miște din nou, accelerând ritmul.

– Ești incorigibilă.

– Și sunt a ta. Doar a ta. N-o să scapi niciodată de mine.

Dumnezeule! Plăcerea era atât de intensă, și era gata să se predea, să își arcuiască șaoldurile să o pătrundă tare și repede, până ce avea să erupă în ea. Dar se forță să se abțină.

Nu încă. Nu încă.

Voia mai mult decât plăcere. Emma era gata să i se ofere, fără rezerve. În feluri în care el nu o făcuse niciodată, cu nimeni. Femeia aceea era atât de curajoasă, atât de darnică. Prin comparație, el se simțea un laș.

„Fă dragoste cu mine. Fii curajos cu mine.“

– Nu mă atinge, șopti el. Nu mă atinge peste tot.

Emma își strecură mâna pe sub cămașa lui, expunându-i pieptul. Își plimbă degetele pe pielea lui. Pe cicatricile lui. Atingerea ei îi provoca durere pe alocuri, dar erau zone unde nu simțea nimic. În scurt timp, extazul îi cânta prin vene. Indiferent de senzație, fiecare atingere era minunată. Închise ochii și se pierdu în mângâierea ei.

„Emma. Dragostea mea, dragostea mea.”

– Nu mă săruta, șopti el.

Fără ezitare, de parcă ar fi visat la această invitație, Emma își lipi buzele de ale lui – buzele ei pe ale lui, mai blânde chiar decât atingerea mâinilor, mai calde. Fiecare atingere a buzelor ei era o binecuvântare pe care nu o merita, dar pe care nu avea cum să o respingă.

Ea îi sărută gâtul ars, dezmierdându-i urechea deformată cu limba, trecându-și degetele prin părul lui fin. După care își mută mângâierile pe cealaltă parte, de la maxilar și până la umăr, sărutându-i pielea.

Îi dezmierdă ambele părți cu aceeași atenție, cu aceeași tandrețe, până când simți că cele două jumătăți se unesc în interiorul lui. Undeva aproape de inimă.

Emma își lipi fruntea de a lui și îl strânse tare.

Era momentul.

Își fixă mâinile pe spătarul scaunului. El o prinde de talie și începu să o dirijeze în sus și în jos – nu mai putea să o lase pe ea să conducă. Nu voia decât să iasă din el însuși, să găsească refugiu în ea. Avea nevoie de asta. Să ajungă în locul acela în care aveau să devină unul singur.

– Nu mă iubi, șopti el din adâncul sufletului, ca o rugă disperată.

– Prea târziu, îi murmură ea la ureche.

– Nu-mi spune. Nu spune cuvintele.

– Te iubesc, zise ea, prinzându-i chipul între palme, sărutându-i buzele. Te iubesc atât de mult.

Nu mai avea cum să-i țină piept. O trase la pieptul lui, și, când erupseră amândoi în extaz, nici o bucurie nu putea fi mai desăvârșită.

El era complet.

O ținu strâns în brațe, sărutându-i părul.

– Te iubesc. Nu vei ști niciodată cât de mult te iubesc. Nu există cuvinte.

Pact cu ducesa

Emma se așeză ușor pe el, cu o privire pierdută. Se uită în jos la mâinile ei care se odihneau pe cicatricile lui roșii, urâte. Se făcu albă la față. Expresia de pe chipul ei nu mai era una de dragoste sau plăcere, ci de dezgust.

– Emma?

„Doamne, te rog. Nu din nou. Nu și tu.”

„Nu mă lăsa. Nu acum, niciodată.”

– Îmi pare rău, spuse ea, ridicându-se din poala lui. Îmi pare rău... Trebuie să...

Dădu buzna afară din bibliotecă, îndreptându-se către camera alăturată.

Iar când Ash se ridică și-și trase pantalonii pe el, auzi.

Sunetul acela inconfundabil făcut de soția lui în vreme ce vomita.

Capitolul 29

Emma se îndreptă, dându-și părul de pe față. Sudoarea de pe frunte și de pe piept era rece ca gheața. Scoase o batistă din buzunar și se șterse pe față și pe gât. Apoi, își turnă niște lichior din bufet și își clăti gura, după care scuipă în bietul ghiveci care se nimeri să-i iasă în cale.

– Am încercat să te avertizez, spuse Ash din spatele ei. Ar fi trebuit să mă ascuți. Ți-am spus că era pentru binele tău. Dar tu ai insistat.

– Ce tot spui acolo? îl întrebă ea, întorcându-se cu fața spre el. Nu înțeleg.

– La fel s-a întâmplat și cu..., dădu el să spună, dar se opri.

„Cu Annabelle“, completă ea în minte.

El își strânse cămașa ruptă pe lângă corp.

– Știam că asta avea să se întâmple. Nu te învinovățesc. Sunt respingător, asta e simplul adevăr. Nu sunt supărat.

– Asta crezi tu? zise ea, ducându-și mâna la cap. Oh, Ash, dragul meu. Nu mi s-a făcut rău de silă. Sunt însărcinată.

Ash făcu ochii mari.

– Nu înțeleg.

– Nu înțelegi? spuse ea, zâmbitoare. Stai să-ți explic. Aproape în fiecare noapte de când ne-am căsătorit și, de asemenea, foarte adesea și pe timp de zi, m-ai pătruns cu organul tău masculin și ți-ai lăsat sămânța în pântecul meu. Acest act rezultă, de obicei, într-o sarcină. Mai ales dacă se întâmplă atât de des, ca în cazul nostru.

– Dar ți-a venit menstruația.

– Ba nu.

– Ai spus că te simți rău și că o să stai câteva zile la pat.

– Chiar m-am simțit rău. Am fost răcită.

– De ce nu mi-ai spus?

– Ți-am spus. În bilet. Mi-a fost teamă să nu vă dau și vouă răceala, ție și servitorilor. Vrei să spui că o lady adevărată chiar petrece

câteva zile întregi în pat în fiecare lună? Poți să fii sigur că noi, croitoresele, nu ne permitem acest lux.

– Hai, te rog, să nu mai vorbim despre obiceiurile menstruale ale unei lady, zise el. Ideea este că ar fi trebuit să-mi spui mai devreme.

– Era prea devreme ca să fiu sigură, zise ea.

– Nu ți-a venit menstruația. Ai vărsături. Ți-a fost rău la teatru. Și acum, că stau bine și mă gândesc, în ultimele zile, apetitul tău a fost tare ciudat. Emma, spune-mi sincer. Bănuiești de câteva săptămâni că ești însărcinată, nu-i așa?

– Poate.

Ash o apucă de cot și o întoarse cu fața la el.

– Și atunci, de ce te-ai ascuns de mine?

– Din cauza înțelegerii noastre! Ai spus de la bun început că, odată ce rămân însărcinată, totul între noi o să se termine, și... Și n-am vrut să se termine, spuse ea cu voce slabă.

– Oh, Emma. Cine este idiotul acum? zise el, prinzându-i chipul între palme. Nu s-a terminat. Nu se va termina niciodată. Mai degrabă mor decât să te las să pleci.

– Atunci, vreau să fiu cu tine. Să locuiesc cu tine. Să ne trezim împreună în același pat în fiecare dimineață, să luăm cina împreună în fiecare seară. Să ne ciondănim, să facem dragoste și... să jucăm badminton dacă vrei tu neapărat. Să ne creștem copiii împreună.

Ash înlemni, exact cum se temuse ea că avea să se întâmple.

– Nu mă pricep la copii.

– Nu este adevărat. Cum rămâne cu Trevor?

– Trevor este o abatere. Știi prea bine că eu sunt neîngăduitor. Nervos. Exigent, spuse el, ducându-și mâna la piept.

– Și mai știu că ești iubitor, loial, protector, spuse ea, lipindu-și mâna pe pieptul lui. Când el nu răspunse, încercă din nou: Deci ești imperfect. Cine nu este? E mai bine să fii imperfect decât să fii departe de copilul tău.

El o strânse la piept, culcușindu-i capul sub bărbie, dar Emma nu se simți tocmai liniștită.

– Nu te voi abandona niciodată. Știi asta. O să am grijă de tine și de...

– Nu e vorba doar despre asta. Copiii trebuie să crească alături de părinții lor. Indiferent de ce li se spune, întotdeauna se vor teme că e vina lor. Știu că nu vrei să-ți rănești copilul în felul acesta.

– Emma...

– Tu ai avut un tată minunat și iubitor. L-ai pierdut prea repede, dar nu te-ai îndoit nici măcar pentru o clipă că te-a iubit. Eu mi-am petrecut întreaga copilărie întrebându-mă ce am făcut greșit. De ce. De ce nu puteam să-i câștig dragostea.

El o strânse în brațe, încercând să o liniștească.

– Și, când n-am putut să câștig afecțiunea tatălui meu, am încercat s-o caut în altă parte. În cele mai neadecvate locuri. La un băiat care era deja promis altcuiva.

– Sau la un nenorocit de duce monstruos.

– Nu asta am vrut să spun. Aș vrea să nu mai zici astfel de lucruri.

– Aș vrea să te fi întâlnit acum mulți ani.

– Ah, sigur. Pe când puteai să alegi să fii cu orice domnișoară din Anglia? zise ea, râzând. Nu te-ai fi uitat nici o clipă la mine.

– Dă-mi voie să te contrazic. Dar eram cât se poate de prostănac pe atunci. Poate ai dreptate.

– Am dreptate în legătură cu multe lucruri. Atât îți spun: copilul nostru are nevoie de tatăl său. Nu doar ocazional și nu prin corespondență.

Făcu un pas în spate și ridică privirea spre el. Citi îngrijorarea de pe chipul lui. Nu știa ce să mai creadă. Iar când un bărbat așa puternic se îndoia de el însuși, ceva nu era în regulă. Așa nu obișnuia să-și asume responsabilitatea pentru ceva, mai ales pentru ceva atât de important, dacă nu era sigur că putea să ducă lucrurile până la capăt.

Emma nu avea cum să îl convingă cu vorbe sau sărutări. Trebuia să se convingă el singur de asta.

– Avem timp destul, șopti ea. Nu e ca și cum pruncul se va naște mâine. După calculele mele, ai vreo șapte luni să te obișnuiești cu ideea.

– Spui că un tată nu trebuie să fie distant. Dar nu știu cum să accept oamenii în viața mea. Nu știu dacă șapte luni vor fi de ajuns.

Emma încercă să nu se descurajeze.

– E adevărat, ești destul de încăpățânat. Dar știu eu cum să ajung la sufletul tău.

Avea să găsească ea o cale.

Trebuia să îi vină vreo idee.

Emma nu avusese niciodată obiceiul de a mânca în miez de noapte. Pe de altă parte, nici nu fusese niciodată însărcinată.

Era trecut de miezul nopții. Tocmai ieșise din cămară cu o farfurie cu carne de vită într-o mână, un borcan de dulceață în cealaltă și cu o bucată de pâine cu unt între dinți, când zări o siluetă ciudată în calea ei. Silueta neagră se puse între ea și lampa pe care o lăsase pe masă.

Emma scoase un țipăt.

Mă rog, scoase un țipăt cu bucata de pâine în gură. Sunetul pe care îl scoase semănă mai degrabă cu *mraarrmghffff* decât cu un țipăt. Borcanul de dulceață se sparse pe podea. În panica ei, azvârli conținutul farfuriei în atacatorul ei.

– Excelență, sunt eu.

– Mmmmf? mormăi ea, înainte de a scuipa bucata de pâine din gură. Khan?

– Da, zise el, îndepărtându-și o bucată de carne de pe gât.

– Îmi pare atât de rău. M-ai speriat.

Acesta se aplecă la picioarele ei și începu să adune cioburile.

– E de înțeles. Ar fi trebuit să mă feresc.

– Mi s-a făcut foame, mărturisi ea, aplecându-se să-l ajute să strângă. Nu am vrut să trezesc pe nimeni. Mă așteptam să dormi.

– M-a trezit unul dintre lachei, zise el, luând bucățile de veselă din mâna ei, după care o șterse cu un prosop. Se pare că e la ușă o tânără care plânge de mama focului și vrea să vorbească cu Excelența Voastră. Au condus-o în salon.

– Oh, nu.

„Davina.”

Emma dădu uitării farfuria cu mâncare și porni degrabă spre salon. O găsi pe Davina pe canapea, cu chipul îngropat în mâini.

– Oh, draga mea, zise Emma, alergând s-o îmbrățișeze. Cum de ești aici?

– Am plecat pe furiș. Tata doarme dus. Nu știe niciodată când plec sau când mă întorc noaptea acasă. Așa am și ajuns în situația asta, zise ea, punându-și mână pe burtă.

– Ce s-a întâmplat?

Fata începu să plângă pe umărul Emmei.

– Menajera mea a descoperit adevărul. Știe că nu mi-a mai venit menstruația de câteva luni și, când m-a luat la întrebări... Nu știu să mint.

– Asta pentru că ești un om cu suflet bun.

Davina își suflă nasul.

– M-a amenințat că îi va spune tatălui meu dacă eu nu o fac. Și nu pot să-i spun. Nu pot. O să se supere pe mine.

Emma o privi înduioșată.

– Oh, Davina.

– Mă simt atât de singură.

– Nu ești singură. Ți-am promis să te ajut și o să mă țin de promisiune, zise ea, strângându-i mâna. Îmi pare rău că nu am avut ocazia să mă împrietenesc cu tatăl tău, ca să primim permisiunea lui, dar vom pleca oricum, dacă nu vom avea încotro. Poți să rămâi aici peste noapte, și mâine pornim spre Oxfordshire.

– Stai, mai avem o șansă. Încă putem obține permisiunea tatălui meu.

– Cum?

– Măine-seară o să se dea un bal. Ultimul înainte ca majoritatea celor din înalta societate să plece în vacanța de Crăciun.

– La tine acasă?

– Nu. Eu doar am fost invitată. Dar, dacă tu și ducele ați putea veni la bal...

– Draga mea, nu știu ce să zic. Aș vrea să pot spune da, dar... Emma ezită. Ducele nu vrea să ia parte la petreceri sau baluri. Refuză categoric. Și să se prezinte fără invitație...

– Un duce și proaspăta lui soție? Nimeni n-o să vă refuze intrarea. Te rog, Emma. Te rog, o imploră Davina. Dacă e să fug, poate am să reușesc să mă ascund pentru câteva săptămâni, dar el tot o să descopere adevărul. Aceasta este singura șansă.

– Atunci, nu avem încotro, zise Emma. Nu voia să ia parte la bal. Ash mai mult ca sigur nici nu ar fi vrut să audă. Dar Davina avea nevoie de ea, și nu putea să o lase la greu. Întoarce-te acasă înainte ca tatăl tău să-și dea seama că ai dispărut. Am să te trimit cu trăsura noastră.

Câteva minute mai târziu, Emma o conduse pe a Davina cea înlăcrimată la trăsură și o îmbrățișă în semn de rămas-bun.

După ce lacheul închise ușa de la trăsură, Emma îi bătu în geam.

– Am uitat să întreb, zise ea cu voce tare, ca să se audă prin geamul de sticlă. Cine găzduiește balul?

Davina răspunse în vreme ce trăsura se îndepărta.

Răspunsul ei îi întoarse stomacul pe dos.

Ash veni după Emma în holul de intrare chiar când aceasta închi-dea ușa în urma ei.

– Cine era? De ce nu m-ai trezit?

– N-am avut timp.

– Avem timp acum, zise el, pornind în urma ei.

– Îmi pare rău, chiar nu am timp. Va trebui să îmi împachetez lucrurile, dar asta poate să aștepte până mâine. Mai întâi, trebuie să-mi fac o rochie.

– Să-ți faci o rochie? Ash nu înțelegea nimic. Ce tot spui acolo? Zi-mi tot. Începe cu începutul.

– Fata din salon era domnișoara Davina Palmer. Era clienta mea la magazinul de rochii. E o fată tânără, însărcinată și speriată, care nu are la cine să apeleze. I-am promis că o voi ajuta. Trebuie s-o ajut. Așa că trebuie să mergem mâine la bal. De fapt, chiar în seara asta, zise ea, uitându-se la ceas.

„Poftim?”

Odată ce intrară în dormitorul ei, Emma închise ușa în urma lor.

– Nu înțeleg ce legătură avem noi cu balul și cu situația ei.

– Este simplu. O voi invita pe domnișoara Palmer să mă viziteze la Swanlea. Totuși, va avea nevoie de permisiunea tatălui ei pentru a accepta invitația. Pentru ca acest lucru să se întâmple, trebuie să facem cunoștință cu tatăl ei. Prin urmare, trebuie să mergem la bal. Emma intră în vestibul și începu să caute prin garderoba ei. Își alese o pereche de ciorapi și papuci argintii. Păcat că rochia roșie de mătase a fost distrusă de ploaie. Va trebui să-mi vină repede o idee. Slavă Domnului că ți-am comandat o haină nouă și o pereche de pantaloni negri când ți-am ales garderoba.

Ash își odihni cotul pe comodă, obosit. La urma urmei, era miezul nopții. Poate că doar visa.

– Nu merg la balul familiei Palmer, adăugă el. Și nici tu.

– Balul nu este organizat de familia Palmer, zise ea. Ci de familia Worthing.

Ash avu nevoie de câteva momente pentru a-și găsi cuvintele.

– De familia Worthing?

– Da.

Voia să participe la un bal acasă la Annabelle Worthing? Dumnezeule! De necrezut.

– Crede-mă, nici pe mine nu mă încântă ideea. Bineînțeles că aș prefera să fie oriunde altundeva. Dar nu avea încotro.

O luase razna. Ash puse asta pe seama sarcinii, care se părea că îi luase mințile și fugise cu ele în lume.

– Ash, te rog. Nu ți-aș cere niciodată să faci asta pentru mine. Dar domnișoara Palmer nu arc pe nimeni altcineva.

– Tatăl copilului unde este? Și familia ei?

– Nu se poate încrede în ei.

– Cum poți să fii atât de sigură?

– Pentru că așa mi-a spus ea. O fi tânără, dar e femeie în toată firea. Știe cum stau lucrurile... chiar dacă se pare că nu înțelege cum funcționează organele reproducătoare.

– Și cu ce o s-o ajute că o inviți la Swanlea?

– Vrea să nască în secret și să găsească o familie care să-i crească copilul. Dacă o face la țară, se poate întoarce la Londra pentru sezonul următor, în iunie, fără ca nimeni să-și dea seama.

– Nu, zise el, ducându-și mâinile la cap. Nu. Lasă naibii balul. Nu poți să fugi la țară cu o femeie însărcinată și să ne bagi pe amândoi în minciuna asta. Îți interzic să faci una ca asta.

– Ash, te rog. Dacă vrei cu adevărat să...

– Nu, termină, nu face jocul ăsta cu mine.

– Ce joc?

– Jocul cu „Dacă mă iubești cu adevărat, o să faci ce te rog eu”. Pentru că pot să ți-o întorc la fileu. Dacă m-ai iubi, nu mi-ai cere să fac una ca asta. Dacă m-ai iubi, ai avea încredere în judecata mea. Dacă m-ai iubi, mi-ai da draperiile înapoi. E o încercare nereușită de șantaj, și, dacă tot ai de gând să faci asta, cere-mi măcar ceva care implică bijuterii sau goliciune.

Emma găsit o pereche de mănuși lungi și le adăugă la mormanul de pe pat.

– Unul din noi va trebui să lase de la el. Nu putem avea amândoi câștig de cauză.

– Atunci, facem ca mine.

– De ce?

– Pentru că sunt bărbat, soțul tău și duce.

Emma răspunse exact cum se aștepta el să o facă: cu o privire iritată. Măcar încetă să mai umble de colo-colo prin cameră.

Sa prăbuși pe marginea patului.

– Ash, trebuie să o ajut. Chiar nu înțelegeți de ce? Aș fi putut să fiu eu în locul ei.

– Da, dar nu ești, zise el, așezându-se lângă ea. Spune-mi sincer. Faci asta pentru domnișoara Palmer sau pentru tine?

– O fac pentru domnișoara Palmer. Și pentru mine. Și pentru toate femeile care sunt pedepsite doar pentru că au făcut greșeala de a-și urma inima. Davina mai are doar câteva alegeri de făcut, dar aceste alegeri îi aparțin ei. Nu iubitului ei, nu tatălui ei. Și nu ție.

– Toate bune și frumoase, și aș fi de acord cu tine. Asta dacă nu aș ști că intenționați să-mi folosiți casa pentru această înșelăciune.

– Nu este casa ta, ci a mea. Cea pe care mi-ai promis-o de la bun început.

– Ce vrei să spui?

Emma îi aruncă o privire grăitoare.

– Mi-ai spus că pot merge la Swanlea odată ce rămân însărcinată. Ei bine, sunt însărcinată.

În ciuda întunericului de afară, Ash văzu totul cât se putea de clar. Bătăile ceasurilor, focul ce ardea în șemineu... toate zgomotele acelea răsunară cu ecou în mintea lui. Trebuia să le oprească. Trebuia să pună capăt întregii situații.

„Dumnezeule.”

Emma avea dreptate. În prima săptămână de la nuntă, îi spusese că putea să meargă la Swanlea de îndată ce avea să rămână însărcinată, nu mai devreme. Și, încă din clipa aceea, ea își dăduse silința ca acest lucru să se întâmple.

– Carevasăzică, acest plan al tău nu este unul recent. Ai plănuit asta de la bun început.

– Nu face asta. Nu mă învinui că am avut motive practice pentru care să accept propunerea ta, când știi foarte bine că și tu ai făcut la fel. A început ca o căsnicie de conveniență pentru amândoi, zise ea, ridicându-se din pat și îndreptându-se spre măsuta de toaletă.

– Acum, înțeleg totul. De ce erai atât de nerăbdătoare ca totul să fie pregătit la Swanlea până de Crăciun. De ce mi-ai tot dat nume de alint. De ce mi-ai spus că ai sentimente față de mine.

Că te simți atrasă de trupul meu grotesc. Doamne, cât de ridicol. Mă crezi prost?

Chiar era un prost. Ar fi trebuit să știe că nici o femeie nu ar fi putut ține vreodată la el.

Plimbându-se agitat prin cameră, spuse, încercând să-i imite vocea subțire:

– Du-mă la teatru. Vino la Penny la ceai. Lasă-mă să te îmbrac în haine noi. Vai de mine, ești atât de chipeș.

– Ash, ești absurd.

– Te-am lăsat să-mi spui *iepuraș*, mormăi el. Asta chiar a fost absurd.

– Asta ți se pare exagerat? Oh, abia am început. Ești așa un *wienerbrød*.

– E cel mai urât lucru pe care mi l-ai spus vreodată, răbufni ei. Și nici măcar nu știu ce înseamnă.

– Este un produs de patiserie, zise ea. Și probabil e delicios, dar, dacă aș avea unul acum, ți-aș da cu el în cap.

– Te crezi isteată, nu-i așa? În tot acest timp, ți-ai văzut de planurile tale. Nici nu e de mirare că te-ai arătat dornică să-ți desfăci picioarele pentru mine în fiecare colț al casei. Cu cât te achitai mai repede de datoria de a rămâne însărcinată, cu atât mai repede aveai să pleci de aici. Nu-i așa?

– Nu! strigă Emma, lovind cu peria de păr în măsuta de toaletă. Cum îndrăznești? Cum îndrăznești să spui că ce s-a întâmplat între noi a fost ceva ieftin? Cum poți să crezi asta despre mine? Și toate astea pentru că te-am rugat să mergi cu mine la un bal.

– Dacă aș fi vrut să merg la baluri, m-aș fi căsătorit cu Annabelle și l-aș găzdui chiar eu pe cel din seara aceasta. M-am căsătorit cu tine tocmai ca să evit acest chin.

Emma își dădu ochii peste cap.

– Doamne, cât pot s-o urăsc pe femeia aia. Te-a făcut să te simți ca un monstru, și de atunci te-ai încâpățânat să-i demonstrezi că nu s-a înșelat. Pot să-ți spun de o sută de ori cât de mult vreau să fiu cu tine, cât de mult te iubesc, dar tu ai în continuare de gând să o crezi pe ea, nu pe mine. E numai vina ei: te-a adus în așa hal încât să-mi fie imposibil să trăiesc cu tine... și să-mi fie greu să te iubesc.

– În cazul ăsta, spuse el, dă-mi voie să te scutesc de astfel de neplăceri.

– Nu la asta mă refeream, știi prea bine.

– Nu sunt sigur că te cunosc.

Ash simți tonul neiertător din glasul lui, dar nu se putu abține. Se simțea rănit și trădat, iar impulsul acela detestabil puse din nou stăpânire pe el. Nevoia aceea disperată de a se certa cu ea, de a o acuza că era prea ocupată să se îngrijească de propriile ei răni ca să se mai uite și la ale lui.

Doar că nu mergea. Cu ea, nu mersese niciodată.

– Ți-e frică, spuse ea.

– Nu mi-e frică.

– Ți-e frică de tot. Ți-e frică să fii iubit. Ți-e frică de iubire. Ți-e frică să fii tatăl copilului tău. Și încerci să te iei la ceartă cu mine pentru că ți-e îngrozitor de frică să participi la balul ăla blestemat. Ash, poți să urli cât te țin plămânii. Pe mine n-ai cum să mă păcălești.

– Nici tu n-ai cum să mă păcălești. Nimic din toate astea nu are de-a face cu Davina Palmer. Totul este despre tine. Nu te mai prefăce. Ai încurajat-o să se ascundă de tatăl ei ca să te răzbuni pe propriul tău tată.

Rămaseră câteva clipe în tăcere, fără să se privească în ochi.

– Îmi pare rău că te-am luat prin surprindere, spuse ea. Ar fi trebuit să-ți spun despre Davina. A fost greșeala mea că nu am avut încredere în tine îndecajuns cât să-ți spun. Dar nu cred că fac o greșală încercând să o ajut.

– Bine, fie, zise Ash, obosit. Du-te la balul ăla. Continuă să minți pe toată lumea. Du-o pe biata fată la țară, departe de familia ei. Nu am de gând să te împiedic, dar nici n-am să te ajut.

– Dacă e nevoie, voi merge de una singură, dar nu vreau să ne certăm.

– De ce să ne certăm? Ce motive aș avea să fiu supărat? Ai perfectă dreptate. Am avut o înțelegere. Mi-ai permis să te las însărcinată, iar eu ți-am dat o casă.

– Te iubesc. Știi asta.

Dar oare *chiar* știa?

Da, o auzise rostind cuvintele, dar, după ultimul sfert de ceas, nu mai știa ce să creadă.

Nu, nu era corect față de ea.

Nu era sigur că urma să poată avea vreodată încredere în cuvintele ei.

— E târziu, zise ea, apropiindu-se de el. Hai să ne întoarcem în pat. Totul va părea mult mai limpede mâine-dimineață.

Ash o ținu la distanță.

— Pentru mine, este limpede. O să trimit imediat o scrisoare la Swanlea, ca personalul să se pregătească pentru sosirea ta. O să pleci cu trăsura, desigur. Poți pleca împreună cu domnișoara Palmer când vei crede de cuviință. O să vorbesc cu Mary să-ți trimită restul lucrurilor.

Ash știa că mersese prea departe. Că o pedepsise prea aspru. Dacă ar fi fost bărbatul de care avea ea nevoie, nu ar mai fi zis nimic. Doar că el nu mai era un bărbat întreg și sănătos. Câteva părți din el lipseau, iar celelalte erau greu de recunoscut, atât în interior, cât și la exterior. Era prea nefericit ca să merite dragostea ei, prea neputincios ca să o păstreze.

Și era prea urât să stea cu ea la braț. Într-o sală de bal sau oriunde altundeva.

Tocmai acesta fusese motivul, își aminti el, pentru care insistase asupra unui aranjament temporar. Situația aceasta cu prietena ei fusese de bun augur, ca să-i reamintească un lucru simplu: căsătoria lor nu fusese niciodată menită să dureze.

— Ash, nu face asta.

Ash puse mâna pe mânerul ușii, gata să plece.

— După cum ai spus-o chiar tu, acordul nostru a fost îndeplinit. Nu e nevoie să te mai întorci.

„Nu e nevoie să te mai întorci.”

Emma rămase cu privirea ațintită spre ușa închisă, cu lacrimi în ochi. Mai fusese cândva alungată astfel; cunoștea prea bine sentimentul acela. Era ca și cum cineva o aruncase de pe o stâncă. Legată de o piatră. Care era legată de o nicovală.

Dar, pe atunci, nu avea pe cine să dea vina — doar pe ea însăși.

Inima ei era o nesăbuită care se părea că nu avea să se învețe min-te niciodată.

Din fericire, nu avea să-și plângă de milă. Avea lucruri de făcut.

Avea nevoie de o rochie. Și nu de o rochie oarecare, ci de una superbă. Fină, elegantă, impecabilă. O rochie care nu întruchipa doar bogăție, ci și rafinament și bun-gust. Trebuia să arate ca o ducesă.

După ani de zile în care își folosisese talentul ca să pună în evidență frumusețea altor femei – și, în mod excepțional, frumusețea unui bărbat care nu o merita – trebuia să se pună pe ea în centrul atenției. Să se privească în oglindă. Să nu se mai concentreze pe defectele care trebuiau ascunse și să caute frumusețea care putea fi scoasă la iveală.

Avea doar o zi și prea puține materiale cu care să lucreze, doar câțiva metri din draperiile acelea de catifea și câteva ornamente rămase de la haina Davinei. Câteva perle false, puțină panglică. Zări cu coada ochiul pieptenii strălucitori pe care îi purtase la teatru. Poate că ar fi putut să dea jos cristalele.

Foarte bine. În primul rând, avea nevoie de un model. Avea să-i fie mai ușor să taie bucățile dintr-un articol de îmbrăcăminte care fusese anterior croit pe măsura ei. Se duse la dulap, își scoase singura rochie bună pe care o avea și începu să o descoasă.

Ce satisfacție!

Capitolul 30

Ash avea nevoie să se descarce, iar badmintonul nu avea să-l ajute cu nimic. Nu în seara asta. Era confuz, supărat. În mare parte, era supărat pe el însuși.

Emma plecase de acasă cu doar șase minute în urmă, și el deja îi ducea dorul.

Refuzase cu încăpățănare să o conducă la plecare; și nici gând să-și ia rămas-bun. Ar fi fost prea periculos.

Cu toate acestea, suferea profund. Oriunde mergea în casa aceea, nu putea să scape de durerea apăsătoare. Pisica îl urmări peste tot, certându-l. Emma trecuse prin fiecare cameră, trăgând draperiile pentru a lăsa lumina să intre în casă. Symbolismul gestului ei era evident. Lui Ash îi venea să arunce pietre în geam și să se trântască pe podea, să-și trăiască durerea.

Era timpul pentru un sport cu adevărat bărbătesc. Cricet la lumina lumânărilor? Făcuse el lucruri mai ciudate.

Se duse în sala de bal și întinse un covor în stil Aubusson luat de pe coridor, exersându-și loviturile cu o băta de crichet.

În centrul încăperii era Khan, jucându-și rolul atribuit, la fel de ursuz ca de obicei.

– Hai odată, zise Ash, pregătit să lovească niște portrete de pe peretele îndepărtat al sălii de bal.

Khan luă o minge din coș, își pregăti brațul, făcu un pas în spate și aruncă mingea în aer, cu avânt. Mingea zbură cu putere. Ash încercă să o atingă cu băta, dar lovi în gol.

Aruncă o privire în urma sa, spre mingea ratată.

– Încă îmi încălzesc mușchii, știi cum e, zise el, făcând alte câteva lovituri de probă.

– Desigur, Excelență.

Khan luă a doua minge și o azvârli cu viteză și măiestrie. De data asta, Ash abia dacă o văzu trecând pe lângă el.

– Ce braț puternic.

Următoarea lovitură a majordomului ateriză direct la picioarele lui Ash, apoi sări, lovindu-l direct în tibie.

– Au! strigă Ash, masându-și piciorul. Ai grijă!

Dar, înainte să apuce să-și ia băta, Khan aruncă din nou mingea, care, de data asta, îl nimeri direct în coapsă. Ash nu mai avea nici o îndoială că Khan încerca să-l nimerească intenționat.

– Ce crezi că faci?

– Prostule, de ce ai lăsat-o să plece?

– Asta vrea ea să facă! exclamă el. A planificat totul de luni întregi. M-a ademenit să fac dragoste cu ea prin toată casă, să ieșim în oraș și... să simt chestii, mormăi el, învârtindu-se, încercând să scape de durerea din picior.

Ash abia dacă reuși să se ferească de o altă minge care îi trecu pe la ureche.

– Dumnezeu! Ce naiba ai de gând să-mi faci?

– Un proiectil ți-a băgat cândva mințile în cap. Poate ai nevoie din nou de un imbold, spuse el, întinzând mâna după o nouă minge. Ai făgăduit să o iubești, să ai grijă de ea și să o respecti. Asta ai jurat. Am fost de față.

Ash ridică băta de crichet și o îndreptă spre el.

– Atunci, ar trebui să-ți amintești că a făgăduit să asculte de mine. Și poți să vezi și tu ce face.

Majordomul își luă avânt, pregătit să atace din nou. Ash tresări.

– Oprește-te! zise el, aruncând băta din mână și ridicând brațele ca și cum s-ar fi predat. Ascultă-mă. Dacă vrea să plece la țară, e mai bine așa. Nu are nevoie de mine.

– Bineînțeles că nu are nevoie de tine, strigă Khan, iar cuvintele lui indignate răsunară cu ecou în sala de bal. Orice prost știe că n-are nevoie de tine.

– Și atunci, ce vrei să fac?

Khan oftă îndelung.

– Du-te după ea la bal. Fie că ești de acord cu ea, fie că nu. Fără să te gândești dacă hotărăște sau nu să plece la Swanlea. Știi că domnișoara Worthing de-abia așteaptă să o facă bucățele. Dacă o trimiți la război de una singură, ești la fel ca toți ceilalți. Mai întâi, neisprăvitul ăla de Giles...

Ash se încruntă.

– Cine e Giles?

– Fiul boierului. Din Hertfordshire. Nu-mi spune că nu ți-a povestit despre...

– Ba da, sigur că mi-a spus. Dar nu am întrebat-o cum îl cheamă.

Khan începu din nou:

– Mai întâi Giles. Apoi, tatăl ei. După care, ticălosul ăla de Robert...

– Stai puțin. Există și un Robert?

Majordomul aruncă în el cu ultima minge de crichet.

– Robert. Cel care s-a prefăcut a o curta, când nu voia altceva decât să afle detalii despre... doamnele care au intrat în magazinul modistei? Cel care a fugit cu moștenitoarea imperiului de cauciuc? Sigur ți-a povestit despre el.

Nu doar că Ash nu auzise în viața lui despre Robert, dar nici nu știa că exista noțiunea de moștenitoare a unui imperiu de cauciuc.

Khan se învârti prin sala de bal, adunând mingile de crichet în coș.

– Fiecare dintre bărbații aceștia au greșit față de ea, au ales să-și protejeze propria mândrie, în loc să fie alături de ea. Și acum, ai făcut și tu același lucru. Preferi să te joci de-a monstrul pe străzile Londrei decât să fii alături de ea în noaptea asta, să fii bărbatul de care are nevoie. Cât de infantil! O s-o pierzi. Și, dacă o lași să plece, o să mă pierzi și pe mine. Ți-am slujit familia timp de treizeci de ani. Pot să ies la pensie, pentru că nu mai pot îndura să te văd cum îți plângi singur de milă. Ți doresc multă fericire de unul singur și știu că ai să ajungi la bătrânețe cu cele douăzeci de pisici ale tale.

– N-am așteptat niciodată un final diferit, protestă Ash. Eu și Emma am avut un aranjament de conveniență, nu o poveste de dragoste.

– Excelență, asta pentru că nu știi să vezi o poveste de dragoste, zise majordomul răsturnând coșul de mingi de crichet la picioarele lui Ash. Ferește-te!

– Poftim?

Poc.

Khan îl nimeri fix în abdomen. Ash se zvârcoli de durere. Majordomul îl prinse de vestă.

– Ai fi trebuit să te ferești, zise el, după care făcu o plecăciune adâncă și ieși din cameră.

Ash rămase nedumerit și îndurerat, încercând să-și recapete suflul. Se sprijini cu o mână de perete.

— La naiba, Khan.

O merita. Și ce mai conta o rană în plus?

Petrecuse atâția ani în durere. Dar la fel trăise și Emma. Nici unul din ei nu putea să șteargă rănila celuilalt. Nu putea să se întoarcă în timp și să-i spună să nu-și ofere dragostea unor astfel de ticăloși.

Ash era cea mai proastă alegere dintre toți. El se voia a fi unicul bărbat din viața ei care nu o lăsase la greu?

Imposibil. Era deja prea târziu.

La naiba, poate că majordomul lui avea dreptate. Seara asta avea să fie diferită. Gurile rele din Londra aveau să o mănânce de vie, așa că putea măcar să se arunce și el în gura lupului. Mai ales când se pricepea de minune să atragă atenția asupra sa.

— Khan! strigă el, repezindu-se pe coridor. Pregătește-mi costumul negru și lustruiește-mi cizmele.

— Am făcut-o deja, domnule, răspunse majordomul, din capătul coridorului, cu un aer plictisit.

— Ești atât de enervant.

— Cu plăcere.

Nu era timp să stea la taclale. Trebuia să se îmbrace degrabă.

La etaj, în dormitorul său, Ash țopăi într-un picior, încercând să se încălze. Încercă cu disperare să nimerească mâneca. Nodul de la lavalieră seamănă cu un cartof fiert. În cele din urmă, hotărî că avea suficiente straturi de material pe el, chiar dacă într-o dezordine totală.

Dădu fuga pe scări, deschise ușa de la intrare și...

Pisica aceea blestemată se strecură printre picioarele lui, dispărând pe aleea din spatele grajdurilor.

Ticăloasă mică.

Ash porni în căutarea pisicii. Nu putea să lase bestia aceea să evadeze. Cineva — ceva — trebuia să rămână alături de Emma dacă totul avea să se ducă pe apa sâmbetei.

— Nădragi! strigă el, ieșind pe stradă și făcând stânga. Nădragi, vino acasă! Hai odată, Nădragi! Ash fluieră după pisică, cercetând fiecare colților, fiecare gaură în zid. Nădragi!

Ash încercă din răspuțeri să nu se gândească la cum se vedea sceneta aceea din exterior. Un nebun hidos, care alerga pe aleile

Pact cu ducesa

întunecate din Mayfair, strigând cuvinte precum: „Hai odată” și „nădragi”, în timp ce făcea fel de fel de zgomote. Cu părul fluturându-i în vânt și cu vesta deschisă. Minunat.

Nu fu tocmai luat prin surprindere când acei trei bărbați se năpustiră asupra lui, aruncându-i un sac peste cap. Ash era sigur că aveau de gând să-l ducă la spitalul de nebuni.

Din păcate, se înșela.

Se înșela amarnic.

Capitolul 31

Ash se plimba dintr-o parte în alta prin celula închisorii, mormăind în sinea lui. Toate cuvintele pe care nu le rostise în toți anii aceia, fiecare blestem pe care tatăl său îi interzisese să-l rostească... le păstrase pe toate pentru o astfel de ocazie. Acum, era momentul.

– La dracu’! Pe naiba! Hristoase!

Colegul lui de celulă, beat mort, îl urmări din colț, cu ochi sticloși.

– Băi, ia vezi cum vorbești.

– Vezi-ți de treaba ta, răbufni el, dând cu piciorul în pereți. Du-te dracu’!

La dracu’, la dracu’, la dracu’.

Dăduse de naiba.

Se duse la ușa celulei și strigă la gardieni:

– Vă poruncesc să-mi dați drumul în clipa asta. Sunt ducele de Ashbury.

Gardienii începu să râdă.

– Băieți, ați auzit-o și pe-asta? zise unul dintre ei. Avem un duce printre noi! Monstrul din Mayfair, cel care de luni de zile terorizează femei și copii e un duce. Ce părere aveți?

– Nu sunt nici un monstru, protestă Ash. Sunt doar... neînțeles. Citiți și voi cele mai recente articole. Le-am dat o avere văduvelor de război, le-am împărțit bomboane orfanilor.

– Eu n-o cred pe-asta, spuse un alt gardian.

Primul fu de acord.

– Știri false, dacă mă întrebi pe mine. Nu poți avea încredere în ziare.

„Dacă nu aveți încredere în ziare, ce caut eu aici?” se întrebă el.

– Câțeluși! strigă el. Am salvat mai mulți câțeluși dintr-un incendiu.

– Da, cum să nu! După care pun pariu că le-ai băut sângele.

Ash mai dădu câteva ture de celulă, după care decise să încerce o altă abordare:

– Ce faceți voi acum se numește răpire. Răpirea unui duce este o infracțiune capitală. Dacă nu-mi dați drumul în clipa asta, o să ajungeți la spânzurătoare.

Gardienii începură să râdă.

– S-a pus recompensă pe capul tău. Ne așteaptă douăzeci de lire după ce terminăm cu tine.

Ash își odihni fruntea între barele de metal, după care începu să se dea cu capul de ele.

– Nu are nici un rost. Nu mă crede nimeni.

Colegul lui de celulă, așa beat cum era el, mormăi:

– Să știi că eu te cred, Exce'entă.

– Minunat, zise el, lipindu-și capul de perete. Ai auzit și tu ce povești umblă despre mine. Se pare că legenda mea a întrecut adevărul.

– Păi, poa' ar fi trebuit să te gândești mai devreme la treaba aiasta.

– Mulțumesc pentru sfat.

Emma avea dreptate. Lăsase povestea asta să meargă prea departe, și acum plătea pentru asta. Ar fi trebuit să își recunoască faptele cu multe săptămâni în urmă. Fusese o prostie din partea lui să creadă că ar fi putut rămâne veșnic ascuns.

Emma merita mai mult de atât. Fiecare minut care trecea se adăuga celor în care o lăsa singură când avea cea mai mare nevoie de el. Îl aducea tot mai aproape de a o pierde pentru totdeauna. Îi venea să dea cu pumnii în pereți până avea să-i găurească.

Dar banii erau mai eficienți decât violența. Gardienii îi luaseră deja tot ce avea la el. Banii, acul de lavalieră, ceasul de buzunar.

Apucă barele de metal și începu să strige:

– Hei, voi! Dați-mi drumul, și vă dau hainele de pe mine. Cizmele mele sunt de la Hoby. Am plătit opt lire pe ele. Se dezbracă de vestă și întinse mâna în care o ținea. Haina mea! E de calitate. Face vreo... Oare cât valora? Nu avea nici cea mai mică idee. Pentru el era neprețuită. Emma i-o alesese. Cu toate acestea, ar fi vândut-o bucuros. Pentru că ea era mult mai prețioasă. Vesta e din mătase. Luați și cămașa. Își dădu lavaliera jos și începu să-și desfacă nasturii. Nasturii ăștia valorează fiecare câte un șiling.

Era gata să dea tot ce avea pe el, să alerge în pielea goală pe străzile Londrei și să se asigure că balul de Crăciun al familiei Worthing

avea să fie unul memorabil. Mândria lui nu mai avea nici o valoare acum.

Se agăță din nou de barele de fier. Colegul lui de celulă începu să tușească puternic.

– Cât ceri pe șosete?

Ash auzi mai multe discuții venind dinspre masa gardienilor. Se lipi din nou de bare, cu urechile ciulite. Nu desluși nici un cuvânt, dar auzi, cu siguranță, mai multe voci.

Inclusiv un glas de femeie.

Inima îi sări în piept. Cine ar fi putut să fie?

„Emma?”

Oare era prea mult să spera că venise după el, că îl iertase pentru toate prostiile pe care le făcuse?

– Nu este doamna ta, spuse tovarășul lui, parfumat cu gin.

Bețivanul fără dinți avea dreptate. Ar fi fost prea mult.

Auzi pași îndreptându-se spre el.

Lady Penelope Champion veni degrabă la celulă și se prinse de barele de metal.

– În primul rând, dă-mi voie să te liniștesc. Pisica e bine. E la mine acasă, savurând un macrou minunat.

– Penny, fii serioasă, nu-i stă mintea la pisica aia, se auzi vocea Alexandrei Mountbatten, care o prinse din urmă pe prietena ei.

Ce-i drept, Ash rămăsese cumva cu gândul la pisică. Dar faptul că era în închisoare și umilința iminentă pe care urma să o aibă Emma de îndurat îl măcinau mai tare.

Nicola li se alătură în fața celulei.

– Aveam un plan ca să te ajutăm să evadezi. Alex avea să ne sincronizeze ceasurile, iar eu mă gândeam să coc un tort cu o pulbere de dormit, pentru gardieni.

– Și eu trebuia să aduc o capră, spuse Penny. Știi tu, ca să creez o diversiune.

Domnișoara Mountbatten ridică din sprâncene și îi aruncă lui Ash o privire care spunea „Vezi cu cine am eu de-a face?”

– După care, am ajuns la concluzia ca ar trebui să strângem toți banii pe care îi avem și să optăm pentru cea mai bună variantă: mita.

– Da, presupun că a fost mai bine așa, spuse Ash.

Gardianul apăru pe coridor. Se uită de sus la el în timp ce băga cheia în lacăt ca să-l elibereze.

– Să nu crezi că ai scăpat basma curată. Toată lumea e pe urmele tale. Lasă că te întorci tu de unde ai plecat.

Ash avea să se ocupe mai târziu de asta. Trebuia doar să câştige câteva ore. Înainte de a pleca, îi aruncă bețivului haina lui.

– Poftim. Ai grijă cu tusea aia.

Odată ce ieșiră în aerul proaspăt al nopții, le mulțumi salvatorilor săi.

– Vă rămân dator. Emma are niște prietene extraordinare.

– Ash, nu fi prostuț, spuse domnișoara Teague. Și tu ești prietenul nostru.

Cuvintele ei îi umplură inima în feluri pe care în clipa de față nu avea timp să le analizeze. Penny îi puse câteva monede în mână, iar Ash se uită iute după o birjă.

– Cum de ați știut că sunt aici?

– Ei bine, pisica a apărut în grădina mea, explică Penny. Am dus-o înapoi acasă la Khan, care mi-a spus că plecaseră deja, dar, când am trecut pe lângă grajduri, am văzut că trăsura era încă acolo. După care a apărut de nicăieri un băiat îmbrăcat în negru, care venise să te caute.

Trevor făcu un pas în față.

– Am auzit că Monstrul a fost capturat. Știi că aflu tot ce mișcă.

– Este un tânăr nemaipomenit, spuse Alexandra Mountbatten.

– Așa este, admise Ash. Asta-mi spun toate doamnele.

– Poftim, zise Trevor, dându-și jos din spate sacul, din care scoase o mantie neagră și un joben. N-am apucat să ți le dau înapoi după dimineața aceea de la han.

– Nu am nevoie de ele, zise Ash. De fapt, cred că ar trebui să le păstrezi. Deghizarea asta a ta este îngrozitoare. Arăți ca un amator.

– Vorbești serios? Pot să le păstrez?

– Și poți să păstrezi și titlul de Monstrul din Mayfair, dacă vrei, zise el, chemându-și trăsura. Ți-ai încheiat perioada de ucenicie.

Băiatul își puse jobenul pe cap.

– Asta-i al naibii de minunat!

– Încă ceva, îi spuse Ash, pornind cu pași repezi spre birjă. Într-o bună zi, vei fi un domn respectabil. Nu mai înjura ca un grăjdar. Dacă ții neapărat să o faci, trebuie să fie într-o manieră educată, zise el, urcând în birjă. Împrumută câteva replici de la Shakespeare.

– Excelența Sa, ducesa de Ashbury.

Emma rămase la intrarea în sala de bal a casei familiei Worthing, iar toți oaspeții întoarseră privirea către ea. Recunoscu mai multe doamne care obișnuiau să frecventeze magazinul de îmbrăcăminte al lui Madame Bisette.

Din mijlocul lor, Annabelle Worthing îi aruncă o privire tăioasă. Emma simți un nod în gât.

„Doamne, ai milă de mine.”

Ba nu. Nu avea nevoie, își spuse ea. Nu Domnul era cel care avea să o ajute în seara aceea. Își învățase de mult lecția.

Cel mai adesea, o fată trebuia să se salveze singură.

Iar seara aceea nu făcea excepție.

Cândva, venise de una singură până în Londra, în toiul iernii. Refuzase să se lase biruită de disperare și de foame. Își găsisese un loc de muncă și o nouă viață în oraș. Prefera să înghită toate acele din magazinul doamnei Bisette înainte să se lase umilită de Annabelle Worthing.

În seara asta, Emma avea să fie propria zână bună, propriul prinț. Chiar și propriul cavaler în armură strălucitoare. Sau, mai degrabă, propria lady, într-o rochie superbă.

Putea face asta.

Intră în sala de bal cu capul sus. Nu venise să-și facă prieteni. Venise să-și salveze prietena pe care o avea deja.

Davina îi ieși imediat în întâmpinare. Emma se bucură să o vadă. Lumea deja începuse să bârfească pe seama ei. Trebuia să rezolve problema înainte ca zvonurile să ajungă la urechile domnului Palmer.

– Emma, zise Davina, întâmpinând-o cu plecăciunea cuvenită și cu un sărut pe obraz. Mă bucur nespus să te văd. Dă-mi voie să ți-l prezint pe tatăl meu, domnul William Palmer. Tată, ea este Emma Pembroke, ducesa de Ashbury. Prietena mea.

Emma îi întinse mâna, și domnul Palmer făcu o plecăciune.

– Sunt onorat, ducesă.

– Domnule Palmer, îmi face deosebită plăcere să ne cunoaștem, în cele din urmă. Davina îmi este bună prietenă.

Domnul Palmer o privi mândru pe fiica sa.

– E o fată deosebită, nu-i așa? Mi-am dat silința s-o cresc frumos și sunt tare mândru de ea.

Davina își feri privirea, jenată. Emma își înclină capul, cu un zâmbet fermecător.

— Te avertizez că intenționez să o fur. Cu permisiunea dumitale, bineînțeles, și doar pentru o vreme. Vreau să-mi petrec iarna la casa ducelui din Oxfordshire și m-aș bucura să o am pe Davina alături.

— Oh, da, tată, lasă-mă să mă duc, zise Davina, agățându-se de brațul tatălui ei. Mă plictisesc teribil de Crăciun în oraș. Și cred că aerul de țară îmi va face bine, zise ea, forțându-se să scoată o tuse uscată și neconvingătoare.

Emma zâmbi și o luă pe Davina de braț.

— Chiar mi-ar face deosebită plăcere, domnule Palmer.

Domnul Palmer părea să caute cuvintele potrivite.

— Să-mi fie cu iertare, Excelență. Mă onorează invitația făcută Davinei. Dar mi se pare prea din scurt. Nu cred că am avut plăcerea de a face cunoștință cu ducele.

— Oh, Ashbury îmi face întotdeauna pe plac, zise Emma. Nici măcar nu va fi acolo. Reședința Oxfordshire este doar a mea. Pot să-ți mărturisesc ceva, domnule Palmer?

— Da, desigur.

— Adevărul este că sunt însărcinată. În următoarele câteva luni, voi petrece mai mult timp acasă, într-un cartier mic din Oxfordshire. Este un loc încântător și sigur, dar mi-ar face mare plăcere să mă bucur de compania Davinei. Mi-ai face o mare favoare.

— Ei bine, vă invit pe Excelențele Voastre la cină, să discutăm pe îndelete.

— Mi-ar face deosebită plăcere, răspunse Emma. Dar mă tem că nu se poate. Plec poimăine.

— Atât de curând? întrebă domnul Palmer, aruncându-i ficei sale o privire îngrijorată. Draga mea, poate ar fi mai bine să mergi anul viitor.

— Tată, îi șopti Davina, nu mai fi atât de protector. Emma este ducesa.

— Da, știu, răspunse el cu drag. Dar tu ești *fica* mea. Poți să mă rogi cât vrei, eu tot o să-ți port de grijă.

Davina se uită la tatăl ei cu adorație. Apoi, izbucni în lacrimi, chiar acolo, în mijlocul sălii de bal.

— Îmi pare atât de rău. Îmi pare atât de rău, tată. Emma mi-a fost o adevărată prietenă, dar nu pot să o las să mintă de dragul meu.

– Scumpa mea, ce s-a întâmplat?

Fata își îngropă chipul la umărul tatălui ei, plângând.

– Îmi pare atât de rău. Am vrut să-ți spun, dar nu știam cum. Chiar am vrut să-ți spun.

Dumnezeule. Emma simți un junghi în piept.

Se înșelase. Se înșelase amarnic.

Domnul Palmer își adora fiica. Din tot sufletul, fără rezerve. Dacă afla adevărul, nu avea să o învinovățească pe Davina. Avea să-și facă griji, să se întrebe ce ar fi putut să facă pentru a evita cele întâmplate. Și avea să fie gata să renunțe la tot – la poziția în societate pentru care luptase atât de mult – ca să o știe pe fiica lui în siguranță.

Davina nu ascunsese adevărul pentru că se temea de tatăl ei, ci pentru că îl iubea. Nu voia ca el să simtă că fusese vina lui, nu voia să îl vadă sacrificându-se de dragul ei.

Era totul atât de limpede, iar Emma se simți atât de mică. Ideea unei afecțiuni altruiste, de nezdruccinat, între un tată și fiica lui nici măcar nu îi trecuse prin minte. Cum ar fi putut să-și închipuie așa ceva, când ea nu o trăise niciodată?

Davina suspină amarnic.

– Vei fi așa dezamăgit de mine, tată, dar nu mai pot să suport.

– Niciodată, dragă. Orice te supără să știi că nu ne va despărți niciodată.

În timp ce o bătea pe umăr pe fiica sa, domnul Palmer îi aruncă Emmei o privire nedumerită. Emma nu știa cum să reacționeze. Davina era singura care putea să împărtășească secretul acela, iar sala de bal nu era locul potrivit. Era important să se retragă într-un loc mai intim, altfel gurile rele aveau să înceapă să bârfească. Toate privirile erau deja îndreptate asupra lor.

Până când, brusc, nu mai erau.

Zvonurile și șoaptele care se împrăștiaseră cu viteză în jurul sălii de bal încetară. Dintr-odată. Nimeni nu se mai uita acum la Emma sau la Davina. Toate privirile erau îndreptate spre holul de la intrare, iar, când Emma le urmări privirile, știu imediat pe cine avea să vadă.

Ash.

Stătea la intrare – și își făcuse o intrare în stil mare. Nu avea joben, nici mănuși. Nici măcar haină nu avea pe el. Vesta îi atârna pe umeri, iar cămașa îi era desfăcută până aproape de buric.

În ochii Emmei, nu fusese niciodată mai minunat. Inima stătea să-i iasă din piept.

Pentru prima dată de la accident, Ash se afla într-un spațiu deschis, bine luminat, printre egalii săi. Nu ca Monstrul din Mayfair, ci ca ducele de Ashbury. Rănit. Frapant. Și, în ciuda faptului că era doar pe jumătate îmbrăcat, încă splendid. Un duce în toată regula.

Ducele ei.

Ash se uită la majordom. Majordomul îl privi pierdut, bâlăbindu-se. După câteva clipe de așteptare, Ash își dădu ochii peste cap. Își desfăcu brațele spre mulțime și se anunță singur.

– Excelența Sa, ducele de Ashbury.

Nimeni nu spuse nimic.

– Da, știu, spuse el nerăbdător, întorcându-și spre ei partea plină de cicatrici. O rachetă defectă la Waterloo. Aveți exact trei secunde ca să vă veniți în fire. Unu. Doi. Bun. Unde e soția mea?

– Sunt aici, zise Emma, făcând un pas în față.

Totuși, în timp ce ieși din mulțime, o mână o prinse de încheietură, ținând-o în spate.

Annabelle Worthing o luă de braț și o purtă spre mijlocul sălii, după care făcu o plecăciune în fața lui Ash.

– Excelență, ești bine-venit. Și, spre uimirea lui, Annabelle se uită lung la el. Nimeni n-o să atragă toate privirile, la propriul meu bal.

Probabil era încercarea ei de a-și cere scuze, își spuse Emma, iar pentru moment era de-ajuns.

Gazda lor li se adresă apoi celor din orchestră:

– Ce se întâmplă aici? Cântați ceva. Tatăl meu nu vă plătește să stați degeaba.

Muzicienii își reveniră repede și începură să cânte un vals.

– Îmi pare rău că am întârziat, spuse Ash.

– Stai liniștit. Ai ajuns la fix. Deși arăți de parcă ai veni de la război. Și miroși a gin, zise ea, strâmbând din nas.

– O să-ți explic mai târziu, răspunse el, oferindu-i brațul. Unde este domnul Palmer?

– Își consolează fata, care a hotărât să-i spună adevărul. Ai avut dreptate. Nu ar fi trebuit să presupun că avea să o respingă. Pentru moment, cel mai bun lucru pe care putem să-l facem pentru ei e să atragem toate privirile asupra noastră.

– Ei bine, zise el, aruncând o privire în jur, cred că am reușit.

Și avea dreptate. Nimeni din sala aceea de bal nu părea să mai țină cont de etichetă. Se holbau cu toții la ei. Șușoteau neconținut, fără ca măcar să se ascundă în spatele unui evantai sau al unui pahar de șampanie.

Ash își încleștă pumnul, și Emma îi simți brațul încordat — singurele indicii despre ce se petrecea în sufletul lui. Dar Emma știa, chiar știa, ce probă greu de trecut fusese pentru el. Ce teamă purta cu el în adâncul sufletului. Doar că, bineînțeles, nu avea să recunoască niciodată, nu avea să îi accepte niciodată ajutorul, ceea ce însemna că ar fi fost o greșeală să i-l ofere.

Așa că Emma făcu ce îi stătea în putință. Ridică privirea, cu spatele drept. În timp ce făcură turul tradițional al încăperii, susținu privirea tuturor celor care îi ieșiră în cale, salutându-i politicos, cu o mișcare elegantă și grațioasă din cap.

Poate că vedeau în duce un biet ticălos, un erou rănit sau poate chiar un monstru îngrozitor. Dar în Emma nu aveau să vadă altceva decât o soție mândră să fie la brațul lui. O femeie care îl iubea din tot sufletul.

— Ar trebui să dansăm? întrebă ea, odată ce terminară turul. Asta se întâmplă, de regulă, la astfel de evenimente, și mă îndoiesc că vom mai fi invitați la vreunul prea curând.

— Am auzit că e un exercițiu bun pentru umăr. Am încercat să valsez o dată cu Khan, dar e lipsit de talent.

Începu să râdă când Ash o luă în brațe și o purtă spre ringul de dans. Unul câte unul, alte cupluri li se alăturară.

Ash o analiză din cap până-n picioare.

— Dumnezeu, ce rochie frumoasă!

— Știu. E ca și cum m-aș fi înfășurat în niște perdele vechi, după care a căzut candelabrul peste mine.

Ash nu-și luă privirea de la ea.

— Mie mi se pare că arată ca și cum ai fi zburat prin noaptea întunecată, ca un înger, după care te-ai întors pe pământ acoperită de stele.

Emma roși auzind un asemenea compliment.

— Aveam nevoie de ceva demn de o ducesă.

— Rochia asta, zise el, este demnă de o zeiță. Dar tot cred că va arăta mai bine la picioarele tale, pe podea.

— Ești imposibil.

– Așa e. După ce se învârtiră de câteva ori, adăugă: Ți-am spus vreodată de ce m-am căsătorit cu tine?

– Da. Și, dacă țin bine minte, am îndeplinit toate cerințele.

– Așa este. Dar nu am fost pe deplin sincer. Ai întrecut cerințele mele, din toate punctele de vedere. Nu erai doar suficient de sănătoasă pentru a-mi purta copiii în pântec, dar și suficient de puternică încât să mă suportți. Am știut că ești fiica unui gentleman, dar și suficient de curajoasă încât să ții piept întregii societăți. Educată, da, dar și inteligentă și isteată.

– Drăguță, completă ea. Mi-ai mai făcut un compliment atunci. Mi-ai spus că sunt drăguță.

– Ei bine, am mințit. Nu mi se pare că ești drăguță. Mi se pare că ești cea mai frumoasă ființă pe care am întâlnit-o vreodată, în interior și la exterior.

– Mai era un motiv, dacă îmi aduc bine aminte, zise Emma, curioasă să îl audă din nou.

Ash trebuia să depună ceva efort ca să își retragă acel ultim motiv.

– Da. Ultimul motiv este ăsta: ești aici.

Ce strategie interesantă: preferase să renunțe la insultele inițiale. Nu se așteptase la asta.

– Ești aici, repetă el, luându-i mâna și punând-o pe pieptul lui, chiar unde i se simțeau bătăile inimii. În inima mea. Ai reușit cumva să te strecuri în ea când nu am fost atent. La fel cum ai dat buzna și în biblioteca mea. Dar tu ești aici, înăuntru. Emma, tu ești chiar viața mea.

Emma abia dacă-și mai găsi cuvintele.

– Frumos spus.

– Crezi?

– Ai exersat pe drum?

– Nu, răspunse el, ofensat.

– Poți să-mi spui, n-o să mă supăr.

– Atunci, da, așa e. Dar să știi că sunt cât se poate de sincer, zise el, punându-i mâna pe spate. Poți, oare, să-ți închipui cât de mult te iubesc?

– Sunt tentată să spun că da. Dar cred că aș prefera să-mi mai explici o dată.

– S-ar putea să-mi ia ani de zile.

Pact cu ducesa.

– De acord. Desigur, asta înseamnă că și tu va trebui să mă asculți înșirând toate motivele pentru care te iubesc.

– Ah, zise el, strâmbându-se.

– Stai liniștit. Ai trecut tu prin lucruri mai grele de atât.

– Da. Presupun că ai dreptate, zise el, cu zâmbetul lui cuceritor. Și apoi, în văzul tuturor, își plecă ușor capul și o sărută.

Capitolul 32

– Dumnezeule, mormăi Ash când ajunseră în cele din urmă în apartamentul lui. Asta a fost ultima petrecere pe care am organizat-o.

– A fost prima, sublinie soția lui.

– Exact. Mi-a ajuns. Credeam că n-o să mai plece niciodată acasă.

– E abia ora zece. Mie, una, mi s-a părut că oaspeții noștri au plecat chiar devreme. De-abia dacă am apucat să deschidem cadourile de Crăciun, zise ea, aruncând mai multe obiecte pe pat. Cel de la Nicola este cel mai delicios.

Ash era perfect de acord. Fură o bucată de prăjitură cu prune din mâna Emmei.

– Îți spun eu, toată vorbăria asta a ei despre știință și precizie este un truc, îți spun. Femeia aia e o vrăjitoare cu un cuptor fermecat, zise Ash, scoțând o chestie tricotată misterioasă din morman. Asta ce e? Este pentru copil?

– Poate. Dar cine poate ști când vine vorba despre Penny, spuse Emma întorcând obiectul de toate părțile. Găsi patru găuri care probabil se voiau a fi pentru brațele și picioarele unui copil rotofei. Unu, doi, trei, patru..., numără ea, după care își înfipse degetul printr-o altă deschidere. Cinci? Oh, Dumnezeule! Cred că ne-a făcut un pullover pentru pisică.

– Baftă în încercarea de a-l pune pe ea.

Emma îi aruncă un zâmbet șiret.

– Khan chiar părea să se fi bucurat de cadou.

Ash se duse la măsuța de toaletă și-și dădu jos acul de lavalieră și butonii.

– M-a înnebunit cu pensia lui, asta o să-l învețe minte.

– Cum o să-l învețe minte faptul că i-ai oferit o cabană la Swanlea?

– Nu este evident? Acum, nu are cum să mai scape de mine. Își va dori să fie din nou majordomul nostru după ce am să-l trimit pe fiul nostru să ia lecții de crichet.

– Oh, ia uite ce am mai primit, zise Emma întinzându-se pe pat. Începu să răsfoiască cu atenție o carte. Draga de Alex. Nici nu pot să-mi imaginez cât de mult i-a luat să strângă toate aceste articole.

– Și cum rămâne cu efortul de a le genera? întrebă Ash, supărat. Soția lui îl ignoră. Și pe bună dreptate.

Cadoul din partea domnișoarei Mountbatten era, în mare secret, și favoritul lui. Aceasta colecționase toate articolele despre Monstrul din Mayfair pe care le decupase și le lipise cu grijă într-o carte de amintiri. Era ca o biografie, doar că una mult mai interesantă.

Se întoarse de la măsuța de toaletă, cu brațele la piept.

– Sper că albumul mai are câteva pagini goale.

– De ce? Nu-i nevoie, zise Emma, uitându-se urât la el. Monstrul din Mayfair n-o să mai ajungă niciodată în ziare.

– Prea târziu, mă tem.

Ash scoase din sertar un articol care avea să fie publicat în *Prattler* în dimineața următoare. I-l întinse, iar Emma citi titlul: *Ducele mărturisește tot*.

– Nu pot să cred că ai făcut asta! exclamă ea.

– Dar nu am făcut-o, zise el, citind cu voce tare primul paragraf. Ducele de Ashbury dezvăluie povestea tragică din spatele Monstrului din Mayfair și își mărturisește dragostea infinită pentru ducesa croitoreasă care a reușit să-i vindece sufletul torturat. Aruncă ziarul lângă ea pe pat. Prostii care fac vâlvă, normal.

Emma își duse mâna la gură, în timp ce citi iute articolul, cu ochii roșii și plini de lacrimi.

Ash nu se îngrijoră. Pe lângă faptul că avea grețuri dimineața, părea să fie mai tot timpul în lacrimi. Emma își șterse nasul.

– E cel mai frumos cadou pe care ai fi putut să mi-l dăruiești.

– Chiar așa? Atunci, presupun că nu mai ai nevoie și de asta, zise el, după care scoase o cutiuță din buzunar și i-o puse în poală. Dar ți-l dau, oricum. Nu ai avut niciodată unul decent.

Emma se uită la cutie cu ochii înlăcrimați.

– Este un inel, spuse el.

– Îmi place.

– Emma, nici măcar nu l-ai deschis.

– Da, știu. Nu e nevoie să o fac. Îmi place deja.

– E ridicol.

– Nu, nu este. Copilul ăsta mai are câteva luni bune de stat în burtă mea, dar eu deja îl iubesc.

Ash se sătură să mai aștepte ca ea să deschidă cutia, așa că o deschise chiar el, dezvăluind inelul, un rubin în formă de inimă, așezat pe o fâșie de aur.

– Vai de mine, șopti ea.

– Nu plânge, o avertiză el. Nici măcar nu e o piatră așa mare.

Se așeză lângă ea, scoase inelul din cutie și i-l puse pe inelar.

Emma întinse mâna, cu ochii la inelul strălucitor. Apoi, sări în picioare și dădu buzna în vestibul. Ash merse după ea și o găsi în fața oglinzii, admirându-se, cu mâna la piept, apoi pe obraz, după care o văzu cum întinse mâna de parcă i-ar fi oferit-o Emmei cea din oglindă pentru un sărut.

Ash era amuzat de mica ei demonstrație de vanitate. După care se privi și el în oglindă.

Exceptând oglinda mică pe care o folosea pentru bărbierit, nu se văzuse într-o oglindă de mai bine de un an.

Nu era chiar atât de rău.

Da, bine, cicatricile arătau urât. Dar deja se obișnuise cu ele, și se simți puțin stupid fiindcă evitase în tot acest timp să se privească în oglindă. Nu era ca și cum ar fi putut să schimbe ceva la el.

Făcu un pas spre ea, îmbrățișând-o de la spate, punându-i o mână pe burtă.

– Dacă o să-i fie frică?

– Frică de ce?

– De mine.

Emma se lipi de el.

– Iubirea mea. Să nu crezi niciodată asta.

– Mă gândeam că... Mă gândeam că, dacă ar fi să crească de la bun început cu mine, la țară, unde nu sunt atât de mulți oameni... poate că n-o să-i fie așa teamă.

– N-o să-i fie teamă deloc.

Ash și-ar fi dorit să fie la fel de sigur ca ea. Dar știa cum reacționau copiii la vederea lui. Cum se lipeau de fustele mamelor. Cum țipau și izbucneau în lacrimi. Cum suferea teribil de fiecare dată când se întâmpla așa. Știa și cât de tare l-ar fi durut sufletul să-l vadă pe propriul său copil privindu-l cu teamă.

Ea nu știa. Nu avea de unde să știe.

Rămaseră câteva clipe în tăcere, în vreme ce el încerca să se liniștească.

– Chiar dacă n-o să-i fie frică de mine, va avea prietenii. Va merge la școală. Odată ce va înțelege ce se întâmplă, o să-i fie rușine cu mine.

– Nu este adevărat.

– Știu cum sunt băieții. Cum se poartă între ei. Se tachinează, se insultă. Sunt cruzi. Când o să se facă mai mare, o să fie altfel. O să pot să-l învăț despre avere, despre responsabilitățile sale. Dar copil fiind... Tatăl meu a fost perfect în ochii mei. Nu aș putea suporta ca fiului meu să îi fie rușine cu mine.

– Copiii noștri te vor iubi, zise ea, îmbrățișându-l. Așa cum te iubesc eu. Îi vei ține în brațe, și te vor trage de urechi și de nas, se vor strâmba la tine și vor râde, cum fac toți copiii. După câțiva ani, te vor implora să îi iei pe umeri, fără să le pese de rănilor tale. Iar când vor merge la școală, vor fi mândri, atâta tot. Să aibă ca tată un erou rănit? Îți dai seama cât se vor lăuda în curtea școlii?

– Faptul că cineva a fost rănit pe frontul de luptă nu-l face un erou.

– Simplul fapt că le ești tată te va face să fii eroul lor.

Ash se uită lung la ea, înduioșat. O trase la pieptul lui, iar Emma îi șopti:

– Te va face și eroul meu.

Ash o strânse tare la piept.

„Emma, Emma.”

Oare chiar trecuseră doar câteva luni de când ea dăduse buzna în biblioteca lui? Cum ar fi putut el să știe că fika unui vicar, îmbrăcată într-o rochie albă îngrozitoare, avea să-i dezoace toate planurile? Avea să-l transforme. Ce făcuse din el femeia aceea? Ce să facă el cu ea acum?

Să o iubească.

Să o iubească și să o protejeze, și să facă tot ce-i cere ea și chiar mai mult.

Poate că nu făcuse acte de eroism la Waterloo. Dar era gata să plece la război pentru ea, pentru copilul pe care îl purta în pântec și pentru toți copiii pe care Dumnezeu avea să li-i trimită.

În clipa aceea, îi făgădui ei și își făgădui sieși că nu avea să-și mai ascundă niciodată cicatricile. Trecutul lui nemilos îl purtase până

în acel punct, iar a nega acele cicatrici ar fi însemnat să o nege pe ea. Poate că cei din jurul lui aveau să creadă că cicatricile acelea îl distruseseră. Dar Ash știa adevărul. Cicatricile acelea îl făcuseră om.

Și Emma fusese salvarea lui.

O întoarse cu fața spre oglindă.

– Ei bine, ce ai zice să atârnăm portretul ăsta pe hol?

– M-aș bucura foarte tare. Dar va sta în sala de pictură. Chiar deasupra șemineului.

– Va trebui să fie un tablou mare dacă vrem să încapă toată lumea.

– Toată lumea?

– Tu, eu și cei zece copii ai noștri.

– Zece? întrebă ea cu ochii mari.

– Mda, ai dreptate. Tu, ei și cei unsprezece...

O grămăjoară de pușări dintr-o cutie goală și se lipi de piciorul lui Ash, frecându-se de el, torcând de zor.

Ash își schimbă din nou declarația:

– Tu, eu, cei unsprezece copii ai noștri și o pisică.

– Portretul acesta devine tot mai aglomerat.

– Așa cum trebuie să fie, spuse el.

Și, spre surprinderea lui, constată că vorbea serios.

„Așa cum trebuie să fie.”

Apoi, o apucă de mână și o întoarse cu fața la el, privindu-i vârful degetelor.

– Ai stat să coși?

– Dumnezeuule, de ce o spui pe tonul ăsta? De parcă aș fi furat ceva, zise ea, eliberându-și mâna. Da, chiar am stat să cos. Am lucrat de zor la cadoul tău de Crăciun.

– Ce mai e de data asta? Deja mi-ai cumpărat toate vestele și pantalonii posibili.

– Oh, cadoul acesta nu este o vestă, nici un alt articol pentru garderoba ta. Este pentru mine, zise ea, scoțând un mic pachet din fundul dulapului. Dar să nu carecumva să îndrăznești să o compari cu voma de unicorn...

– Nu o voi face, zise el, pe un ton solemn. Pe onoarea mea!

– Bine atunci, zise ea, apucând între degete cele mai subțiri bretele pe care le văzuse vreodată, lăsând restul rochiei să alunece la picioarele ei.

Ash rămase fără grai.

– Mătase neagră – și nu chiar multă. Dantelă neagră – chiar mai puțină. Câteva paiete pe ici, pe colo – fix cât trebuie.

„Emma Grace Pembroke, te iubesc.”

– Deci? îl întrebă ea, jucăușă. Îți place?

– Nu pot să-mi dau seama, spuse el. Ar fi bine să o pui pe tine.

Epilog

– Richmond, să fii băiat cuminte cât sunt eu plecat. Să nu-l superi pe nașul tău, zise Emma, gândilându-l pe cel mic.

– Nu te obosi, mormăi soțul ei. N-o să stea cuminte. Doar este fiul meu.

Khan îi zâmbi copilului pe care îl ținea în brațe și vorbi cu un glas prietenos, de bariton:

– Micuțul marchiz ar putea să urle toată ziua și să-și murdărească scutecele și tot mi-ar fi mai ușor să mă ocup de el decât de tatăl lui.

– Ai dreptate, zise ea, întorcându-se spre soțul ei. Ei bine, dragule, ce propui să facem în după-amiaza aceasta?

– Vom vedea.

Ieșiră din cabana lui Khan, îndreptându-se spre casă. După-amiaza târzie de vară era rece și umedă, iar la Swanlea dăduseră buzna albine și libelule.

– Presupun că ai de lucru, zise ea, iar eu am câteva scrisori de scris.

– Chiar așa? replică el, plictisit.

„Nu, nu chiar.”

O după-amiază târzie, fără grija copilului? Doar ei doi? Amândoi știau exact cum aveau de gând să-și petreacă timpul.

Aveau senzația că așteptau de secole acest moment. Ash prefera să țină copilul aproape noaptea, ceea ce o încântase pe Emma. Dar asta le afectase somnul, iar cele câteva partide de amor de care avuseseră parte fuseseră pe fugă.

– Cât de repede crezi că putem să ne întoarcem acasă? zise ea.

– Nu e nevoie să ne întoarcem, zise el, luând-o de mână și trăgând-o după el în pădure. Când găsiră un petic de iarbă la adăpostul copacilor, se puseră pe sărutat, pipăit și dezbrăcat în fugă. Emma îi trase pelerina de pe el și îl desfăcu la pantaloni. El o ajută să se elibereze de jupă.

— Tessa Dare —

Odată ce rămase doar în cămășuță, își strecură mâna spre unul din sânii ei. Gemură amândoi de plăcere, sărutându-se cu pasiune. Sânii ei erau mai moi de la alăptare, dar totuși sensibili. Inima ei era la fel de înflăcărată.

Ash începu să fi desfacă nasturii, iar pe Emma o cuprinse o stare de neliniște. Se grăbi să-l oprească.

– Vrei să-mi lași corsetul pe mine?

Ash păru să-i citească gândurile.

– Emma, nu fi absurdă.

– Corpul meu s-a schimbat. Nu ești singurul vanitos.

– Nici măcar nu am de gând să stau la discuții.

Corsetul alunecă pe iarbă. În doar câteva clipe, trupurile lor goale se întinseră pe jos, cu limbile, membrele, respirația și inimile împreunate.

Totul continuă firesc. Familiar. Făcură dragoste în plină zi, fără să ascundă nimic. El încercă mai multe poziții. Ea îl strânse cât de tare putu. Ajunseră împreună la extaz, ca și cum a ajunge simultan pe culme nu era o raritate, ci cel mai firesc lucru din lume. Soarele răsare, vântul bate; ei ajung la orgasm în același timp.

Și, după acel moment de fericire sublimă, când își dădu părul umed de pe frunte la o parte, zâmbindu-i soțului ei cu satisfacție, Emma nu văzu altceva decât bărbatul perfect.

Nota autoarei

Și, acum, câteva cuvinte despre badminton.

În perioada Regenței, jocul de badminton așa cum îl știm și îl îndrăgim noi în ziua de astăzi nu exista. Existau așa-numiții fluturași, iar oamenii se distrau lovindu-i cu rachete numite palete de volan. „Paletele și fluturașii” erau la modă în Anglia la începutul secolului al XIX-lea. Nu erau plase, terenul nu era marcat și nu existau prea multe reguli. O adevărată anarhie.

Cu toate astea, nici un cititor ar zilelor noastre (din câte știu eu) nu a fost obligat să joace „palete și fluturași” la ora de educație fizică. Noi jucăm badminton. Așa că, chiar dacă regulile au fost stabilite de-abia după anul 1860, am hotărât să folosesc oricum termenul „badminton”. Am putea s-o numim o preferință artistică. Sau poate una sportivă?

Interesant e că jocul de badminton și-a luat numele de la un duce. Potrivit unei legende de familie, jocul a fost inventat de nepoții plictisiți ai ducelui de Beaufort, adunați în casa ducelui, la Badminton. Așa că nu pare chiar atât de imposibil ca ducele de Ashbury să fi inventat el însuși acest joc, nu-i așa?

În fine, eu așa mi-am spus povestea. Și n-am de gând să schimb nimic la ea.